

НОРА РОБЪРТС

ЕДНО ЛЯТО

Част 1 от „Знаменитости“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Стаята беше тъмна. Нямаше нито лъч светлина. Но Шейд бе свикнал с мрака. Понякога дори го предпочиташе. Често не бе нужно да виждаш с очите си. Пръстите му бяха умели и ловки, а вътрешният му поглед проникваше през тъмнината.

Понякога, дори когато не работеше, сядаше в мрака на стаята и просто оставяше образите да се оформят в съзнанието му. Форми, повърхности, цветове. Понякога си ти представяше по-ясно, когато затвореше очи и просто оставеше мислите си да се носят по течението. Ухажваше мрака и сенките толкова настойчиво, колкото и светлината. Това беше част от живота му, а животът със своите картини и образи беше негова професия.

Той често виждаше живота различно от другите хора. Понякога животът бе по-груб и студен, отколкото невъоръженото око виждаше... Или искаше да види. А понякога бе по-нежен и по-прекрасен, отколкото си го представяше забързаният свят. Шейд го наблюдаваше, събираше частите, въздействаше на времето и формите и след това ти улавяше по свой начин. Винаги по свой начин.

От ъгъла на фотолабораторията се носеше тих джаз. Той работеше. Внимание и усет за момента. Нуждаеше се и от двете във всеки аспект на работата си. Бавно и внимателно отвори касетата и извади филма. Сложи светло непроницаемия капак на камерата за проявяване, нагласи със свободната си ръка таймера и включи червената светлина в стаята.

Обичаше проявяването на филма и отпечатването на снимката, понякога дори повече от заснемането ѝ. Работата във фотолабораторията изискваше прецизност и точност, а Шейд имаше нужда и от двете в живота си. Отпечатването на снимката даваше възможност за творчество и експерименти, а той имаше нужда и от това. Нещата, които виждаше, чувствата, които те пораждаха в него можеха да бъдат предадени точно или да бъдат оставени като загадка.

Това, от което се нуждаеше най-много, беше удовлетворението, че бе създал нещо със собствените си ръце, сам, Шейд винаги работеше сам.

Сега, докато стъпка по стъпка минаваше през деликатния процес на проявяването — температура, химикали, катализиране, време — червената светлина хвърляше сенки по лицето му. Ако трябваше да създаде образа на фотограф в момент на работа, едва ли би могъл да избере по-подходящ образ от своя собствен.

Тъмните му очи напрегнато следяха химическата реакция в камерата. Косата му, по-дълга от общоприетата мода, също бе тъмна и падаше по гърба на тениската, завиваше се над ушите и покриваше челото му почти до веждите. Той никога не се замисляше за модата. Излъчването му бе хладно, почти студено и грубо.

Загорялото му лице бе издължено, с изсечени черти. Устните му бяха присвити от съсредоточаване. Фините бръчки около очите му бяха спомен от нещата, които бе виждал и почувствал през живота си. Някои биха казали, че бе виждал и почувствал твърде много.

Носът му бе крив — резултат на професионална злополука. Не всеки обича да го снимат. Камбоджанският войник счупи носа му, ала Шейд успя да заснеме опустошения град. И досега смяташе, че си е струвало цената.

Червената светлина очертаваше гъвкавите движения на тялото му. Благодарение на дългогодишната фотографска работа на открито, често във враждебни условия, далеч от родината, часовете на крак и многото пропуснати обеда, имаше стройно и атлетично тяло. Дори днес, години след последната му задача за „Интърнешънъл Вю“, той си оставаше строен и стегнат. Работата му не беше толкова изтощителна, колкото през ранните му години в Ливан, Лаос и Централна Америка, но начинът му на живот си оставаше същият. Работеше часове наред. Понякога чакаше безкрайно за един-единствен кадър, друг път заснемаше цял филм за броени минути. Наистина стилът и методите му бяха агресивни, ала го бяха опазили жив и здрав през войните, които бе заснел.

За него спечелените награди и хонорарите бяха на второ място. На първо място беше добрата снимка. И без заплащане и признание, Шейд пак щеше да е в тъмната стаичка и да проявява филма си. Бе уважаван, преуспял и богат, но още нямаше асистент и използваше същата фотолаборатория, която бе оборудвал преди десет години.

Когато окачи проявените негативи да съхнат, той вече знаеше кои от тях ще използва за снимките. Въпреки това им хвърли само един бегъл поглед, преди да отключи вратата и да излезе от тъмната стаичка. На следващия ден преценката му щеше да бъде по-добра. Невинаги бе имал възможността да чака. Сега искаше да изпие една бира. Имаше нужда да помисли.

Отиде направо в кухнята, отвори си една запотена бутилка и хвърли капачката в кошчето за боклук. Стаята бе чиста, благодарение на чистачката, която идваше веднъж седмично. Контрастните черно-бели фотографии по стените не създаваха особено приветлива атмосфера, ала поне обстановката не беше скучна.

Шейд надигна бутилката и пресуши половината. След това си запали цигара, отпусна се на стола пред кухненската маса и вдигна крака на издраскания плот.

През прозореца се откриваше не съвсем красива гледка към Лос Анджелис. Градът изглеждаше малко опърпан, груб, непреклонен и препатил. Залезът не успяваше да го направи красив. Шейд би могъл да се премести в по-лъскав квартал или на хълмовете, откъдето светлините на града изглеждаха като вълшебна приказка, но предпочиташе малкия си апартамент, който гледаше към неугледните улици на един град, известен с блясъка си. Изпитваше нетърпимост към блясъка.

Блясъкът бе специалност на Брайън Мичъл.

Не можеше да отрече, че портретите, които тя правеше на богатите, известни и красиви хора, бяха заснети добре, дори отлично. Брайън Мичъл влагаше в тях разбиране, чувство за хумор и мека чувственост. Дори би признал, че в професионалната фотография имаше място за този тип работа. Просто предпочиташе друг подход. Тя показваше културата, а той се насочваше направо към живота.

Работата ѝ за списание „Селебрити“ беше професионална, техническа и нерядко впечатляваща. Често на фотографиите ѝ богоизбраните изглеждаха близки, по начин, който ти правеше обикновени, достъпни хора. Откакто бе минала на свободна практика, утвърдените звезди, изгряващите звезди и продуцентите им, които беше снимала за списанието, я търсеха. С годините си бе изградила репутация и стил, които я правеха една от тях, причисляваха я към кръга на избраните.

Шейд знаеше, че това се случва. Понякога фотографът можеше да заприлича на обекта на работата си и това, което се опитваше да представи, се превръщаше в част от него. Прекалено неразделна част. Не, не завиждаше на Брайън Мичъл за положението ѝ. Просто изпитваше колебание дали да работи с нея.

Не обичаше да работи с партньор.

Ала това бяха условията. Предложението на списание „Лайфстайл“ да направи фотографски етюд за Америка бе интригуващо. Едно фотоесе можеше да окаже силно и трайно въздействие, можеше да разтърси зрителя, да разчувства, да забавлява. Като фотограф това отдавна беше неговата цел. От „Лайфстайл“ искаха той да участва заради въздействащите емоции, които предаваше с фотографиите си, понякога недвусмислено, понякога загатнато. Но искаха и баланс. През погледа на жена.

Не беше толкова твърдоглав, че да не оцени основанията за това желание и възможностите, които то даваше. Ала го дразнеше фактът, че задачата го обвързваше със задължението да сподели лятото, микробуса си и заслугите с фотограф на знаменитости. И то жена. Три месеца на път с жена, която прекарва времето си в изпипване на снимки на рок звезди и други известни личности. За човек, който се бе оформил професионално в разкъсвания от война Ливан, перспективата не изглеждаше особено забавна.

Но искаше да го направи. Искаше да има възможността да улови с фотоапарата си едно американско лято от Лос Анджелис до Ню Йорк, да покаже радостта, патоса, потта, ентусиазма и разочарованията. Искаше да оголи безмилостно сърцевината и да я покаже.

Всичко, което трябваше да направи, беше да се съгласи да прекара лятото с Брайън Мичъл.

— Не мисли за фотоапарата, Мария. Танцувай. — Брайън погледна четиридесетгодишната балерина през апарата. Това, което видя, ѝ хареса. Възраст? Да, долавяха се следи от нея, ала годините бяха без значение. Упоритост, стил, елегантност. И издръжливост. Най-вече издръжливост. Тя знаеше как да улови всички тези качества и да ти слее.

Мария Натравидова имаше безброй фотографии през феноменалната си двадесет и петгодишна кариера, но никога с пот, която се стича по ръцете ѝ и мокри трикото. Никога с признаци за усилие или умора. Брайън не искаше да покаже илюзията, с която живееха танцьорите, а изтощението и болката, които бяха цената на триумфа.

Улови скока на Мария с изпънати успоредно на пода крака и разперени в идеална дъга ръце. Капки пот танцуваха около лицето и раменете ѝ, мускулите ѝ бяха напрегнати. Брайън натисна копчето и мръдна леко фотоапарата си, за да размаже образа.

Това беше снимката. Бе сигурна, ала продължи да снима, докато свърши филма.

— Караш ме да работя — оплака се балерината, отпусна се на един стол и започна да бърше лицето си с кърпа.

Брайън засне още две пози и свали фотоапарата.

— Можех да те облека в лъскава рокля, да сложа прожектор зад теб и да те накарам да застанеш в арабеск. Това щеше да покаже, че си красива и изящна. Смятам вместо това да покажа, че си силна жена.

— А ти си умна жена — въздъхна Мария и остави кърпата. — Защо иначе дойдох при теб за снимките за книгата ми?

— Защото съм най-добрата. — Брайън прекоси студиото и изчезна в задната стая. Мария систематично разтриваше схванатия си прасец. — Защото те разбирам и ти се възхищавам. И защото... — Тя се появи обратно с табла с две чаши и кана, в която звънеше лед. — Защото съм ти изстискала потокалов сок.

— Скъпа! — засмя се Мария и взе чашата. Допря за момент до челото си и след това отпи голяма глътка. Тъмната ѝ коса бе опъната назад в прическа, която можеха да издържат само идеални черти и съвършена кожа. Тя се изтегна в стола и погледна изпитателно Брайън над ръба на чашата си.

Познаваше я от седем години, когато първата задача на Брайън в „Селебрити“ беше да снима балерината зад кулисите. Мария беше звезда, но Брайън не прояви страхопочитание. Още си спомняше младата фотографка с медно златиста коса вързана на плитка и гащеризон с презрамки. Пред примабалерината се бе изправила жена с очи с цвят на бронз, изтънчено лице със скосени скули и пълни устни.

Високото ѝ атлетично тяло се губеше в широките дрехи. Момичето носеше опърпани гуменки и дълги дрънчащи обеци.

Мария сведе поглед към неугледните гуменки, които Брайън носеше сега. Някои неща си остават същите. На пръв поглед човек би определил високата загоряла блондинка, облечена в шорти, като типична калифорнийка. Понякога външният вид заблуждаваше. В Брайън Мичъл нямаше нищо типично.

Брайън посрещна спокойно погледа ѝ.

— Какво виждаш. Мария?

Наистина я интересуваеше. Мненията и предразсъдъците бяха съставна част от професията ѝ.

— Силна, умна, талантлива и амбициозна жена — усмихна се Мария и се облегна назад в стола. — Много подобна на мен.

— Огромен комплимент — отвърна на усмивката ѝ Брайън.

Мария махна с ръка.

— Има много малко жени, които харесвам. Харесвам себе си. Харесвам и теб. Скъпа, говори се за теб и онзи красив актьор.

— Мат Пъркинс — Брайън не обичаше да избягва отговорите или да се преструва. По свой собствен избор живееше в град, в който слуховете и клюките бяха насъщна необходимост. — Снимах го и няколко пъти излязохме на вечеря.

— Нищо сериозно?

— Както каза, той е красив — Брайън се усмихна и схруска кубче лед. — Ала в мерцедеса му няма достатъчно място за неговото самочувствие и моето.

— Мъже — Мария се протегна да си налее още една чаша сок.

— Сега ще кажеш нещо мъдро.

— Кой би се справил по-добре? — възрази Мария и повтори с наслада: — Мъже. Намирам ти досадни, инфантилни и глупави, но абсолютно необходими. Да бъдеш обичана... Имам предвид сексуално, нали разбираш?

Брайън се насили да не се усмихне.

— Разбирам.

— Да бъдеш обичана е опияняващо, изтощително. Като Коледа. Понякога се чувствам като дете, което не може да разбере защо празникът трябва да свърши. Ала той свършва. И започваш да чакаш следващия празник.

Брайън винаги се очароваше от това, как различните хора възприемаха любовта, как се справяха с нея, копнееха за нея и я избягваха.

— Затова ли никога не си се омъжвала? Защото чакаш следващия празник?

— Аз се омъжих за танца. За да се омъжа за някой мъж би трябвало да се разveda с танца. В сърцето на жена като мен няма място за двама. А в твоето?

Брайън се втренчи в питието си. Вече не ѝ беше забавно. Твърде добре разбираше за какво говори Мария.

— Няма място за двама — промълви тя. — Но и не чакам следващия празник.

— Ти си млада. Ако може всеки ден да бъде Коледа, защо да се отказваш?

— Прекалено съм мързелива.

— И все пак, това е хубава мечта — Мария се изправи и протегна. — Достатъчно работих днес. Трябва да си взема душ и да се преоблека. Довечера имам вечеря с хореографа ми.

Брайън остана сама. Погали разсеяно фотоапарата си и се замисли. Рядко мислеше за любовта и брака. Вече бе минала през това. След като се реализираше, мечтата избледняваше като зле фиксирана снимка. От стабилните връзки рядко излизаше нещо и още по-рядко излизаше нещо добро.

Сети се за Лий Радклиф, която беше женена за Хънтър Браун почти от година и му помагаше да отглежда дъщеря си, докато чакаше първото си дете. Лий беше щастлива, ала беше открила един изключителен мъж, мъж, който наистина искаше тя да бъде себе си и дори я окуражаваше да преоткрива себе си. От личен опит Брайън знаеше, че това, което хората казваха, можеше да е напълно противоположно на онова, което всъщност чувстваха.

„За мен кариерата ти е толкова важна, колкото и за теб.“ Колко пъти Роб казваше това, преди да се оженият. „Дипломирай се. Давай.“

Така че се ожениха — млади, ентусиазирани, пълни с мечти. Само след шест месеца той вече беше недоволен, че тя отделя прекалено много време за следването си и за работата си в едно местно фотографско студио. Искаше топла вечеря и чисти чорапи. Всъщност

това не беше толкова много. Трябваше да признае, че Роб изискваше много малко от нея. Просто прекалено много за тогавашния момент.

И двамата държаха един на друг и се опитаха да намерят компромис. Но откриха, че всеки от тях искаше различни неща, които другият не можеше да даде.

Разводът им би могъл да се нарече приятелски. Без гняв, без горчивина, без страсти. Един подпис и мечтата свърши. Болката бе по-силна от всичко друго, което Брайън беше изпитвала. Дълго време не можа да се освободи от парещото чувство за провал.

Знаеше, че Роб се бе оженил повторно. Живееше в предградията със съпругата си и двете им дена. Бе намерил това, което искаше.

Тя също. Брайън огледа студиото си. Тя не просто искаше да бъде фотограф. Тя беше фотограф. Часовете, които прекарваше навън, в студиото си и в тъмната стаичка, ѝ бяха толкова необходими, колкото сънят. И каквото беше постигнала през шестте години след развода, беше го постигнала сама. Не се налагаше да дели успеха си с никой. Не се налагаше да дели времето си. Може би наистина приличаше много на Мария. Беше жена, която сама ръководеше живота си според собствената си преценка и личния, и професионалния. Някои хора не бяха подходящи за партньори.

Шейд Колби. Брайън качи краката си на стола на Мария. Може би щеше да се наложи да направи компромис. Възхищаваше се от работата му. Толкова много, че всъщност беше прежалила сериозна сума за копие от една негова снимка на улична сцена от Лос Анджелис и то в момент, когато за нея парите бяха сериозен проблем. Беше изучавала снимката и се беше опитвала да отгатне какви техники бе използвал при снимането и проявяването. Беше снимка с атмосфера, издържана в сиви тонове с много малко светлина. И все пак не внушаваше безнадеждност, а някаква мрачна решителност. Но да се възхищава на работата му и да работи с него бяха две съвсем различни неща.

Двамата живееха в един и същи град, но се движеха в различни среди. Всъщност през повечето време Шейд Колби не се движеше в никоя среда. Беше много затворен. Брайън го бе виждала на няколко професионални събирания, ала никога не се бяха запознавали.

Той би бил интересен обект за портрет. Ако разполагаше с достатъчно време, би могла да улови излъчването ма надменност и

стабилност. Може би, ако се договореха да поемат задачата, щеше да има тази възможност.

Три месеца на път. Имаше толкова много места в страната, които не беше виждала, толкова много снимки, които бе пропуснала да направи. Тя измъкна замислено едно шоколадче от задния си джоб и разви станиола. Харесваше ѝ мисълта да улови част от Америка, един сезон и после да подреди образите в цялостна картина. За това поне беше сигурна.

Обичаше да заснема портрети. Да заснеме едно лице, особено ако бе известно, и да открие какво се крие зад него, я очароваше. Някой би казал, че това е еднообразие, но тя откриваше в него безкрайно разнообразие. Можеше да вземе агресивната рок певица и да разкрие уязвимата ѝ страна, или да покаже величествената, изискана мегазвезда в забавна светлина. За нея целта на фотографията беше да улови неочакваното, свежото.

Сега ѝ предлагаша да направи същото с цяла страна. Страна, пълна с толкова много хора.

Щеше да го направи. Искаше да го направи, дори това да означаваше, че ще трябва да дели работата, откритията и удоволствието с Шейд Колби. Отхапа от шоколадчето. Голяма работа, че беше известен като раздразнителен и саможив. Беше сигурна, че може да прекара три месеца с всеки, без да се скарат.

— От шоколада ще станеш дебела и грозна.

Брайън вдигна поглед към Мария. Потта и умората бяха изчезнали. Сега Мария изглеждаше така, както хората очакваха да изглежда една примабалерина. Обвита в коприна и обсипана с диаманти, изискана, самоуверена и красива.

— Шоколадът ме прави щастлива — възрази Брайън. — Изглеждаш фантастично.

— Да — отвърна Мария и приглади коприната по тялото си. — Ала това е част от работата ми. До късно ли ще работиш?

— Искам да проявя филма. Утре ще ти пратя копия.

— И това ти е вечерята?

— Само предястие — Брайън отхапа още една голяма хапка. — Ще си поръчам пица.

— С чушки?

— С всичко — засмя се Брайън.

Мария притисна ръка към стомаха си.

— А аз ще вечерям с тираничния си хореограф, което значи, че няма да ям почти нищо.

— А аз ще пия газирана вода вместо чаша вино. Всички си плащаме цената.

— Ако ми харесат снимките, ще ти изпратя цяла каса.

— Каса вино?

— Не, газирана вода — разсмя се Мария и изхвърча навън.

Един час по-късно Брайън окачи негативите да съхнат. Трябваше да направи предварителните копия, за да бъде сигурна, но от над четиридесетте снимки сигурно щеше да използва не повече от пет.

Стомахът ѝ изкъркори и тя си погледна часовника. Беше поръчала пицата за седем и половина. Точно навреме. Щеше да хапне и след това да прегледа снимките на Мат, които бе направила за статия в едно списание. След това щеше да обработи онези, които избере, докато изсъхнат негативите на Мария. Тъкмо започваше да рови из купчините папки на бюрото — предпочитаната ѝ система за картотекиране — когато на вратата се почука.

— Пица — възкликна Брайън нетърпеливо. — Влизай. Умирам от глад — хвърли огромната си брезентова чанта на масата и започна да търси портмонето си. — Точно навреме. Още пет минути и сигурно щях да издъхна. Не трябваше да пропускам обед — хвърли на масата дебел и опърпан тефтер, прозрачна пластмасова чантичка с козметика, връзка ключове и пет шоколадчета. — Просто я остави някъде, ей сега ще намеря парите — тя бръкна по-дълбоко в чантата. — Колко ти трябва?

— Колкото може повече.

— Всички сме така — Брайън измъкна от чантата си износен мъжки портфейл. — Достатъчно съм отчаяна, за да опразня сейфа заради теб, обаче... — тя се обърна и видя Шейд Колби.

Погледът му обходи лицето ѝ и се спря на очите ѝ.

— За какво щяхте да ми платите?

— Пица — Брайън хвърли портфейла на бюрото при другите вещи от чантата си. — Комбинация от объркана самоличност и опасност от гладна смърт. Шейд Колби — тя протегна ръка. Беше любопитна и за своя собствена изненада, нервна. Изглеждаше по-

недостъпен, когато не беше сред тълпата. — Знам кой сте, ала май не сме се запознавали.

— Не, не сме — той пое ръката ѝ и я задържа, докато оглеждаше лицето ѝ за втори път. Излъчваше повече сила, отколкото бе очаквал. Винаги търсеше силата преди слабостите. И изглеждаше по-млада. Знаеше, че бе само на двадесет и осем, но очакваше да изглежда побезкомпромисна, по-агресивна и по-лъскава. Вместо това Брайън Мичъл изглеждаше така, сякаш току-що се бе върнала от плаж.

Носеше тясна тениска, ала бе стройна и дрехата ѝ отиваше. Косата ѝ беше вързана на плитка, която стигаше почти до кръста и го караше да се чуди как би изглеждала разпусната. Очите ѝ бяха интересни — бадемови и със сив, почти сребрист цвят. Такива очи би заснел, като остави останалата част от лицето в сянка. Вярно, че носеше чантичка с козметика, но изглежда не я ползваше често.

Не е суетна, реши Шейд. Това щеше да опрости нещата, ако приемеше да работи с нея. Нямаше нужното търпение да чака някоя жена, докато тя се гримира и вчесва и се суети около външния се вид. Тази не беше такава. И го преценяваше през цялото време, докато той я преценяваше. Шейд приемаше това. Един фотограф, като всеки човек на изкуството, търси впечатления.

— Прекъснах ли работата ви?

— Не, тъкмо си почивах. Седнете.

И двамата бяха предпазливи. Той беше дошъл импулсивно, а Брайън не знаеше как да се държи с него. Затова и двамата решиха, че няма нужда да бързат да преминат границата на любезното, официално поведение. Тя остана зад бюрото си. Теренът беше неин, на него предоставяше да направи първата крачка.

Шейд не седна веднага. Вместо това пхна ръце в джобовете си и огледа студиото ѝ. Беше просторно и пълно със светлина от широките прозорци. В един от ъглите имаше син параван и детски кът, останали от предишна фото сесия. В друг стояха рефлектори, рефлекторни чадъри и фотоапарат на стойка. Нямаше нужда от подробен оглед, за да види, че оборудването ѝ бе първокласно. Но пък първокласното оборудване не бе достатъчно, за да си първокласен фотограф.

На Брайън ѝ хареса позата му — малко неспокоен, нащрек и дистанциран. Ако трябваше да избира в момента, би го снимала сам,

скрит в сенки. Ала тя държеше да опознае човека, преди да заснеме портрет.

На колко ли години беше? Тридесет и три, тридесет и пет? Брайън още учеше в колежа, когато той бе номиниран за наградата „Пулицър“. Но това не я караше да изпитва страхопочитание.

— Хубаво местенце — отбеляза Шейд и се отпусна във фотьойла срещу бюрото.

— Благодаря — Брайън наклони стола назад, за да го огледа под друг ъгъл. — Вие не използвате свое собствено студио, нали?

— Аз работя навън — той извади цигара. — В редките случаи, когато ми потрябва студио, лесно мога да заема или наема някое.

Тя машинално започна да рови за пепелник из хаоса на бюрото си.

— Сам ли отпечатвате всичките си снимки?

— Да.

Брайън кимна. Докато работеше в „Селебрити“, няколко пъти й се беше наложило да повери филма си на някой друг и не беше доволна. Това бе една от основните причини да започне да работи самостоятелно.

— Обичам работата в тъмната стаичка — тя се усмихна за първи път. Усмивката го накара да закове поглед върху лицето й. Каква сила беше това, запита се Шейд. Просто извивка на устните, непринудена и спокойна, ала ефектът бе зашеметяващ.

На вратата се почука и Брайън скочи на крака.

— Най-последно!

Той я проследи с поглед, докато прекосяваше стаята. Не беше забелязал, че е толкова висока. Около метър и седемдесет и пет и повечето от това крака. Дълги, стройни крака с бронзов тен. Беше трудно да не забележи усмивката, но да не забележи тези крака бе почти невъзможно.

Не беше забелязал и аромата й, преди да мине покрай него. Ленив сексапил. Не знаеше как да го опише по друг начин. Не беше изтънчен аромат на цветя. Беше първичен. Шейд дръпна от цигарата си, докато я наблюдаваше как се смее с доставчика.

Фотографите бяха известни с това, че си създават предварително мнение — това беше част от професията им. Бе очаквал да е лъскава и изискана и почти се бе примирил, че ще трябва да работи с такава

жена. Сега трябваше да погледне нещата от друга гледна точка. Дали искаше да работи с жена, която ухае на здрач и изглежда като плажна красавица?

Обърна се към бюрото и отвори първата папка, която му попадна. Позна обекта. Много известна филмова актриса — два Оскара и три съпруга в кариерата си. Брайън я бе облякла в блестящи дрехи. Кралско облекло за филмовата кралица. Ала не беше я заснела в традиционната светлина.

Актрисата седеше пред тоалетна масичка, затрупана с лосиони и кремове, гледаше отражението си в огледалото и се смееше. Не сдържаната, внимателна усмивка, от която не се получават бръчки, а открит, несдържан смях, който почти би могъл да бъде чул. На зрителя беше оставено да предполага дали тя се смееше на отражението си или на образа, който бе създала през годините.

— Харесва ли ви? — Брайън спря до него с картонената кутия в ръка.

— Да. А тя хареса ли я?

Брайън бе твърде гладна, за да спазва формалностите. Отвори кутията и измъкна едно парче.

— Поръча копие четиридесет на шестдесет сантиметра за годеника си. Искате ли пица?

Шейд надникна в кутията.

— Пропуснали ли са да сложат нещо?

— Не — тя потърси кърпи в едно от чекмеджетата на бюрото си, но намери само книжни салфетки. — Аз съм твърд привърженик на самоугаждането. Така че... — Брайън остави отворената кутия на бюрото между тях, облегна се назад в стола си и вдигна крака на плота. Реши, че бе време да заговорят по същество. — Искате ли да обсъдим задачата?

Той си взе парче от пицата и шепа салфетки.

— Имате ли бира?

— Газирана вода — диетична и обикновена — тя отхапа голямо парче от лицата си. — Не държа алкохол в студиото. Води до клюки за клиентите.

— Засега ще го пропуснем — продължиха да ядат в мълчание. Още се преценяваха. — Мислих много за това фотоесе.

— Тази задача би била нещо ново за вас — Шейд вдигна вежди. — Снимките, които правехте в чужбина, бяха много въздействащи. В тях имаше чувствителност и състрадание, но почти всичките бяха мрачни.

— Времената бяха мрачни. Не е задължително всичките ми снимки да бъдат красиви.

Този път Брайън вдигна вежди. Очевидно той нямаше особено високо мнение за пътя, който бе избрала в професията.

— Не е задължително всичките ми снимки да бъдат мрачни. В изкуството има място и за забавното.

Шейд сви рамене.

— Бихме видели различни неща, ако гледаме през един и същи обектив.

— Това е, което прави всяка снимка уникална — тя се пресегна за още едно парче от пицата.

— Обичам да работя сам.

Брайън се замисли. Ако се опитваше да я ядоса, много добре се справяше. А ако просто характерът му беше такъв, това пак би било проблем. И в двата случая тя искаше тази задача, а той беше част от нея.

— И аз предпочитам да работя сама — каза бавно Брайън. — Понякога се налага човек да направи компромис. Знаете ли какво значи компромис. Вие правите отстъпки и аз правя отстъпки. Срещаме се някъде по средата.

Не беше толкова отстъпчива, колкото изглеждаше. Това беше добре. Последното, което му трябваше, беше тръгне на път с жена, която е толкова добродушна, че още малко и ще се разтопи. Три месеца. Може би щеше да се получи. Стига да определяха правилата.

— Аз ще избира маршрута — поде Шейд енергично. — Започваме тук, в Лос Анджелис, след две седмици. Всеки от нас сам ще се грижи за оборудването си. Докато сме на път, всеки от нас ще прави каквото реши. Вие ще си правите снимките и аз ще си правя моите. Без въпроси.

Брайън облиза соса от пръстите си.

— Има ли хора, които ви задават въпроси?

— Въпросът е по скоро дали им отговарям. Издателите искат двете гледни точки и ще ти получат. От време на време ще спираме да

наемем тъмна стаичка. Аз ще преглеждам негативите ви.

— Не, няма — тя смачка салфетката си и кръстоса лениво глезени. Очите ѝ се бяха превърнали в цепки. Това беше единствената проява на надигащия се в нея гняв.

— Не искам да свързват името ми с поредица от снимки на поп културата.

Брайън продължи да яде, за да сдържи гнева си. Искаше ѝ се да му каже много неща, ала си напомни, че гневът отнема много енергия и не постига нищо.

— Първото, което ще искам да включим в договора, е, всяка снимка да носи името на този, който я е заснел. Така никой от нас няма да се притеснява от работата на другия. Не искам публиката да мисли, че нямам чувство за хумор. Искате ли още пица?

— Не — не беше мека. Кожата от вътрешната страна на ръката ѝ изглеждаше мека като масло, но жената не беше. Подразни го, че го обиди с такъв безразличен тон, ала беше за предпочитане пред безгръбначно съгласие. — Ще бъдем на път от петнадесети юни до Деня на труда — проследи я как си взима още едно парче пица. — Тъй като ви видях как ядете, държа разходите ни да се отчитат отделно.

— Добре. И в случай, че имате някакви странни идеи, аз няма да готвя и няма да оправям след вас. Ще се редуваме за шофирането, но няма да пътувам с вас, ако сте пил. Когато наемаме тъмна стаичка, ще се договаряме кой ще я ползва пръв. От петнадесети юни до Деня на труда сме партньори и делим всичко. Ако имате проблем да го приемете, ще го обсъдим сега, преди да сме сложили подписите си.

Шейд обмисли думите ѝ. Гласът ѝ беше приятен — мек, тих, почти успокояващ. Щяха да се справят добре с конфликтите... Стига тя да не се усмихваше много често и той да се стараеше да не обръща внимание на краката ѝ. За момента това бе най-малкият проблем. На първо място беше задачата и това, което искаше да получи от нея.

— Имате ли любовник?

Брайън едва не се задави с пицата си.

— Ако това е предложение — отвърна тя спокойно, — ще трябва да откажа. Грубите мъже, които непрекъснато си менят настроенятия, просто не са мой тип.

Вътрешно Шейд прие поредната обида, ала лицето му остана безизразно.

— Буквално ще се прескачаме в продължение на три месеца. Не искам... — беше го предизвикала, независимо дали го осъзнаваше. И независимо дали го осъзнаваше, той бе приел. Наведе се към нея. — Не желая да се разправам с някой ревнив любовник, който пътува след нас или непрекъснато се обаждат, докато се опитвам да работя.

За каква я мислеше той? Някаква глупачка, която не може да се грижи за личния си живот? Наложил си да спре за момент. Може би е имал неприятни преживявания в някоя от връзките си. Но това си беше негов проблем.

— Аз ще се оправям с любовниците си, Шейд — Брайън отхапа отмъстително от пицата. — Вие се оправяйте с вашите — тя избърса пръстите си с последната салфетка и се усмихна. — Не искам да развалям купона, ала трябва да се връщам към работата си.

Той се изправи и остави погледа си да се плъзне по краката ѝ, преди да я погледне в очите. Щеше да приеме задачата. И щеше да има три месеца да си изгради мнение за нея.

— Ще поддържаме връзка.

— Непременно.

Брайън изчака, докато Шейд прекоси стаята и затвори вратата след себе си. Чак тогава скочи на крака и с необичайна енергия, която обикновено влагаше само в работата си, хвърли празната кутия по вратата.

Това щяха да бъдат дълги три месеца.

ВТОРА ГЛАВА

Брайън знаеше точно какво иска. Може би изпреварваше малко графика на проекта на „Лайфстайл“. Може и да беше дребнаво, но й харесваше мисълта да има преднина пред Шейд Колби.

Във всеки случай не вярваше, че човек като него би оценил непреходната радост на последния учебен ден. Кой беше първият ден на лятото, ако не този буен изблик на свобода?

Избра начално училище, защото искаше невинност. Понеже искаше реализъм, реши училището да е от най-обикновените. Деца, които излизат от училище и се качват в лимузина, не отговаряха на образа, който искаше да предаде. Това училище би могло да бъде в който и да било град в страната. Децата, които щяха да изхвърчат през вратата, олицетворяваха всички деца. Хората, които гледаха снимките, независимо от възрастта си, щяха да видят по нещо от себе си.

Отдели много време да се подготви и прецени и отхвърли пет-шест позиции, преди да избере откъде да снима. Не бе нито възможно, нито препоръчително да режисира снимките. Единствено снимки на случайно подбрани деца щяха да й дадат това, което искаше — спонтанност и устрем.

Когато звънецът звънна и вратите на училището се отвориха, видя точно това. И си струваше риска да бъде прегазена от обути в маратонки крака. С виковете, крясъци и свиркане децата се изсипаха в ярката слънчева светлина.

Лавина. Това беше мисълта, която мина през ума ѝ. Брайън приклекна бързо и засне потока от деца под такъв ъгъл, че да предаде чувството за скорост, маса и пълен хаос.

„Да вървим, да вървим! Лято е и всеки ден е неделя.“ До септември оставаха години. Можеше да го види на лицето на всяко дете.

Обърна се и засне следващата трупa деца в пълен анфас. Когато снимката беше готова, те щяха да изглеждат така, сякаш изскачат направо от страницата на списанието. Тя импулсивно завъртя

фотоапарата, за да направи вертикална снимка. И се получи. Едно момче на осем или девет години скочи надолу по стълбите с разперени ръце и огромна усмивка на лицето. Брайън го засне, увиснало във въздуха над разпръскващите се деца. Беше го уловила изпълнено с триумфа на този вълшебен, златен път на свободата, който се простираше във всички посоки.

Продължи да работи, въпреки че беше абсолютно сигурна коя снимка ще използва за есето. След десет минути всичко свърши.

Доволна от работата, тя смени обектива и се премести, за да снима училището под друг ъгъл. Сега то беше безлюдно и Брайън искаше да го заснеме така. Реши, че не иска чувството за ярка слънчева светлина и сложи ниско контрастен филтър. Когато стигнеше до проявяването, щеше да намали светлината в небето, като покрие с нещо тази част от снимката, за да не се преекспонира. Искаше да предаде чувството на празнота и очакване като контраст на живота и енергията, които току-що се бяха изсипали от сградата. Когато се изправи и овеси фотоапарата на рамото си, беше изщракала цял филм.

Училището свърши, помисли и се усмихна. И тя също чувстваше очарователното привличане към свободата. Лятото тепърва започваше.

Работата ѝ не бе намаляла, след като напусна работата си в „Селебрити“. Беше се оказала по-строг работодател от шефовете си в списанието. Обичаше работата си и обикновено ѝ отделяше целия си ден и повечето от вечерите си. Бившият ѝ съпруг веднъж я бе обвинил, че бе не обсебена, а обладана от фотоапарата си. Това беше факт, който Брайън не можеше нито да отрече, нито да оправдае. След два дни работа с Шейд откри, че не бе единствена. Винаги бе мислила, че е педантичен творец, но в сравнение с него беше повърхностна. Той проявяваше огромно търпение в работата си, на което тя се възхищаваше, въпреки че я вбесяваше. Двамата имаха съвсем различен подход. Брайън заснемаше някоя сцена и представяше личната си гледна точка — емоциите си и мнението си за заснетия образ. Шейд преднамерено търсеше двусмисленост. Снимките му бяха в състояние да предизвикат десетки различни реакции, ала неговото собствено мнение почти винаги оставаше скрито. Точно както всичко, свързано с него, оставаше наполовина в сянка.

Той не обичаше да говори, но тя нямаше нищо против да работят в мълчание. Беше почти същото, като да работи сама. Обаче дългите му, мълчаливи погледи я изнервяха. Не ѝ харесваше да я изучава, все едно че я гледа през обектива.

След първата им среща в нейното студио се видяха още два пъти, за да обсъдят маршрут и темите за есето. Не беше се оказал потстъпчив, отколкото при първия им разговор. Ала беше съобразителен. И двамата държаха достатъчно на проекта, за да могат да постъпят така, както бе предложила Брайън, и всеки да направи известен компромис.

След като ѝ мина ядът, тя реши, че за трите месеца биха могли да станат приятели, или поне професионални приятели. След два дни работа с него вече знаеше, че това никога нямаше да се случи. Шейд не предизвикваше в хората прости чувства като приятелство. Вместо това ги объркваше или ги вбесяваше, а Брайън не позволяваше да я объркват.

Тя го проучи основно, като си каза, че това е част от работата. Човек не тръгва на път с мъж, за когото не знае на практика нищо. Но колкото повече научаваше — или по-точно колкото повече не успяваше да научи — толкова по-любопитна ставаше.

Научи, че бил женен и се развел на около двадесет години. И нищо повече по въпроса, никакви клюки, никакви истории, без виновни и жертви. Той явно прикриваше следите си добре. Разбра, че като фотограф за „Интърнешънъл Вю“ е прекарал пет години зад граница. Не в красивия Париж, Лондон или Мадрид, а в Лаос, Ливан и Камбоджа. Работата му там му бе спечелила номинация за „Пулицър“ и наградата на Международния прес клуб.

Фотографиите му бяха достъпни за изучаване и дисекции, ала личният му живот оставаше неясен. Рядко излизаше в обществото и малкото му приятели бяха неотклонно лоялни и мълчаливи. Ако искаше да знае нещо повече за него, щеше да се наложи да го научи, докато работят заедно.

Брайън реши, че това, дето се бяха разбрали да снимат на плажа през последния си ден в Лос Анджелис, бе добър знак. Бяха избрали мястото без никакви спорове. Плажните сцени щяха да бъдат постоянна тема през цялото фотоесе — от Калифорния до Кейп Код.

В началото двамата вървяха по пясъка заедно като приятели или любовници, без да се докосват, но в общ ритъм. Не говореха, ала тя вече знаеше, че Шейд не води излишни разговори, освен ако не е в настроение.

Бе едва десет сутринта, но слънцето вече грееше ярко. Тъй като беше работен ден, на плажа нямаше много хора на средна възраст. Когато Брайън спря, той продължи да върви, без да разменят дума.

Това, което бе привлякло вниманието ѝ, бе контрастът. Възрастната жена, облечена с дълга плажна рокля, плетен шал и широка увиснала шапка, седеше под чадъра и наблюдаваше как внучката ѝ, само по бухнали розови гащички, копае дупка в пясъка до нея. Момиченцето беше обляно от светлина, а баба му бе обгърната в сянка.

Трябваше да помоли жената да подпише позволение за използване на снимката. Брайън избягваше да прави това винаги, когато беше възможно, защото неизменно човекът, когото снимаше, се сковаваше. В този случай не беше възможно и тя търпеливо побъбри с жената и я изчака да се отпусне отново.

Името ѝ беше Сейди, и внучката ѝ бе кръстена на нея. Още преди да заснеме първия кадър, Брайън знаеше, че ще нарече снимката „Двете Сейди“. Всичко, което трябваше да направи, бе да върне замечтания, отнесен поглед и очите на бабата.

Отне ѝ двадесет минути. Тя забрави за горещината, докато слушаше жената и обмисляше как да направи снимката. Знаеше какво иска. Искаше да покаже внимателната сдържаност във възрастната жена, пълната ѝ липса в момиченцето и връзката между баба и внучка.

Сейди се отнесе в спомени, забрави за фотоапарата и дори не забеляза, когато Брайън започна да снима. Искаше да заснеме сцената така, че да разчувства хората, както беше разчувствала нея. При проявяването щеше безжалостно да покаже бръчките по лицето на бабата и да подчертае безупречната кожа на детето.

След като свърши, тя поговори с жената още няколко минути и взе адреса ѝ с обещание да ѝ прати копие от снимката. След това стана и продължи по плажа в търсене на следващата сцена.

Шейд също бе намерил първия си обект, ала не го заговори. Мъжът лежеше по лице върху избеляла плажна кърпа. Беше червен, разплут и анонимен. Можеше да е бизнесмен, който си е взел почивка

сутринта, или продавач от Айова, това нямаше значение. За разлика от Брайън. Шейд не търсеше индивидуалността, а идентичността на хората, които се печеха на слънцето. В пясъка до мъжа бяха забити джапанки и пластмасова бутилка с лосион за слънце.

Шейд избра две гледни точки и засне шест пози, без да размени дори една дума с хъркащия мъж и удовлетворен се обърна да огледа плажа. На три метра от него Брайън небрежно събличаше шортите и тениската си. Носеше елегантен червен цял бански, който се повдигаше примамливо над бедрата ѝ. Когато свали шортите си, профилът ѝ се откри като грижливо изваяна фигура.

Без да се колебае, Шейд фокусира обектива, нагласи апертурата, мръдна съвсем малко встрани и зачака. В момента, в който Брайън посегна към тениската си, той започна да снима.

Тя бе толкова непринудена. Беше забравил, че някой може да се държи така в свят, където самовлюбеността се бе превърнала в религия. Тялото ѝ очертаваше една дълга плавна линия, от която се откриваше все повече, докато издърпваше тениската над главата си. За момент Брайън вдигна лице към слънцето да се наслади на топлината му и сякаш нещо пропълзя в стомаха му и бавно го стисна.

Желание. Познаваше го и не се интересувахе от него.

Знаеше, че тъкмо това в неговата професия наричаха решителен момент. Фотографът снима, докато наблюдава разгръщащата се сцена. Когато визуалните и емоционалните елементи се съчетаеха — както сега — се получаваше постижение. Нямаше място за повторения. Решителните моменти представляваха точно това — всичко или нищо. Фактът, че бе усетил моментно разтърсване, само доказваше, че бе успял да заснеме нейния спокоен, непринуден сексапил.

Още преди години се бе научил да не се отнася прекалено емоционално към обектите, които снимаше, защото това можеше да унищожи един фотограф. Брайън Мичъл изглеждаше опасна, но Шейд не поемаше излишни рискове. Обърна се и забрави за нея. Почти.

Минаха близо четири часа, преди пътищата им да се пресекат отново. Тя седеше на слънце край една сергия и ядеше хотдог, натрупан с огромно количество горчица и сос. От едната си страна бе оставила чантата с фотоапарата и филмите си, а от другата — кутия с безалкохолна напитка. Погледна към него и той видя отражението си в черните ѝ слънчеви очила.

— Как беше? — попита го с пълна уста.

— Добре. Има ли хотдог под всичко това?

— Ъ-хъ. — Брайън преглътна и махна към сергията. — Страхотно е.

— Не, благодаря — Шейд взе питието ѝ и отпи една голяма глътка. Напитката беше топла и сладка, с портокалов вкус — По дяволите, как можеш да пиеш това?

— Имам нужда от много захар. Направих някои снимки, от които съм много доволна — тя протегна ръка за сока. — Искам да ги проявя, преди да тръгнем утре.

— Стига да си готова в седем сутринта.

Брайън се нацупи и си довърши хотдога. Би предпочела да работи до седем сутринта, вместо да става толкова рано. Едно от първите различия, които трябваше да изгледят през следващите три месеца, бе разликата в биологичния им ритъм. Тя разбираше красотата и притегателната сила на изгрева, ала предпочиташе мистериозните цветове на залеза.

— Ще бъда готова — Брайън се изправи, изтупа се от пясъка и облече тениската си. Той би могъл да ѝ каже, че изглежда по-целомъдрена без нея. Начинът, по който тениската падаше върху бедрата ѝ и привличаше погледа към тях, бе почти престъпен. — Стига ти да караш първи. До десет часа ще съм се съвзела.

Не знаеше защо го направи. Шейд бе човек, който преценява всяко движение, всяка гледка, всеки цвят. Разбиваше всичко на категории и после го събираше отново. Такъв бе подходът му. Той не постъпваше импулсивно. И все пак се протегна и обви пръсти около плитката ѝ, без да мисли за постъпката си и за последствията от нея. Просто искаше да докосне косата ѝ.

Видя, че я бе изненадал. Но тя не се отдръпна. Нито пък го погледна с типичната сдържана усмивка, използвана от жените, когато някой мъж не може да се въздържи да докосне това, което го привлича.

Косата ѝ бе мека. Знаеше, че ще е така и сега допирът го потвърждаваше. Ала беше дразнещо, че не бе разпусната и свободна, за да се разсипе между пръстите му.

Още не можеше да я разбере. Брайън си изкарваше хляба, като обезсмъртяваше елита, бляскавите хора в светлините на прожекторите, а беше толкова непосредствена. Единственото ѝ бижу бе тънка златна

верижка, която стигаше до гърдите ѝ. На нея висеше малко кръстче. Бе отново без грим, но носеше изкушаващ парфюм. С няколко умели щриха би могла да се преобрази в жена, която спира дъха, ала тя пренебрегваше тази възможност и предпочиташе семплото. Това само по себе си беше поразяващо.

Преди няколко часа Брайън бе решила, че не иска да бъде объркана. Сега Шейд реши, че не иска да бъде поразен. Без да продума, той пусна плитката да падне обратно на рамото ѝ.

— В апартамента ти ли искаш да те откарам, или в студиото?

Значи това беше? Само за няколко секунди бе успял да я накара да изтръпне и сега единственото, което го интересуваше, бе къде да я захвърли.

— В студиото — тя взе чантата си и изхвърли сока си в кошчето, въпреки че гърлото ѝ беше пресъхнало. Не бе сигурна дали ще може да преглътне. Още преди да стигнат до колата усети, че ако не каже нещо, ще избухне. — Харесва ли ти този хладнокръвен, сдържан образ, който толкова добре си усвоил, Шейд?

Той не я погледна, но на лицето му се появи бледа усмивка.

— Удобен е.

— Освен за хората, които са на по-малко от два метра от теб — по дяволите, щеше да го накара да прояви някаква емоция. — Може би приемаш твърде сериозно образа си за пред пресата — предположи Брайън. — Шейд Колби, загадъчен и интригуващ като името си и опасен и привлекателен като фотографиите си.

За нейна изненада този път той наистина се усмихна и изведнъж ѝ се стори като човек, с когото би искала да се държат за ръце и да се смеят заедно.

— Къде си прочела това?

— В „Селебрити“ — смотолеви тя, — април, преди пет години. Имаше статия за продажбите на фотографии в Ню Йорк. Една от твоите снимки беше продадена за седем хиляди и петстотин долара в галерия „Сотби“.

— Така ли? — Шейд плъзна поглед по профила ѝ. — Имаш по-добра памет от мен.

Брайън спря и се обърна към него.

— По дяволите, аз я купих. Тя е мрачна, депресираща, очарователна сцена, за която не бих дала и десет цента, ако тогава те

познавах. И ако не я харесвах толкова, щях я изхвърля веднага щом се прибера в къщи. Така, както стоят нещата, сигурно ще трябва да я обърна към стената и да я оставя така поне шест месеца, докато успея да забравя, че фотографът, който я е снимал, е голямо говедо.

Той изслуша тирадата ѝ със сериозно изражение и кимна.

— Когато започнеш да говориш, си много красноречива.

С една кратка, обидна дума тя се обърна и продължи към колата. Когато отвори със замах вратата на пътническото място, Шейд я спря.

— Тъй като на практика ще живеем заедно през следващите три месеца, може би ще е добре да си кажеш всичко.

— Какво всичко? — Брайън се опита да отговори небрежно, ала думите излязоха като съскане.

— Всичко, което не ти харесва.

Тя си пое въздух. Мразеше да се ядосва. Това неизменно я изтощаваше. Но трябваше да се примири. Опря ръце на вратата на колата и се наведе към нето.

— Не те харесвам. Бих казала, че това е всичко, ала не мога де се сетя за никой друг, когото не харесвам.

— Никой?

— Никой.

Не знаеше защо, но ѝ повярва. Кимна и отпусна ръцете си върху нейните на вратата.

— И без това предпочитам да не попадам в групата. Защо е нужно да се харесваме?

— Това би улеснило задачата ни.

Той обмисли думите ѝ. Ръцете ѝ под неговите бяха меки. Контрастът с неговите твърди длани му харесваше, може би прекалено много.

— Обичаш нещата да са лесни?

Караше го да звучи като обида. Брайън се изправи. Очите ѝ бяха на нивото на устата му и тя се отдръпна малко.

— Да. Усложненията са си просто усложнения. Те се пречат и объркват нещата. Предпочитам да ги отметна и да се занимавам с това, което е важно.

— Между нас има едно голямо усложнение още от самото начало.

Брайън се стараеше да не сваля поглед от очите му, ала това не й пречеше да усеща лекия, уверен допир на ръцете му върху своите. Нито й пречеше да разбере какво имаше предвид. Тъй като и двамата старателно бяха избягнали темата от самото начало, тя се насочи директно към въпроса.

— Ти си мъж, а аз съм жена.

Шейд не можа да сдържи задоволството си от начина, по който му се сопна.

— Точно така. Бихме могли да кажем, че и двамата сме фотографии, което е безполов термин — на лицето му се появи намек за усмивка. — Но това са глупости.

— Може и така да е — отвърна Брайън спокойно. — Ала смятам да се справя, защото задачата е на първо място. Това, че не те харесвам, много ми помага.

— Харесването няма нищо общо с химията.

— Това учтива дума за нагон ли с? — усмихна се непринудено тя, въпреки че пулсът ѝ започна да препуска.

Не бе от хората, които заобикалят темата, след като вече бе започната. Това беше добре.

— Както и да го наречеш, то отново ни връща към усложнението. Най-добре е да го огледаме добре и после да го отминем — когато ръцете му се стегнаха върху нейните, Брайън свали поглед към тях. Разбра какво предлагаше, но не виждаше мотивите. — Непрекъснато ще се чудим какво би било и това ще ни разсейва — продължи той. Тя отново вдигна поглед. Шейд усещаше как пулсът ѝ препуска под ръцете му, ала Брайън не направи опит да ти отдръпне от него. Ако беше... Но нямаше смисъл да предполага, най-добре бе да се върви напред. — Ще проверим какво би било. След това ще го отметнем, ще го забравим ще продължим с работата си.

Звучеше логично. Брайън изпитваше дълбоко вкоренено недоверие към всичко, което звучи твърде логично. Но той бе абсолютно прав, когато каза, че ще се чудят и това ще ти разсейва. Тя самата се чудеше от дни. Устните му изглеждаха най-мекото нещо в него, ала дори те изглеждаха твърди, стегнати и неподатливи. Какво би било да ти усети и да ти вкуси?

Остави погледа си отново да се спусне към тях и те се извиха в усмивка. Не знаеше дали усмивката се дължеше на веселие, или на

сарказъм, но това я накара да се реши.

— Добре — колко интимна би могла да бъде една целувка, когато ги разделяше вратата на колата?

Бавно се наведоха един към друг. Всеки очакваше другия да се отдръпне в последния момент. Устните им се докоснаха леко и безстрастно. Това можеше да бъде всичко. Всеки от тях можеше да загуби интерес след целувка, която само носеше това име. Два чифта устни, които се срещат, нищо повече.

Не биха могли да кажат кой от двамата промени целувката и дали това стана съзнателно, или случайно. И двамата бяха любопитни хора и любопитството им може би изигра някаква роля. А може и да беше неизбежно. Целувката се промени толкова постепенно, че не беше възможно да се прекрати, преди да бе станало късно за съжаления.

Устните им се разтвориха подканващо. Пръстите им се вкопчиха и лицата им се наклониха, за да задълбочат целувката. Брайън откри, че се притиска към твърдата неотстъпчива врата, като търсеше, настояваше за повече, и впи зъби в долната му устна. Беше права. Устните му бяха най-мекото нещо в нето. Невероятно меки, неразумно разкошни и горещи върху нейните.

Не беше свикнала на такива диви, завладяващи емоции. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Не можеше просто да се отпусне и да се наслаждава. Не беше ли това предназначението на целувката? Досега беше вярвала, че бе така, но тази изискваше цялата ѝ енергия и сила. Още отсега знаеше, че когато свърши, ще бъде изцедена. Прекрасно, напълно изцедена. Наслаждаваше се на вълнението и предвкушваше чудесното изтощение.

Трябваше да знае. По дяволите, трябваше да знае, че Брайън не бе толкова безопасна, колкото изглеждаше. Не беше ли го боляло просто да я гледа? Целувката нямаше да намали болката, само щеше да я усили. Тя можеше да подкопае самоконтрола му, а самоконтролът му беше жизненоважен за изкуството, живота и разсъдък. Бе го усвоил и усъвършенствал през годините, пълни с работа, страхове и надежди. Бе научил, че същият внимателен самоконтрол, който използваше в тъмната стаичка, същата старателна логика, на която разчиташе, когато снимаше, можеха да бъдат приложени успешно и безболезнено към жените. Едно докосване до Брайън беше достатъчно, за да осъзнае колко крехък можеше да бъде самоконтролът му.

За да докаже на себе си или пък на нея, че можеше да се справи с това, Шейд позволи на целувката да се задълбочи още повече. А може би си играеше с надвисналата опасност.

Може и да се чувстваше изгубен в целувката, ала когато тя свършеше, щеше да е свършила и нищо нямаше да се е променило.

Вкусът ѝ беше горещ, сладък и силен. Направо го изгаряше. Трябваше да се отдръпне или щеше да го опари и да остане белег, а той имаше достатъчно белези. Истинският живот не беше прекрасен като първа целувка в горещ следобед. Знаеше го по-добре от повечето хора.

Шейд се отдръпна, доволен, че бе запазил самоконтрола си. Може би пулсът му не беше съвсем спокоен, нито умът му напълно бистър, но се владееше.

Брайън се чувстваше замаяна. Ако ѝ беше задал въпрос, какъвто и да било въпрос, нямаше да може да отговори. Хвана се за вратата и зачака равновесието ѝ да се възстанови. Знаеше, че тази целувка ще я изцеди и вече го чувстваше.

Той видя изражението в очите ѝ, мекия поглед, на който никой мъж не би могъл да устои без борба, и се отвърна от нея.

— Ще те оставя в студиото.

Докато Шейд заобикаляше към своята страна на колата, тя се отпусна на седалката. Да го отметнем и да го забравим... Едва ли...

Опита се. Положи толкова усилия да забрави какво я бе накарал да почувства Шейд, че работи до три през нощта. Когато най-после се довлече до апартамента си, вече беше проявила снимките от училището и плажа, беше избрала негативите, които искаше да използва, и беше превърнала два от тях в едни от най-добрите си снимки.

Сега ѝ оставаха четири часа да се нахрани, да опакова багажа си и да се наспи. Направи си огромен сандвич, извади куфара, който беше определила за пътуването, и нахвърли вътре най-необходимите неща. Изтощена, прокара хляб, месо и сирене с огромна глътка мляко. Тъй като не беше сигурна, че стомахът ѝ ще издържи на напъна, остави недоядената си вечеря на масичката до леглото и се върна към опаковането.

Зарови се в горния рафт на шкафа си и измъкна кутията с целомъдрената пижама, която майка ѝ ѝ беше подарила за Коледа. Определено необходима дреха, реши Брайън и я пусна сред разбърканата купчина от дантели и джинси. Смяташе, че пижамата е безполова. Надяваше се да се чувства така в нея. Този следобед ѝ беше напомнено насилствено, че бе жена, а една жена има слаби места, които не могат винаги да бъдат защитени.

Не искаше отново да се чувства жена около Шейд. Бе прекалено рисковано, а тя избягваше рискованите ситуации. Тъй като не бе подвластна на женствеността си, не би трябвало да има проблем.

Или поне така си каза.

След като започнеха задачите, щяха да бъдат толкова заети, че никой от тях нямаше да забележи дори ако другият имаше две глави и четири палеца.

Или поне така си каза.

Случилото се днес следобед бе просто един от онези преходни мигове, сполетяващи понякога фотографа, когато моментът диктува ситуацията. Нямаше да се случи отново, защото обстоятелствата никога нямаше да бъдат същите.

Или поне така си каза.

И с това свърши да мисли за Шейд Колби. Бе почти четири и следващите три часа бяха само за нея, последните, през които щеше да бъде насаме за много време занапред. Щеше да го прекара по любимия си начин. В спане. Тя се съблече, пусна дрехите си да паднат на купчина и пропълзя в леглото, без да се сети да изгаси лампата.

В другия край на града Шейд лежеше в мрака. Беше си приготвил багажа преди часове, ала още не бе заспал. Чантата и оборудването му бяха подредени спретнато до вратата. Беше напълно готов и напълно буден.

Бе губил съня си и преди. Не това го притесняваше, а причината. Брайън Мичъл. Въпреки че бе успял да изтласка мисълта за нея в дъното на ума си, не можеше напълно да освободи съзнанието си от нея.

Можеше да анализира стъпка по стъпка онова, което се бе случило между тях днес следобед, но това нямаше да промени нещо

съществено. Беше се оказал уязвим. Може би само за момент, за една секунда, ала беше уязвим. Не можеше да си позволи това. Нямаше да позволи да му се случи втори път.

Брайън Мичъл беше от онези усложнения, които сама казваше, че предпочита да избягва. Той, от своя страна, бе свикнал с тях. Никога не беше имал проблеми да се справя с усложненията. С нея нямаше да бъде по-различно.

Или поне така си каза.

През следващите три месеца щяха да бъдат ангажирани с проект, който щеше напълно да погълне времето и енергията им. Когато работеше, беше способен да съсредоточи вниманието си в една точка и да не обръща внимание на нищо друго. Това не беше проблем.

Или поне така си каза.

Каквото станало, станало. Още вярваше, че беше по-добре да го отметнат, преди да потеглят, и да се отърват от фантазиите и напрежението, които те можеха да причинят. Бяха се освободили от напрежението.

Или поне така си каза.

Но Шейд не можеше да заспи. Болката и стомаха му нямаше нищо общо с вечерята, която беше изстинала недокосната в чинията му.

Оставаха му три часа насаме и след това щеше да прекара три месеца с Брайън. Той затвори очи и направи това, което винаги можеше да направи под стрес. Наложил си да заспи.

ТРЕТА ГЛАВА

В седем Брайън беше станала и облечена, но не беше готова да води разговори. В едната си ръка държеше куфара и статива си, а на раменете ѝ бяха окачени два фотоапарата и чантата ѝ. В момента, в който Шейд спря до бордюра, тя слизаше по стълбите към тротоара. Вярваше, че трябва да е точна, ала не и задължително жизнерадостна.

Изръмжа към Шейд. Това беше най-близкото до поздрав, на което беше способна в този час. Натовари мълчаливо оборудването си в микробуса, облегна се назад на седалката, изпъна крака и затвори очи.

Той погледна към това, което се виждаше от лицето ѝ зад кръглите кехлибарени слънчеви очила под плоската сламена шапка.

— Тежка нощ, а? — попита Шейд, но Брайън вече беше заспала. Той поклати глава, отпусна спирачката и потегли. Бяха на път.

Шейд нямаше нищо против дългите преходи. Те му даваха възможност да мисли или да не мисли, както реши. След по-малко от час беше излязъл от Лос Анджелис и вече плуваше на североизток по междуцатската магистрала. Обичаше да кара срещу изгряващото слънце по празен път. Светлината се отразяваше от хромираните детайли на микробуса, блещукаше по капака и се плъзгаше по крайпътните знаци.

Този ден смяташе да измине седем-осемстотин километра по пътя към Юта, освен ако нещо интересно не привлечеше вниманието му и не решеха да спрат да снимат. Ала след първия ден не виждаше смисъл да гонят километри. Това би навредило на целта на задачата. Щяха да пътуват според случая и да работят по пътя към отправните точки, които бяха определили, и около тях.

Бе избрал маршрут, който лесно можеше да бъде променен. Единственият им срок беше да са на Източното крайбрежие до Деня на труда. Докато трупаше километри, пусна тихо радиото и намери кънтри музика. До него Брайън спеше.

Ако това беше режимът ѝ, нямаше да имат никакви проблеми. Докато тя спеше, нямаше как да си лазят по нервите и да разпалват страсти един в друг. Дори в момента се чудеше защо мислите за нея го бяха държали неспокоен през нощта. Какво в нея го бе разтревожило? Не знаеше и това само по себе си беше обезпокоително.

Той обичаше да може да посочи проблема и да го разбие на части, докато всички части са достатъчно малки, за да може да ти пренареди според предпочитанията си. Въпреки че в момента Брайън Мичъл беше тиха и почти незабележима, не смяташе, че може да се справи така с нея.

След като реши да поеме задачата, се погрижи да научи повече за нея. Макар Шейд да пазеше в тайна личния си живот, не му липсваха контакти. Знаеше предварително за работата ѝ за „Селебрити“ и за творческата ѝ и индивидуална работа за списания като „Венити“ и „Интъч“. С годините се бе превърнала в нещо като култов фотограф с нестандартните си, често крайни снимки на известни хора.

Това, което не знаеше преди, беше, че бе дъщеря на художник и поетеса и двамата доста ексцентрични и не много преуспели жители на Кармел. Беше се омъжила за счетоводител, преди да навърши двадесет и три години по-късно се беше развела. Излизаше по срещи с едно преднамерено безгрижие и имаше смътни планове да си купи къща на плажа в Малибу. Беше харесвана, уважавана и във всички случаи на нея можеше да се разчита. Често ѝ отнемаше много време да свърши работата — поради стремежа ѝ към съвършенство и убеждението, че бързането е пилеене на енергия.

При проучването си не бе открил нищо изненадващо за нея и никакво обяснение за привличането си към нея. Ала един успял фотограф умееше да бъде търпелив. Понякога бе необходимо да се връщаш към обекта отново и отново, докато разбереш чувствата си към него.

Когато прекосиха границата на щата и навлязоха в Невада, той си запали цигара и отвори прозореца. Тя се размърда, изръмжа и посегна към чантата си.

— Добро утро — Шейд я погледна с крайчеца на окото си.

— Ъ-хъ — Брайън се зарови в чантата и с облекчение сграбчи шоколадчето. С две бързи движения разкъса обвивката му и я хвърли в

чантата. Обикновено изхвърляше боклука от нея, преди да започне да прелива.

— Винаги ли ядеш шоколад за закуска?

— Кофеин — тя отхапа голямо парче и въздъхна. — Предпочитам да го поемам по този начин — бавно се протегна, първо тялото, после раменете и ръцете, в дълго плавно движение, което бе съвсем непреднамерено. Това определено обясняваше привличането му към нея, помисли си той с ирония. — Къде сме?

— В Невада — Шейд издуха дима през прозореца. — Току-що влязохме.

Брайън сви крака под себе си и загриза шоколада.

— Сигурно е мой ред да карам.

— Ще ти кажа.

— Добре — нямаше нищо против да се вози, щом той нямаше нищо против да кара. Обаче погледна многозначително към радиото. Кънтри музиката не беше в неин стил. — Който кара, той избира музиката.

Шейд сви рамене.

— Ако искаш нещо да прокараш шоколада, отзад има кана със сок.

— Наистина ли? — Тя винаги беше готова да сложи нещо в стомаха си, затова стана и си проправи път към задната част на фургона.

Сутринта не бе обърнала много внимание на микробуса, ала бе забелязала, че бе черен и добре поддържан. От двете страни имаше тапицирани пейки, които ставаха за легло, ако не си много придирчив. Брайън реши, че може би метализираната настилка на пода бе по-добър избор.

Оборудването на Шейд бе спретнато подредено, а нейният багаж бе натрупан хаотично в ъгъла. Над главата ѝ в лъскави абаносово черни шкафчета имаше някои основни продукти и принадлежности. Кафе, котлон, малък чайник.

Щяха да им свършат добра работа, ако спрат в някой електрифициран къмпинг. Засега я интересуваше най-вече изстуденият сок.

— Ти искаш ли?

Той погледна в огледалото за обратно виждане и я видя да стои, стабилно за равновесие с ръка на шкафчето.

— Да.

Тя взе две големи пластмасови чаши и каната и седна на седалката.

— Всички домашни удобства — отбеляза Брайън и махна с глава към задната част. — Често ли пътуваш с този микробус?

— Когато е необходимо — Шейд чу тупването на леда в пластмасовата чаша и протегна ръка. — Не обичам да пътувам със самолет. Нямаш никакъв шанс да направиш някакви снимки по пътя — изхвърли цигарата си през прозореца и отпи от сока. — Ако задачата е на не повече от седем-осемстотин километра, пътувам с кола.

— Аз мразя да пътувам със самолет — тя се намести в ъгъла между седалката и вратата. — Непрекъснато ми се налага да летя до Ню Йорк, за да снимам някой, който не може или не иска да дойде при мен. Взимам си шише с хапчета против повръщане, заешко краче за късмет, социално насочена образователна книга и се запасявам с шоколад. Така съм подготвена за всичко.

— За хапчетата и заешкото краче съм съгласен.

— Шоколадът е за нервите ми. Когато съм напрегната, обичам да ям. А книгата е моят коз — Брайън разклати чашата си и ледът звънна. — Сякаш казвам: „Вижте, правя нещо смислено тук, така че не го проваляйте, като разбиете самолета.“ Освен това книгата обикновено ме приспива за двадесет минути.

Крайчецът на устата на Шейд се изви в усмивка. Тя го прие като добър знак за предстоящото пътуване от няколко хиляди километра.

— Това обяснява всичко.

— Изпитвам фобия да летя на десет хиляди метра височина в метална тръба, пълна с двеста непознати, много от които обичат да разказват интимни подробности от личния си живот на съседа си — Брайън вдигна краката си на таблото и се усмихна. — Предпочитам да прекося страната с кола заедно с ексцентричен фотограф, който се старае да ми казва колкото се може по-малко за себе си.

Той я изгледа и реши, че нищо не пречи да се включи в играта, стига и двамата да знаят правилата.

— Нищо не си ме питала.

— Добре, ще започнем с нещо просто. Откъде идва името Шейд?

Шейд намали и се насочи към една шиника.

— Шадрах.

— Като Мешах и Абеднего от книгата на Даниел? — очите ѝ се разтвориха от възхищение.

— Точно така. Майка ми решила да даде на всяко от децата си доста завъртяно име. Сестра ми се казва Касиопея. А откъде идва Брайън?

— Родителите ми искали да демонстрират, че не са сексисти.

В момента, в който микробусът спря, тя изскочи, наведе се и докосна асфалта с длани. Това така прикова вниманието на мъжа, който се качваше в понтиака до тях, че му отне половин минута да пхне ключа в стартера.

— Господи, колко съм се схванала! — Брайън се изправи на пръсти и се протегна нагоре. — Виж, там има снекбар. Ще ида да купя пържени картофи. Да взема ли и за теб?

— Десет часът сутринта е.

— Почти десет и половина — възрази Брайън. — Освен това има хора, които ядат чипс на закуска. Каква е разликата?

Той беше сигурен, че има разлика, но не искаше да спори.

— Върви. Аз искам да си купя вестник.

— Добре — в последния момент тя пропълзля обратно и взе фотоапарата си. — Ще се срещнем тук след десет минути.

Точно така смяташе да постъпи, ала се върна след почти двадесет. Още докато наближаваше снекбара, гледката на хората, които чакаха за храна, разпали въображението ѝ. Имаше извита опашка от поне десет души пред табела, на която пицеше „Бързо хранене“.

Имаше хора облечени с широки бермуди, измачкани летни рокли и памучни панталони. Една пищна тийнейджърка беше облечена с кожени шорти, които изглеждаха като нарисувани върху тялото ѝ. Една жена по средата на опашката си вееше с широкопола шапка с бродирана панделка.

Всички те пътуваха нанякъде и никой не обръщаше внимание на околните. Брайън обходи опашката в едната посока и в обратната, и избра откъде да снима.

Засне ти отзад, така че опашката изглеждаше удължена и нахъсана, а табелата се мержелееше обещаващо. Мъжът зад щанда

беше само бледа сянка, която дори можеше да не е там. Минаха повече от десет минути, преди да се нареди и тя.

Когато се върна, Шейд стоеше облегнат на микробуса и четеше вестника си. Преди това бе направил три снимки на една колона от автомобили, в която имаше регистрационни номера от пет щата. Когато вдигна поглед, видя Брайън с фотоапарат на рамо, гигантски шоколадов шейк в едната ръка и голяма порция пържени картофи в другата.

— Извинявай — тя бръкна в кутийката с картофи, без да спира да върви. — Направих няколко снимки на опашката пред снейкбара. Половината от лятото е бързане и чакане, не мислиш ли?

— Ще можеш ли да караш с всичката тази храна?

— Разбира се. Свикнала съм — Брайън се пхна на шофьорското място, закрепил шейка между бедрата си, поставил картофите пред него и протегнал ръка за ключовете.

Шейд погледна към закуската, сгушена между гладките и загорели крака.

— Още ли си готова да делиш храната?

Тя погледна в огледалото и потегли назад.

— Не — завъртя бързо кормилото и се насочи към изхода. Имаше възможност и се отказа — Брайън свали едната си ръка от кормилото и зарови другата в картофките.

— Както ядеш, би трябвало да имаш акне до пъпа.

— Легенди — оповести тя и се стрелна покрай една лимузина. С няколко бързи завъртания смени станцията и в колата зазвуча стара песен на Саймън и Гарфънкъл. — Ето това е музика. Обичам песни, които ми дават визуална представа. Кънтри музиката разказва само за болка, изневери и пианство.

— И за живота.

Брайън вдигнал шейка и отпи през сламката.

— Може би. Предполагам, че ми е омръзнало от прекалено много реалност. Твоите снимки зависят от нея.

— А твоите често се плъзгат по повърхността ѝ.

Тя се намръщи, но си наложи да се отпусне. Той донякъде имаше право.

— Моите дават избор. Защо поема тази задача, Шейд? — попита Брайън внезапно. — Лятото в Америка олицетворява забавлението.

Това не е в твой стил.

— Лятото е и пот, изгорени от слънцето ниви, обтегнати нерви — той си запали нова цигара. — Това повече в мой стил ли е?

— Ти го каза, не аз — тя завъртя шоколада в устата си. — Така както пушиш, ще умреш.

— Рано или късно — Шейд отвори отново вестника и приключи разговора.

Кой, по дяволите, беше той, запита се Брайън и закрепил скоростта на деветдесет километра в час. Какви фактори в живота му бяха го направили толкова циничен и същевременно толкова гениален? Имаше чувство за хумор, бе го видяла един или два пъти. Ала изглежда си го позволяваше само до определена степен и не повече.

Страст? От личен опит можеше да свидетелства, че в него тлееше вулкан. Какво можеше да го събуди? Ако беше сигурна за нещо, то беше, че Шейд Колби се държеше под твърд контрол. Страстта, силата, гневът — с каквато и дума да бяха наречени — се проявяваха в творчеството му, но, сигурна беше, не и в личния му живот. Във всеки случай не често.

Знаеше, че трябва да бъде предпазлива и дистанцирана. Това бе най-разумният избор, ако искаше да завърши задачата, без да бъде наранена. Ала й се искаше да задълбае в този характер и знаеше, че ще трябва да се поддаде на изкушението. Щеше да натиска бутоните и да наблюдава резултата. Може би защото не го харесваше и същевременно чувстваше привличане към него.

Не го беше излъгала, когато му каза, че не се сеца за никой друг, когото не харесва. Това вървеше ръка за ръка с подхода й към изкуството. В хората тя виждаше качества, не всичките достойни за възхищение или харесване, но винаги намираше нещо, което можеше да разбере. Имаше нужда да постигне това и с Шейд, заради самата себе си. И защото страшно много искаше да го снима, макар че нямаше да му го каже скоро.

— Шейд, искам да те питам още нещо.

Той не вдигна поглед от вестника си.

— Да?

— Кой е любимият ти филм?

Шейд погледна към нея, наполовина раздразнен от прекъсването, наполовина развеселен и за пореден път се запита как би изглеждала

косата ѝ, ако я разпусне.

— Какво?

— Любимият ти филм — повтори Брайън. — Имам нужда от отправна точка.

— За какво?

— За да разбера защо те намирам толкова интригуващ, привлекателен и дразнещ.

— Ти си странна жена, Брайън.

— Не, всъщност не, макар че имам всички основания да бъда — тя замълча, докато минаваше в другото платно. — Хайде, Шейд, ще пътуваме заедно още много време. Нека си угаждаме за дребните неща. Посочи един.

— „Да имаш и да нямаш“.

— Първият филм заедно на Богарт и Бакол — Брайън му се усмихна по начин, за който Шейд вече беше решил, че е опасен. — Добре. Ако беше посочил някой странен френски филм, щеше да се наложи да измисля нещо друго. Защо точно този?

Той остави вестника настрана. Значи тя искаше да си играят. Реши, че това бе безопасно, пък и още имаха пред себе си дълъг ден.

— Химия на екрана, напрегнат сюжет и операторска работа, която кара Богарт да изглажда като свършен герой, а Бакол като единствената жена, която може да изправи срещу него.

Брайън кимна доволно. Значи не смяташе за недостойно да харесва герои, фантазии и пламенни любовни връзки. Това може би беше нещо малко, ала все пак беше нещо в него, което можеше да харесва.

— Филмите ме очароват. И хората, които ги правят. Предполагам, че за това веднага сграбчих шанса да работя за „Селебрити“. Снимала съм толкова много актьори, че не им знам броя, но когато ги видя на екрана, пак ме очароват.

Шейд знаеше, че бе опасно да задава въпроси — не заради отговорите, а заради въпросите, които щеше да получи на свой ред. Ала все пак попита.

— Затова ли снимаш красиви известни хора? Искаш да се приближиш до блясъка им ли?

Тя се постара да сдържи раздразнението си, защото въпросът беше искрен. Освен това той я накара да се замисли за това, как

несъзнателно бе променяла отношението си.

— Може в началото да съм имала нещо подобно наум. Но много скоро започваш да ти виждаш като обикновени хора с изключителни професии. Обичам да намирам искрата в тях, която ги е наредила сред малцината избрани.

— И въпреки това през следващите три месеца ще снимаш всекидневието. Защо?

— Защото такава искра има във всички ни. Бих я потърсила и в някой фермер от Айова.

Сега Шейд я разбра.

— Ти си идеалистка, Брайън.

— Да — тя го погледна открито. — Трябва ли да се срамувам?

Не му хареса как го накара да се почувства този спокоен, разсъдлив въпрос. Някога и той имаше идеали и знаеше колко боли, когато грубо ти ги отнемат.

— Не да се срамуваш. Трябва да внимаваш.

Караха с часове. В късния следобед отново се размениха и Брайън прегледа вестника му. По общо съгласие изоставиха магистралата и поеха по черните пътища. От време на време говореха на различни теми, ала през повечето време мълчаха. Рано вечерта прекосиха границата и влязоха в Айдахо.

— Ски и картофи. Това е единственото, за което се сещам, когато става дума за Айдахо — тя потръпна и затвори прозореца на колата. Лятото идваше по-късно на север, особено когато слънцето залязва. Брайън се вгледа през стъклото в сгъстяващия се здрач.

Сякаш на километри напред се редяха групички от сиви и бели овце, които пасяха жилавата трева край пътя. Тя беше градско момиче. Шейд сигурно би си изненадал да научи, че никога не беше пътувала с кола толкова на север или толкова на изток.

Декарите, покрити с кротки овце, я очароваха. Тъкмо посягаше назад за фотоапарата си, когато той изруга, удари спирачките и Брайън се просна на пода на колата.

— Какво беше това?

Един поглед му беше достатъчен да види, че не бе нито наранена, нито ядосана, а просто любопитна.

— Проклетите овце на пътя — отговори Шейд, без да си прави труда да се извини.

Тя се издърпа обратно в седалката и погледна напред. Три овце се бяха наредили безгрижно на шосето, почти допрени една до друга. Една от тях обърна глава към микробуса, изгледа ти и после отново извърна поглед.

— Подредили са се сякаш чакат автобус — каза Брайън и сграбчи китката на Шейд, за да не му позволи да натисне клаксона. — Чакай малко. Никога не съм пипала овца.

Излезе от микробуса и тръгна към тях, преди той да успее да ѝ отговори. Едната овца отстъпи две крачки, когато тя се приближи, но иначе животните не ѝ обърнаха никакво внимание. Раздразнението на Шейд изчезна, когато Брайън се наведе и докосна овцата. Помисли си, че изглежда така, както други жени, докато гаят хермелин в кожухарски магазин. Доволна, изкусителна и странно сексапилна. Светлината беше добра. Той взе фотоапарата си и избра филтър.

— Каква е на пипане?

— Мека, ала не толкова, колкото си мислех. Жива. Изобщо не прилича на мекотата на палто от агнешка вълна — тя вдигна глава, без да се изправя, с ръка върху овцата. За своя изненада видя насочен към себе си обектив — Това за какво е?

— Откривателство — Шейд вече беше направил две снимки, но искаше още. — Откривателството също е свързано с лятото. Как мирише?

Брайън любопитно се наведе към овцата и той я снима с лице почти заровено във вълната.

— Като овца — засмя се тя и се изправи. — Искаш ли сега ти да си поиграеш с овцете, а аз да снимам?

— Може би следващия път.

Учудваше го, че Брайън изглежда толкова на място тук, на сред дългия, безлюден път, заобиколен от просторни полета. Мислеше, че мястото ѝ е в Лос Анджелис, в центъра на блясъка и фантазиите.

— Какво има? — знаеше, че когато я гледа така, Шейд мисли за нея и единствено за нея. Искаше ѝ се да може да направи следващата крачка и същевременно изпитваше облекчение, че не може.

— Добре се аклиматизираш.

Тя се усмихна неуверено.

— Така е по-просто. Казах ти, че не обичам усложненията.

Той реши, че мисли прекалено много за нея и се обърна към микробуса.

Да видим дали можем да накараме тези овце да се размърдат.

— Шейд, не можем да ги оставим край пътя — Брайън изтича до колата. — Веднага ще се върнат на шосето. Може някой да ти прегازی.

Погледът му ясно ѝ показва, че това не го интересува.

— Какво очакваш да направя? Да ги вардя?

— Най-малкото, което можем да направим, е да ги върнем зад заграждението — тя се обърна и тръгна обратно към овцете, сякаш се бяха разбрали. Той стоеше и я гледаше как се наведе, вдигна една овца и едва не се прекатури. Другите две изблееха и се отдръпнаха. — Потезки са, отколкото изглеждат — изпъшка Брайън и се запрепъва към проточилата се по протежението на пътя ограда, понесла овцата, която блееше, риташе и се мъчеше да се освободи. Не и беше лесно, ала накрая успя да я прехвърли и да я пусне от другата страна на оградата. Обърса с ръка потта от челото си, обърна се към Шейд и се намръщи. — Е, ще ми помогнеш ли, или не?

Той се беше забавлявал от представлението, но се облегна на микробуса, без да се усмихне.

— Сигурно пак ще намерят дупката в оградата и ще бъдат обратно на пътя след не повече от десет минути.

— Може би — процеди тя през зъби и се запъти към следващата овца. — Ала аз ще съм направила това, което трябва.

— Идеалистка — повтори Шейд.

Брайън се завъртя с ръце на кръста.

— Циник.

— Добре е, че се разбираме — обобщи той и се изправи. — Ще ти помогна.

Да хванат останалите две овце беше по-трудно, отколкото първата. Отне им няколко изтощителни минути, докато Шейд хвана втората, след като Брайън я подгони към него. Той на два пъти загуби концентрация и изпусна плячката, защото Брайън се размиваше внезапно и го отвличаше.

— Хванахме две, остава една — оповести Шейд, след като пусна овцата на свобода зад оградата.

— Но тази изглежда инак. — Спасителите и спасяваната се гледаха изпитателно от противоположните страни на шосето. — Виж как ѝ играят очите — измърмори Брайън. — Мисля, че тя е водачът.

— Водачката.

— Няма значение. Слушай, просто се дръж небрежно. Ти ще заобиколиш от онази страна, аз ще вървя от тази и когато е между двама ни, бум!

— Бум? — той я погледна недоверчиво.

— Просто прави като мен — тя пхна ръце в задните и джобове и тръгна небрежно по пътя с подсвиркване.

— Брайън, опитваш се да надхитриш една овца.

Тя го погледна през рамо.

— С общи усилия може и да успеем.

Шейд съвсем не беше сигурен, че Брайън се шегува. Първият му импулс беше просто да се върне в микробуса и да гледа оттам, докато тя престане да се прави на глупачка. От друга страна обаче бяха пропилили достатъчно време. Затова заобиколи отляво, докато Брайън мина отдясно. Овцата ти наблюдаваше и местеше поглед от единия към другия.

— Сега! — извика Брайън и се хвърли към нея.

Без да се замисля колко абсурдна бе ситуацията. Шейд скочи от другата страна. Овцата деликатно се отдръпна и двамата се сблъскаха и се изтърколиха заедно на меката земя край пътя. Шейд усети удара и след това мекотата на тялото ѝ.

Брайън лежеше без дъх под него. Усещаше твърдото му, мъжествено тяло. Може да беше останала без дъх, ала не си беше загубила ума. Знаеше, че ако останат така, нещата щяха да се усложнят. Пое си въздух и го погледна в лицето.

Погледът му беше замислен, загрижен, но не и дружелюбен. Тя инстинктивно почувства, че той не би бил дружелюбен любовник. Виждаше го в очите му — тъмните му, дълбоко хлътнали очи. Това определено беше мъж, с който бе добре да се избягва емоционално обвързване. Който бързо би завладял напълно и безвъзвратно жената. Когато сърцето ѝ заби по-силно, си наложи да си припомни, че предпочита необременяващи връзки.

— Изпуснахме я — успя да каже Брайън, ала не се опита да се отмести.

— Да — тя имаше поразително лице с мека кожа и остри черти. Шейд почти успя да убеди себе си, че интересът му към нея бе чисто професионален. Би изглеждала прекрасно, снимана под всякакъв ъгъл и на всякакво осветление. Лесно можеше да я накара да изглежда като кралица или като селско момиче, но всякак щеше да изглежда като жена, която един мъж би пожелал. Спокойният сексапил, който усещаше в нея, би проличал на снимката.

Просто като я гледаше, му идваха наум пет-шест сцени, в които би искал да я снима. И му идваха наум десетки начини, по които би искал да я люби. И първият начин беше тук, на хладната трева край пътя в тишината на залеза зад тях.

Брайън видя решението в очите му навреме, за да го избегне. Ала не го направи. Трябваше само да се отмести, само да възрази с една дума или движение. Но не го направи. Умът я призоваваше да го спре, да се противопостави на един чисто физически подтик. По-късно тя щеше да се чуди защо не го бе послушала. Сега, в изстиващия въздух под смрачаващото се небе, си каза, че иска да опита изживяването. Не искаше да признае, че желае Шейд.

Когато той приближи устните си към нейните, липсваше предпазливото опитване от първия път. Сега я познаваше и искаше да почувства напълно страстта ѝ. Устните им се срещнаха алчно, сякаш всеки от тях се опитваше да докара другия до лудост.

Тялото ѝ се сгорещи толкова бързо, че тревата под нея ѝ се стори студена като лед и Брайън се учуди, че не се топи. Разтърсващият шок я изуми. С тих гърлен стон тя потърси още. Пръстите му бяха в косата ѝ, заплетоха се в плитката ѝ, сякаш Шейд още не искаше или не смееше да я докосне. Брайън се раздвижи под него, не протестиращо, а настъпателно, настоявайки да я прегърне и да ѝ даде повече. Ала той продължаваше да докосва само устните ѝ и да ти опустошава.

Тя чуваше как бризът си играе с тревата до главата ѝ. Шейд се раздаваше пестеливо. Усещаше го по напрежението в тялото му. Докато устните му сваляха преградите на защитата ѝ една по една, той се сдържаше. Брайън прекара ръце по гърба му. Щеше да го прелъсти.

Шейд не беше свикнал с желанието да дава. Тя извикваше в него нуждата за единение, която мислеше, че бе потъпкал преди години. Не

виждаше в нея никаква преструвка — устните ѝ бяха топли, страстни и щедри. Тялото ѝ беше меко и гъвкаво и го изкусяваше. Сексапилният ѝ първичен аромат го обвиваше. Когато промълви името му, в това нямаше задни мисли. За първи път от твърде много време искаше да дава без предпазливост и граници.

Наложи си да бъде сдържан. Знаеше, че преструвките може да са добре прикрити. Но губеше. Не можеше да се спре, въпреки че напълно го осъзнаваше. Тя изискваше от него непрестореност, която не можеше да бъде спряна.

Можеше да се кълне, да я ругае, да ругае себе си, ала умът му започваше да се замъглява. Тялото му трепереше.

И двамата усетиха как земята се тресе, но на никой не му хрумна, че това може да е нещо друго, освен страстта им. Чуха как бръмченето става все по-силно и всеки по мисли, че звукът бе в собствената му глава. В следващия момент усетиха въздушната вълна от преминаващия камион и шофьорът наду клаксона грубо и продължително. Изненадата беше достатъчна, за да им върне разсъдъка Брайън за първи път изпита истинска паника и се изправи на крака.

— Най-добре да се погрижим за тази овца и да потегляме — тя изруга наум при звука на задъхания си глас и обви в защита ръце около себе си. Студено е, помисли си отчаяно, това е всичко. — Почти тъмно е.

Шейд не беше осъзнал колко се бе стъстил здрачът. Беше загубил представа за света около себе си — нещо, което никога не си позволяваше. Беше забравил, че са на банката на пътя и се въргалят в тревата като безмозъчни тийнейджъри. Усети гнева да се надига в него, ала го обузда. Веднъж почти беше загубил контрол. Сега нямаше да го позволи.

Брайън улови овцата от другата страна на пътя, където тя пасеше, убедена, че хората са загубили интерес към нея. Когато я вдигна, овцата изблея изненадано. Шейд я измъкна от ръцете ѝ, като проклинаше под нос, преди тя да успее да се препъне пак и я остави безцеремонно в пасището зад оградата.

— Доволна ли си?

Виждаше гнева му, независимо колко добре го контролираше и също започна да се ядосва. И тя беше объркана. Краката ѝ едва я

държаха и цялото ѝ тяло пулсираше, но гневът ѝ помогна да го забрави.

— Не! И ти също не си. Според мен това би трябвало да докаже и на двама ни, че е най-добре да поддържаме безопасна дистанция.

Когато се втурна край него, той сграбчи ръката ѝ.

— За нищо не съм те насилвал, Брайън.

— Нито аз теб — напомни му тя. — Аз поемам отговорността за моите действия, Шейд — Брайън погледна към пръстите му около ръката ѝ. — И за моите грешки. Ако искаш да прехвърляш вината, това е твое право.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ съвсем за малко, ала достатъчно за дълго, за да се разширят очите ѝ от изненада от силата и дълбочината на гнева му. Не, наистина не беше свикнала на внезапни промени в настроението си и не беше свикнала да ги причинява на някой друг.

Бавно и с очевидно усилие Шейд отпусна хватката си. Думите ѝ бяха попаднали право в целта. Не можеше да отрече.

— Не — каза той много по-спокойно. — Ще поема моята, Брайън. И за двама ни ще бъде по-лесно, ако поддържаме безопасна дистанция.

Тя кимна успокоена и се усмихна леко.

— Добре — по-весело, каза си, за доброто на всички. — Би било по-лесно от самото начало, ако беше грозен и дебел.

Той се засмя, преди да се усети.

— И ти също.

— Е, тъй като не вярвам някой от нас да е готов да направи нещо по въпроса, ще трябва да го преодолеем. Договорихме ли се? — Брайън протегна ръка.

— Договорихме се.

Ръцете им се срещнаха. Това беше грешка. Никой от тях не се беше възстановил от разтърсващото преживяване. Колкото и да беше обикновен, контактът само засили шока. Тя скри ръце зад гърба си. Шейд пхна своите в джобовете си.

— Е... — започна Брайън, без никаква идея какво да каже. — Хайде да намерим нещо за вечеря, преди да отидем в къмпинга. Утре ще тръгнем рано.

Тя се намръщи при споменаването за ранно ставане, но тръгна към своята страна на колата.

— Умирам от глад — оповести Брайън и за да се престори, че се е овладяла, вдигна краката си на таблото. — Смяташ ли, че скоро ще намерим нещо прилично за ядене, или да се подкрепя с едно шоколадче?

— На около петнадесет километра надолу по пътя има град — той запали колата и си каза, че ръката му е стабилна. Или почти. — Там трябва да има някакъв ресторант. Сигурно сервират огромни парчета агнешко.

Тя погледна към овцете, която пасяха край тях и изгледа изпод вежди.

— Това е отвратително.

— Да, и ще ти помогне да забравиш за празния си стомах, докато намерим ядене.

Шейд върна колата на пътя и продължиха в мълчание. Бяха преодолели стръмнината, ала и двамата знаеха, че ги чакат отвесни, скалисти планини.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брайън снимаше летовниците, които се носеха като коркови тапи по повърхността на Голямото солено езеро. Когато снимката го изискваше, използваше широкоъгълен обектив или далеко обектив, за да включи някоя необичайна част от пейзажа. Но през повечето време се концентрираше върху хората.

В солените равнини на запад Шейд снимаше ентусиазираните автомобилни състезатели. Искаше да улови скоростта, праха и мръсотията. В повечето случаи хората на снимките бяха анонимни, размазани сенки. Интересуваше го единствено същината.

Пътуванията през подредените предградия на големите градове обикновено изразходваха много ролки филм. Имаше летни градини, горещи, потни автомобилни задръствания, млади момичета с леки рокли, мъже без ризи и бебета в колички, които майките бутаха по тротоарите и в суперите.

Маршрутът им през Айдахо и Юта беше доста заобиколен, ала напредваха добре. И двамата бяха доволни от скоростта и от обектите си. Известно време след бурното преживяване край черния път в Айдахо Брайън и Шейд работеха един до друг в относителна хармония. Всеки се занимаваше със собствените си снимки, но правеха малко като екип.

Вече бяха изщракали стотици снимки, от които малко щяха да бъдат доведени до позитив, а още по-малко да бъдат публикувани. Веднъж на Брайън й хрумна, че броят на снимките, които бяха направили, бе много по-голям от броя на думите, които бяха си разменили.

Пътуваха заедно по осем часа на ден, като спираха по пътя винаги когато трябваше или искаха да работят. И работеха почти толкова време, колкото пътуваха. От двадесет и четирите часа в денонощието прекарваха заедно дванадесет. Ала не се сближаваха. Това беше нещо, което всеки от тях можеше да постигне просто с

приятелски жест или няколко непринудени думи, но и двамата го избягваха.

Брайън научи, че бе възможно да се поддържа почти параноична емоционална дистанция с някой, с когото делиш ограничено пространство. Освен това научи, че в ограничено пространство бе много трудно да не обръщаш внимание на това, което Шейд веднъж бе нарекъл химия. За да постигне равновесие, се стараеше разговорите им да бъдат кратки и неангажиращи и съсредоточени почти изцяло върху задачата. Не му задаваше повече въпроси и не разказваше повече за себе си.

Когато влязоха в Аризона в края на първата седмица, този начин на работа вече й се струваше неудобен.

Беше горещо. Слънцето печеше безмилостно. Климатикът на микробуса помагаше, ала устата й пресъхваше само от един поглед към безкрайната пустиня и избледнелия пелин. В ръцете си държеше огромна чаша, пълна с газирана вода с лед. Шейд шофираше и пиеше бутилиран изстуден чай.

Тя прецени, че не бяха си казали дума през последните деветдесет и пет километра. Сутринта също не бяха говорили много, докато потегляха за снимки, всеки в своя собствена територия, в каньона Глен в Юта. Брайън беше доволна от поредицата снимки, която направи на опашката от коли пред входа на паркинга, но вече се уморяваше от мълчаливото им споразумение за изолация.

Напомни си, че списанието ги беше наело като екип. Разбира се, всеки от тях щеше да снима поотделно, ала трябваше да общуват, ако искаха фотоесето да бъде цялостно. Трябваше снимките им да се припокриват донякъде, за да могат накрая да постигнат успеха, който и двамата искаха. Компромис, напомни си тя с въздишка. Бяха забравили основното правило.

Мислеше, че вече познава Шейд достатъчно добре, за да бъде сигурна, че той никога няма да направи първата крачка. Беше напълно способен да кара през страната в продължение на хиляди километри, без да произнесе името й повече от веднъж. Като например: „Подай ми солта Брайън.“

И тя можеше да бъде инат. Представи си го, докато гледаше мрачно през прозореца към ширналите се равнини на Аризона.

Можеше да бъде не по-малко надменна от него. И, призна си с гримаса, за двадесет и четири часа би се отегчила до смърт.

Контакт. Просто не можеше да оцелее без някаква форма на контакт. Дори ако контактът беше с груб, несъмнен циник. Нямаше друг избор, освен да преглътне гордостта си и да направи първата крачка. Скръцна със зъби и обмисли идеята, докато хрускаше леда от чашата.

— Бил ли си в Аризона?

— Не — Шейд изхвърли бутилката от чая в кошчето за боклук.

Брайън изу едната си гуменка с пръстите на другата и си каза, че ако не успееш от първия път, трябва да опиташ пак.

— Филмът „Изгнаник“ е заснет в Сидона. Съдържателен, безкомпромисен уестърн — отбеляза тя и не получи отговор. — Прекарах там три дни, за да отразявам снимките за „Селебрити“. — Нагласи сенника си и отново се облегна назад в седалката. — Имах късмета да си изпусна самолета и останах още един ден. Прекарах го в каньона Оук Крийк. Никога няма да го забравя — цветовете, формите на скалите — това беше най-дългата й реч от дни. Той взе внимателно следващия завой и зачака останалото. Добре, помисли си Брайън, ще измъкна повече от една дума от него, дори ако трябва да използвам лост. — Една моя приятелка се установи да живее тук. Лий работеше за „Селебрити“. Сега е писателка. Първата й книга трябва да излезе през есента. Миналата година се ожени за Хънтър Браун.

— За писателя?

Две думи, помисли си тя. Стилно.

— Чел ли си нещо негово? — този път Шейд просто кимна и измъкна цигара от джоба си. Брайън съжали зъболекарите, които трябва да прикоткат пациент като него да си отвори устата. — Чела съм всичко, което е написал. След това се ядосвам, че заради книгите му сънувам кошмари.

— Добрите книги на ужаса трябва да те карат да се събудят в три през нощта и да се чудиш дали си заключил вратата.

Брайън се усмихна широко.

— Това звучи като нещо, което Хънтър би казал. Ще го харесаш.

Той само сви рамене. Вече се бе съгласил да спрат в Сидона, но нямаше желание да прави ласкателни, комерсиални снимки на краля на окултното със семейството му. Обаче спирането щеше да му даде

почивката, от която се нуждаеше. Ако успееше да зареже Брайън за ден-два, можеше да използва времето, за да се възстанови.

Не се беше чувствал спокоен дори за момент, откакто потеглиха от Лос Анджелис. Всеки изминал ден допълнително напругаше нервите му и подлудяваше либидото му. Колкото и да се опитваше, през нощта не можеше да забрави, че тя бе там, на една ръка разстояние в мрака, отделена от него само от ширината на микробуса.

Да, щеше да му бъде полезен един ден далеч от нея и вродения ѝ, непринуден сексапил, за който изглежда Брайън не си даваше сметка.

— Отдавна ли не си ги виждала? — попита Шейд.

— От месеци — сега, когато вече разговорът не беше едностранен, тя малко се отпусна. — Лий е добра приятелка. Липсваше ми. Ще има дете, горе-долу по времето, когато ще излезе книгата ѝ — промяната в гласа ѝ го накара да я погледне. Внезапно беше заговорила по-меко. Почти с копнеж. — Преди година и двете все още работехме в „Селебрити“, а сега... — Брайън се обърна към него, ала тъмните очила скриваха погледа ѝ. — Странно е, като си представя, че Лий има дом и семейство. Тя винаги е била по-амбициозна от мен. Направо я подлудяваше, че подхождам толкова спокойно към всичко.

— Всичко?

— Почти всичко — промълви Брайън. Не и към теб. Към теб изглежда не мога да подхожда спокойно. — По-просто е да се отпуснеш и просто да живееш — продължи тя, — отколкото да се тревожиш как ще живееш следващия месец.

— На някои хора им се налага да се тревожат дали ще са живи следващия месец.

— Смяташ ли, че като се тревожат, това променя нещо? — Брайън забрави плана си да установи контакт, забрави, че търсеше някакъв компромис с него. Той беше видял от света и живота повече от нея. Трябваше да признае, че беше видял повече, отколкото тя искаше да види. Но как му беше повлияло това?

— Когато не го забравяш, това може да промени нещата. За някои хора да се предпазиш, е приоритет, който не е въпрос на избор.

Някои хора. Брайън забеляза израза, ала реши да не разпитва. Ако беше наранен, имаше право да крие раните си, докато заздравеят малко.

— Всеки се тревожи от време на време — реши тя. — Мен просто не ме бива много в тревоженото. Предполагам, че съм го наследила от родителите ми. Те са... — Брайън се разсмя. Шейд осъзна, че не бе чувал смеха ѝ от дни и това му бе липсвало. — Предполагам, че те бяха това, което хората наричат бохеми. Живеехме в една малка къща в Кармел, която непрекъснато беше в някакъв стадий на разрухата. На баща ми му хрумваше да избие някоя стена или да сложи прозорец и по средата на работата му идваше вдъхновение, връщаше се към платната си и оставяше бъркотията, както си беше — отпусна се в седалката, без вече да осъзнава, че тя само говори, а Шейд Само слуша. — Майка ми обичаше да готви. Проблемът бе, че никога не беше ясно в какво настроение ще бъде. Един ден за ядене имаше гърмяща змия на грил, на следващия — чийзбургер. А когато най-малко го очакваш, сготвяше каша от гъши врат.

— Каша от гъши врат?

— Често ядях при съседите — спомените разбудиха апетита ѝ. Извади две шоколадчета и му предложи едното. — А твоите родители?

Той разсеяно разви обвивката на шоколадчето и изравни скоростта си със скоростта на полицейската кола в съседното платно.

— Те са пенсионирани и живеят във Флорида. Баща ми ходи за риба, а майка ми върти магазин за сечива. Боя се, че не са толкова колоритни като твоите.

— Колоритни — Брайън обмисли думата и я одобри. — Не знаех, че са необикновени, докато не отидох да уча в колеж и видях, че родителите на повечето деца бяха пораснали и разумни. Предполагам, че не бях осъзнала колко съм повлияна от тях, докато Роб не ми изтъкна някои неща, като например, че повечето хора предпочитат да вечерят в шест, вместо да тършуват за пуканки или фъстъчено масло към десет вечерта.

— Роб?

Тя бързо го погледна и се втренчи напред. Шейд беше прекалено добър слушател. Много беше лесно да му кажеш повече, отколкото възнамеряваш.

— Бившият ми съпруг — знаеше, че вече не трябва да възприема думата „бивш“ като клеймо. В днешно време това беше по-скоро белег

за принадлежност. За нея тази дума беше символ, който доказваше, че не бе успяла да удържи едно обещание.

— Още ли боли? — попита той, преди да успее да се спре. Брайън го караше да иска да я утеши, въпреки че си беше създал правило да не се обвързва с живота и проблемите на другите.

— Не, това беше преди години — тя сви рамене и загриза шоколада. Болка? Не, но сигурно винаги щеше да остане малко поранима. — Предполагам, просто съжалявам, че не се получи.

— Съжалението е по-голяма загуба на време от притесненията.

— Може би. Ти също си бил женен.

— Точно така — тонът му не би могъл да бъде побезапелационен. Брайън го изглежда внимателно.

— Забранена територия?

— Не обичам да се ровя в миналото.

Тази рана беше добре покрита, помисли си тя. Зачуди се дали го притесняваше прекалено много, или наистина беше загърбил брака си. И в двата случая не беше нейна работа, пък и не беше това начинът да поддържа разговора.

— Кога реши да станеш фотограф? — това сигурно щеше да е безопасна тема. Тук не би трябвало да има болни места.

— Когато бях на пет години и успях да се добера до тридесет и пет милиметровия фотоапарат на баща ми. След като прояви филма, той откри на него три снимки в едър план на семейното куче. Казвали са ми, че не знаел дали да ме поздрави, или да ме заключи сам в стаята ми, когато се оказало, че са по-добри от всички негови снимки.

— И какво направи? — усмихна се Брайън.

— Купи ми мой собствен апарат.

— Ти си имал много голяма преднина пред мен — отбеляза тя. — Аз изобщо не се интересувах от фотография преди гимназията. Стана съвсем изведнъж. Дотогава исках да бъда звезда.

— Актриса?

— Не — Брайън пак се усмихна. — Просто звезда. Каквато и да е, стига да имам Ролс Ройс, рокля от златно ламе и голям, кичозен диамант.

Шейд не можа да сдържи усмивката си. Тя изглежда имаше талант да го кара да се усмихва.

— Непретенциозно дете.

— Не, материалистично — Брайън му предложи напитката си, ала той поклати глава. — Този период съвпаднаше с периода, когато родителите ми се приземяваха. Сигурно това е бил начинът ми да се разбунтувам срещу хора, срещу които беше почти невъзможно да се бунтуваш.

Шейд погледна към избелелите ѝ джинси и ръцете ѝ без пръстени.

— Мисля, че си го преодоляла.

— Не съм създадена за звезда. Както и да е, в гимназията търсеха някой, който да снима футболния отбор — тя довърши шоколадчето си и се зачуди кога биха могли да спрат за обяд. — Аз пожелах, защото си падах по един от играчите — пресуши газираната си вода и хвърли чашата при бутилката на Шейд. — След първия ден бях влюбена във фотоапарата и напълно забравих страничния защитник.

— Загубил е.

Брайън го изгледа, изненадана от непринудения комплимент.

— Това беше много мило, Колби. Не знаех, че ти идва от вътре.

— Не свиквай — той пак не успя да потисне усмивката си.

— Боже онази — но беше много по-доволна, отколкото заслужаваха думите му. — Както и да е, родителите ми бяха във възторг, когато се вманиачих на тема фотография. Бяха живели със смъртния страх, че нямам никакви творчески стремежи и ще преуспея, вместо да стана творец.

— А ти си постигнала и двете.

Тя се замисли. Странно, колко лесно беше да забрави за едната страна на работата си, когато се концентрира върху другата.

— Сигурно си прав. Само не го споменавай пред мама и татко.

— Няма да го чуят от мен.

Двамата видяха едновременно знака за ремонт. Независимо дали го осъзнаваха, мислите им се движеха в еднаква посока. Брайън вече посягаше към фотоапарата си, когато Шейд намали и отби в страни от пътя. На пътя пред тях работниците от една ремонтна бригада кърпеха и изравняваха пътя и се потяха под аризонското слънце.

Шейд се отдалечи, за да избере ъгъла, който щеше да покаже как хората и машините се борят срещу ерозията на пътя. Война, която щеше да бушува по пътищата из цялата страна всяко лято, докато има пътища. Брайън се насочи към един човек.

Той беше плешив и носеше жълта кърпа на главата, за да предпази уязвимия купол на темето си. Лицето и вратът му бяха почервенели и влажни, а коремът му висеше над колана на работните панталони. Носеше обикновена бяла тениска, която изглеждаше непорочна в сравнение с изпъстрените с картини и надписи дрехи на работниците около него.

За да го предразположи, трябваше да го затвори и да понесе коментарите и подхилкването на останалите от бригадата. Справи се със самоувереност и чар, които биха накарали някой експерт по връзки с обществеността да потрие ръце. Тя твърдо вярваше, че отношението между фотографа и обекта му се проявява в готовата снимка. Затова първо трябваше да го изгради.

Шейд стоеше на разстояние. За него тези хора бяха екип — загорелият, безлик екип, който работи по пътищата в цялата страна от десетилетия. Не искате да има никакви отношения с тях — нищо, което да оцвети начина, по който ги виждаше, докато стояха и копаеха наведени.

Той направи красноречива снимка на мръсотията, праха и потта. Брайън научи, че името на бригадира бе Ал и той работеше по пътищата от двадесет и две години.

Отне ѝ известно време да преодолее притеснението му, ала щом успя да го накара да се разприказва за пораженията, които зимата бе нанесла на пътя му, всичко си дойде на мястото. По слепоочието му се стече струйка пот и в момента, в който той вдигна дебелата си ръка да я избърше, тя го снима.

Непредвидената отбивка им отне половин час. Когато пак се натовариха в микробуса, вече бяха също толкова потни, колкото и работниците.

— Винаги ли се държиш толкова свойски с непознати? — попита Шейд, докато палеше двигателя и климатика.

— Когато искам да ги снимам, да — Брайън отвори хладилника и си извади една кутия безалкохолно и още една бутилка изстуден чай за Шейд. — Снима ли каквото искаше?

— Да.

Беше я наблюдавал как работи. Обикновено работеха отделно, но този път беше достатъчно близо, за да я види как точно подхожда към работата си. Беше се отнесла към работника с повече уважение и добро

настроение, отколкото много фотографии проявяваха към скъпо платените си модели. И не го беше направила само заради снимката, макар че не беше сигурен дали тя го осъзнаваше. Брайън се интересуваше от човека — кой е, какъв е и защо.

Някога, преди много време, той беше изпитвал същото любопитство. Сега го потискаше. Знанието ангажира човека. Ала откриваше, че не беше лесно да потисне любопитството си по отношение на Брайън. Тя вече му беше казала повече, отколкото я беше питал. Не повече, отколкото искаше да знае, но повече, отколкото я беше питал. И все пак не достатъчно.

От една седмица се бе отдръпнал от нея — доколкото беше възможно при тези обстоятелства. Ала не бе спрял да я желае. Може и да не обичаше да се рови в миналото, но не можеше да забрави пламенното преживяване край пътя.

Беше се затворил в черупката си, ала сега Брайън я отваряше пак. Чудеше се дали не бе глупаво да се опитва да се бори с желанието си да се разкрие пред нея и с взаимното им привличане. Може би беше по-добре и по-лесно, по-логично, просто да оставят нещата да стигнат до единствения възможен изход.

Щяха да преспят, да изразходват страстта и да се върнат към задачата.

Студенокръвно? Пресметливо? Може би, но не би се отклонил от предначертания курс. Знаеше, че бе важно да държи емоциите си под контрол и да запази ума си ясен.

Вече веднъж бе позволил на чувствата си да замъглят логиката и преценката му. Тогава в Камбоджа едно сладко лице и една щедра усмивка го бяха заслепили и го бяха довели до предателство. Шейд несъзнателно стисна волана. Тогава беше научил един урок за доверието — то бе просто другото лице на предателството.

— Къде се отнесе? — попита тихо Брайън. В очите му се беше появило изражение, което не можеше да разбере и не бе сигурна, че иска.

Той се обърна към нея. За момент тя пропадна във водовъртежа на мрачното място, което Шейд си спомняше твърде добре, а Брайън изобщо не познаваше. След това всичко свърши. Погледът му отново стана дистанциран и спокоен. Пръстите му върху волана се отпуснаха.

— Ще спрем в Пейдж — отсече той лаконично. — Да направим малко снимки на лодките и туристите на езерото Пауъл, преди да се спуснем в каньона.

— Добре.

Не беше мислил за нея. Тя можеше да се успокои с тази мисъл. Надяваше се погледа, който бе видяла, никога да не бъде свързан с нея. Ала въпреки всичко бе решена рано или късно да научи каква бе причината за него.

Брайън можеше да направи няколко добри технически снимки на язовира. Но докато минаваха през малкото градче Пейдж, видя високите златни дъги да блестят зад вълни от топлина. Гледката я накара да се усмихне. Чийзбургерите и пържените картофи не бяха просто начин за прекарване на времето през лятото. Бяха се превърнали в начин на живот. Храна за всички сезони. Ала не можа да устои на гледката на познатата сграда, разположена ниско под града, почти изолирана, като мираж насред пустинята.

Смъкна прозореца си и зачака подходящата позиция.

— Трябва да ям — каза тя и хвана сградата в обектива. Просто трябва — и щракна фотоапарата.

Шейд примирено отби в паркинга.

— Не се бави — нареди ѝ той, преди Брайън да изскочи от колата. — Искам да стигна до кея.

Тя праметна чантата си през рамо и изчезна вътре.

Преди Шейд да изгуби търпение. Брайън излезе с два бели плика в ръце.

— Бързо, евтино и прекрасно — каза му тя и се намести на седалката. — Не знам как бих се оправила в живота, ако не мога да ям чийзбургер, когато си поискам — измъкна от торбата един увит в салфетка бургер и му го подаде. — Взех допълнително сол — съобщи, докато опитваше пържените картофи. — Умирам от глад.

— Нямаше да умираш от глад, ако на закуска не ядеше само шоколадче.

— Предпочитам да съм будна, когато ям — възрази Брайън и разви бургера си.

Той също разви своя. Не я беше молил да му носи нищо. Вече знаеше, че бе типично за нея да бъде небрежно грижовна. Може би по-правилно бе да се каже естествено грижовна. Но за него не беше типично да се разчувства от нещо толкова дребно като парче месо в питка. Шейд бръкна в една чанта и измъкна книжна салфетка.

— Това ще ти трябва.

Тя се засмя, взе салфетката, подви крака под себе си и заби зъби в бургера. Развеселен, той продължи да кара лениво към кея.

Двамата наеха лодка, която Брайън нарече моторница. Беше тясна, открита лодка с размерите на кану, ала щеше да ги придвижва по езерото заедно с оборудването, което решат да вземат със себе си.

Хареса ѝ малкото пристанище със сергиите за храна и магазинчетата, на които бяха изложени бански костюми и кремове за слънце. Сезонът беше в разгара си и край тях минаваха хора в шорти и ризи с шапки и слънчеви очила. На една пейка забеляза момче и момиче, почернели и блестящи, които ближеха капещ сладолед. Тъй като бяха много заети един с друг, тя успя да направи няколко неупорядени снимки, докато се привършваха формалностите по наемането на лодката.

Сладолед и тен. Това беше един прост, жизнерадостен поглед към лятото. Брайън доволно прибра фотоапарата си в чантата и се върна при Шейд.

— Знаеш ли как се управлява лодка?

Той я изгледа спокойно, докато вървяха обратно към кея.

— Ще се справя.

Една жена в спретната бяла риза и шорти им даде напътствия, посочи им спасителните жилетки, обясни как работи с мотора и накрая им даде лъскава карта на езерото. Брайън се настани на носа и се приготви да се наслаждава на разходката.

— Най-хубавото — надвика тя шума на двигателя — е, че е толкова неочаквано. — И обхвана с жест синия простор на езерото.

Червеникави плата и стръмни скални стени се извисяваха и обгръщаха езерото, настанено спокойно на избраното от хората място. Комбинацията я очароваше. Друг път може би, би направила фотоесе за хармонията и силата, които можеха да постигнат сполучливо взаимодействие между човешкото въображение и природата.

Нямаше нужда да познава техническите детайли за язовира и за труда, вложен в него. Достатъчно беше, че той съществуваше, че те бяха тук и пореха водата там, където някога бе имало пустиня, и сипеха волни пръски там, където преди беше имало пясък.

Шейд забеляза едно корабче и се насочи към него. Засега се задоволяваше да управлява лодката и оставяше снимането на Брайън. Отдавна не беше прекарвал един горещ следобед на излет с лодка. Напрежението в мускулите му започваше да се разсейва, но вниманието му се изостри.

Преди да свършат, трябваше да направи няколко снимки на скалите. Изглеждаха невероятно дори отразени във водата. Цветовете, отразени в синьото езеро, изглеждаха нереални. Щеше да направи снимките контрастни и резки, за да подчертае несъответствието. Докато правеше планове за снимките, се доближи още малко до курса на корабчето.

Брайън вдигна фотоапарата си без никакво определено намерение. Надяваше се на моторницата да има компания, може би лътяща от крем против изгаряне. Може би и деца, на които им прилошава от вятъра и водата. Когато Шейд доближи корабчето, тя хвърли поглед към кърмата и бързо вдигна фотоапарата. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

На кърмата позираше една хрътка. Не можеше да измисли как иначе да опише отпуснатото куче. Големите му уши се вееха назад, докато гледаше надолу във водата с провиснал език. Върху кафявата му козина блестеше ярка оранжева спасителна жилетка.

— Обиколи отново — извика Брайън на Шейд.

Зачака нетърпеливо да стигне отново до подходящата позиция. На лодката имаше хора, поне пет души, ала те вече не я интересуваха. Единствено кучето. Докато чакаше, хапеше устни. Не искаше нищо друго, освен кучето, което гледаше наведено към водата, облечено в спасителната си жилетка.

Точно зад моторницата се извисяваха скални плата. Тя трябваше да реши бързо дали да ти включи в снимката. Ако имаше повече време да помисли... Прецени, че това щеше да е излишен драматизъм и предпочете забавната страна. Докато реши, че вече бе доволна, Шейд направи три кръгчета около малката елегантна моторница.

— Чудесно! — разсмя се Брайън и отпусна фотоапарата. — Тази снимка е достатъчна да оправдае цялото пътуване.

— Защо все пак не видим какво още можем да изровим? — той зави надясно.

Работиха два часа, като след първия смениха местата си. Разсъблечен до кръста, за да се спаси от горещината, Шейд беше коленичил на носа и снимаше един туристически кораб. На фона се издигаше скалната стена, синята вода блестеше, а хората край парапета бяха само размазана цветна ивица. Точно това искаше да покаже. Анонимността на груповите екскурзии и силата, която привличаше масите към тях.

Докато той работеше, тя поддържаше умерена скорост и оглеждаше всичко наоколо. След един поглед към стройното му загоряло тяло реши, че ще бъде по-мъдро, ако се съсредоточи върху пейзажа. Ако не беше постъпила така, сигурно щеше да пропусне заливчето и скалния остров, който се извиваше над него.

— Виж — без да се колебае, Брайън насочи лодката натам и изключи двигателя. Лодката се понесе по инерция и спря. — Хайде да се изкъпем. — Преди Шейд да успее да каже нещо, тя вече беше скочила в плитката вода и закрепяше въжето на лодката с камъни. Облечена в прилепнало бюстие и шорти, Брайън се затича към заливчето и се гмурна с главата надолу. Когато изплува засмяна, Шейд стоеше на острова над нея. — Невероятно е! — извика тя. — Хайде, Шейд, откакто сме тръгнали, не сме се забавлявали дори един час — беше права. Той се бе погрижил за това. Не че нямаше нужда да се отпусне, но бе решил, че нямаше да е разумно, докато бе край нея. Дори докато я гледаше как се плъзга във водата под сянката на скалата, знаеше, че прави грешка. Ала си каза, че бе логично да спре да се бори срещу това, което щеше да се случи между тях. Реши да послуша логиката и се спусна към водата. — Това е като да отвориш подарък — реши Брайън, обърна се по гръб и се отпусна върху водата за момент. — Не бях забелязала, че бавно се сварявам, докато не влязох във водата — тя въздъхна и потопи главата си. Когато я извади, водата се стичаше по лицето ѝ. — Когато бях малка, на няколко километра от къщи имаше вир. През лятото на практика живеях там — водата я привличаше почти болезнено. Шейд се потопи в нея, усети как горещината го напуска, но не и напрежението. Знаеше, че рано или

късно ще трябва да намери начин да го освободи. — Тук се справихме доста по-добре, отколкото очаквах — Брайън мързеливо остави водата да се опича между пръстите ѝ. — Нямам търпение да стигнем в Сидона и да започна проявяването — отметна мократа плитка зад гърба си. И да спя в истинско легло.

— Не ти личи да имаш проблем със спането — едно от първите неща, които беше забелязал за нея, беше, че може да заспи за броени секунди навсякъде и по всяко време.

— Проблемът не е в заспиването, а в събуждането — и то събуждане само на няколко крачки от него, сутрин след сутрин, където можеше да види лицето му, потъмнено от наболата през нощта брада, опасно привлекателно, да гледа как играят мускулите му, опасно силни. Не, не можеше да отрече, че понякога условията на съжителството им ѝ бяха некомфортни. — Знаеш ли — подзе тя невинно, бюджетът ни би могъл да поеме две стаи в мотел около веднъж на седмица. Нищо екстравагантно. В някои от къмпингите, където сме спирали, сами не си вярват, когато споменават топла вода.

Той не можа да не се усмихне. И на него не му беше приятно да се примири с хладка вода след дълъг ден на път. Ала нямаше смисъл да я облекчава.

— Не можеш да понесеш първичния живот ли, Брайън?

Тя отново се опъна по гръб и го засипа с вода.

— О, нямам нищо против първичния живот — отвърна спокойно. — Просто предпочитам да изчакам. И не ме е срам да кажа, че предпочитам да прекарам събота и неделя в Бевърли Уилшайър, вместо да търкам две пръчки в пустинята — Брайън затвори очи и се отпусна върху водата. — А ти?

— И аз — призна Шейд, хвана плитката ѝ и дръпна косата ѝ под водата.

Постъпката му я изненада, но освен това ѝ достави удоволствие, въпреки че когато изплува, плюеше пода. Значи беше способен да постъпва неразумно от време на време. Това беше още нещо, за което можеше да го хареса.

— Аз съм майстор на водните игри — предупреди го тя, като плуваше на едно място.

— Водата ти отива — кога се беше отпуснал? Не можеше да посочи момента, в който напрежението бе започнало да се оттича от

него. Имаше нещо в нея — може би леност? Не, това не беше вярно. Брайън работеше точно толкова упорито, колкото и той, макар и по свой начин. Непринуденост беше по-подходящо, реши Шейд. Тя беше непринудена жена, която се чувстваше удобно със себе си и с всяка обстановка, в която попадаше.

— И на теб доста ти отива — Брайън присви очи и се вгледа в него — нещо, което избягвате да прави от няколко дни. Ако не си позволяваше да го види ясно, това ѝ помагаше да отслаби чувствата, които той събуждаше в нея. Много от тях ѝ причиняваха неудобство, а Шейд беше прав, тя бе жена, която обичаше да ѝ е удобно. Ала сега, когато водата се плискаше около нея и чуваше единствено бръмченето на лодките, искаше да му се наслади.

Косата му падаше влажна и заплетена около лицето. Не го бе виждала с по-спокойно изражение. В този момент очите му сякаш не криеха никакви тайни. Беше почти прекалено строен, но ръцете и гърбът му бяха мускулести. Вече знаеше колко силни бяха тези ръце. Усмихна му се, защото не знаеше колко такива спокойни моменти щяха да могат да споделят.

— Прекалено си суров със себе си, Шейд.

— Така ли?

— Да. Знаеш ли... — Брайън отново се отпусна във водата, за да пести усилия. — Мисля, че дълбоко в теб се крие един добър човек.

— Не, не е така.

Ала тя чу усмивката в гласа му.

— О, заровен е там някъде дълбоко. Ако ми позволиш да те снимам, ще го открия.

Харесваше му да я гледа как плува. Не хабеше никаква излишна енергия. Просто се носеше по водата. Беше сигурен, че ако полежи тихо така пет минути, ще заспи.

— Така ли? — промълви той. — Мисля, че и двамата можем да минем без това.

Брайън отново отвори очи, но трябваше да примижи срещу слънцето, което светеше зад гърба му, за да го види.

— Може ти да можеш, ала вече съм решила да го направя... След като те опозная по-добре.

Шейд леко хвана глезена ѝ.

— И за двете неща ще ти трябва съдействието ми.

— Ще го получа — допирът му ѝ въздействаше повече, отколкото можеше да понесе. Напрягна се, преди да успее да го предотврати. А също и той, осъзна тя след десет дълги секунди. Небрежно остави краката си да потънат. — Водата започва да изстива — каза Брайън и заплува към лодката с плавни движения, въпреки препускането на сърцето си.

Шейд изчака за момент. Независимо какъв подход възприемаше, накрая винаги се озоваваше на едно и също място. Желаше я, но не беше сигурен, че би могъл да се справи с последствията, ако послушаше желанието си. И, което беше по-лошо, тя бе опасно близко до това, да се превърне в негов приятел. Това не би улеснило нещата за никой от двамата.

Той бавно заплува към лодката, ала Брайън не беше там. Объркан, Шейд се огледа и понечи да я извика, но я видя, кацнала високо на скалата, подгънала крака под себе си и вдигнала лице нагоре. Тънките летни дрехи бяха подгизнали и очертаваха всяка извивка на тялото ѝ, ала това очевидно не я интересуваше. Сега търсеше слънцето и светлината, така, както само преди минути търсеше хладината на водата.

Той взе фотоапарата си и му сложи далекообектива. Искаше образа ѝ да запълни визъора. За втори път ленивия ѝ сексапил го зашеметяваше изневиделица. Напомни си, че бе професионалист и нагласи фокуса. Това беше просто снимка.

Но когато тя се обърна и срещна погледа ѝ в обектива, усети страстта да се надига — и в него, и в нея. За момент всеки задържа погледа на другия, разделени, ала все пак неразделно свързани. Когато направи снимката, Шейд знаеше, че бе заснел много повече от модел.

Шокът беше отминал донякъде и Брайън се спусна надолу по скалата. Трябваше да си напомни да се държи не принудено — нещо, което винаги ѝ се удаваше лесно.

— Не поиска писмено разрешение, Колби — напомни му тя и пусна четката в огромната си чанта.

Той протегна ръка. Влажната ѝ гъста коса стигаше до кръста ѝ. Задържа погледа ѝ и пръстите му се заровиха в нея.

— Желая те.

Брайън усети как коленете ѝ омекват, как горещината се разпространява от основата на корема ѝ и стига до върховете на

пръстите. Шейд беше труден човек, напомни си. Щеше да взема, без да дава, а накрая тя щеше да иска от него и двете.

— Това не е достатъчно за мен — отвърна твърдо. — Хората непрекъснато желаят нещо — нова кола, цветен телевизор. Имам нужда от повече.

Заобиколи го и се качи в лодката. Без да каже дума, той седна до нея и напуснаха заливчето. Докато лодката набираше скорост и двамата се чудеха дали Шейд бе способен да даде повече, отколкото бе предложил.

ПЕТА ГЛАВА

През всичките години, откакто бе посетила каньона Оук Крийк, Брайън свързваше много красиви спомени с него. Когато го видя отново, не беше разочарована. Мястото бе точно толкова величествено и колоритно, колкото си го спомняше.

Знаеше, че из закътаните места в каньона ще лагеруват летовници. Щеше да си струва да им отдели малко време и филм. Край потока щеше да има сериозни риболовци и любители, със съсредоточени изражения на лицата и ярки примамки за стръв. Вечер на лагерните огньове щяха да се пекат ябълки и да се вари кафе в тенекиени канчета. Да, престоят щеше да бъде полезен.

Възнамеряваха да останат три дни, през които да снимат, да проявяват филмите и да отпечатват снимки. Тя нямаше търпение да започне. Но преди да отидат до града и да уредят подробностите, се бяха уговорили да спрат в каньона, за да може Брайън да посети Лий и семейството ѝ.

— Според указанията трябва да поемем по един черен път, който се отклонява надясно точно след търговския пункт.

Шейд се оглеждаше за отклонението. Той също нямаше търпение да започне. Някои от снимките, които бе направил, го призоваваха да им вдъхне живот. Имаше нужда от концентрацията и тишината в тъмната стаичка, от самотата. Имаше нужда да даде воля на творческия си импулс и да види резултата в ръцете си.

Сети се за снимката на Брайън, седнала на върха на скалата. Не искаше да се замисля за нея, ала знаеше, че това щеше да е първият филм, който ще прояви.

Най-важното беше, че щеше да има възможността да се отдалечи за известно време от нея, както си бе обещал. След като я оставеше при приятелите ѝ — а бе сигурен, че те щяха да пожелаят тя да остане с тях — можеше да отиде в Сидона и да си наеме фотолаборатория и стая в мотел. След като бе прекарвал с нея по двадесет и четири часа

всяко денонощие, разчиташе да прекарат няколко дни разделени, за да има възможност да възвърне равновесието си.

Всеки от тях щеше да работи където реши — в града, каньона, или околностите. Това щеше да му даде пространство. Щеше да изготви график за ползване на фотолабораторията. С малко късмет през следващите три дни двамата почти нямаше да се виждат.

— Ето го — посочи Брайън, макар че Шейд бе видял тясната отбивка и вече намаляваше скоростта. Тя огледа стръмния, ограден с дървета път и поклати глава. — Господи, не мога да си представя Лий тук. Толкова е диво и първично, а тя е... Ами, елегантна.

Той бе познавал няколко елегантни жени през живота си и бе живял с една от тях. Огледа околността.

— Тогава какво прави тук?

— Влюби се — каза Брайън простичко и се наведе напред. — Ето я къщата. Страхотна е.

Стъкло и стил. Това бяха думите, които й дойдоха наум. Не беше изтънчената къща, в която би си представила Лий, но виждаше, че пасва на приятелката й. Наоколо имаше цъфнали цветя с ярки червено-оранжеви цветове, които не познаваше, гъста трева и раззеленели дървета.

На алеята стояха два автомобила — пращен джип последен модел и лъскава кремава лимузина. Докато паркираха зад джипа, иззад къщата изскочи огромна сребристосива фигура, Шейд изруга от изумление.

— Това трябва да е Сантанас — тя се засмя, ала огледа предпазливо кучето, без да отваря вратата.

Шейд гледаше очарован как мускулите на животното играят при всяко движение. Но опашката му махаше и езикът висеше от устата. Ама и домашния любимец, реши той и каза:

— Прилича на вълк.

— Да — Брайън продължи да наблюдава през прозореца как кучето обикаля напред-назад край микробуса. — Лий ми каза, че е дружелюбно.

— Добре. Ти излез първа.

Тя го изгледа и Шейд й се усмихна не принудено. Пое дълбоко въздух и отвори вратата.

— Добро куче — каза и слезе от колата, все още с едната си ръка на дръжката. — Добър Сантанас.

— Четох някъде, че Браун отглежда вълци — съобщи Шейд безгрижно и излезе от срещуположната врата.

— Сладко — промърмори Брайън и предпазливо протегна ръката си към кучето.

То я подуши и очевидно я хареса, защото скочи и я събори на земята. Преди тя да успее да си поеме въздух, Шейд бе заобиколил микробуса, понесен от страх и ярост, ала каквото и да се готвеше да направи, бе спрял от високо изсвирване.

— Сантанас! — едно момиче се втурна иззад къщата с развени плитки. — Престани веднага! Не трябва да събаряш хората.

Хванато на местопрестъплението, огромното куче се просна на корем и някак успя да придобие невинен вид.

— Той съжaliaва — момичето погледна напрегнатия мъж, надвесен над кучето и жената, просната без дъх до него. — Просто много се вълнува, когато идват гости. Ти ли си Брайън?

Брайън успя да кимне, а кучето отпусна глава на ръката ѝ и погледна нагоре към нея.

— Странно име. Мислех, че ще изглеждаш странно, но не изглеждаш. Аз съм Сара.

— Здравей, Сара — Брайън пое въздух и вдигна поглед към Шейд. — Това е Шейд Колби.

— Това истинско име ли е? — попита Сара.

— Да — Шейд погледна надолу към момичето и то се намръщи. Искаше да ѝ се скара, че бе изпуснала кучето си, но откри, че не може. Тя имаше сериозни тъмни очи и му се искаше да клекне и да срещне погледа ѝ от нейната височина. Беше неустоима. Само след десет години щеше да разбива сърцата на всички мъже.

— Името ти звучи така, все едно, че е взето от някоя от книгите на баща ми. Сигурно няма нищо лошо — тя се усмихна широко към Брайън и зарови смутено с крак. И двамата с кучето ѝ изглеждаха смутени. — Много извинявай, че Сатанас те събори. Не се удари или нещо подобно, нали?

Тъй като за първи път някой се сети да попита, Брайън се замисли.

— Не.

— Е, тогава може би няма да кажеш нищо на татко — на лицето ѝ блесна ослепителна усмивка, която показва шините ѝ. — Той много се ядосва, когато Сантанас се държи лошо.

Сантанас облиза рамото на Брайън с огромния си розов език.

— Нищо лошо не е станало — реши тя.

— Страхотно! Ние ще отидем да им кажем, че сте тук — и момичето хукна обратно.

Кучето се изправи и се втурна след нея, без повече да погледне Брайън.

— Е, Лий очевидно не живее скучно — отбеляза Брайън.

Шейд се наведе и я издърпа на крака. Беше се уплашил за нея. За първи път от години се беше уплашил и то само защото домашният любимец на едно малко момиченце беше съборил колежа му.

— Добре ли си?

— Да — тя започна да изтръсква джинсите си от пръстта, ала замръзна, когато Шейд прекара длани по ръцете ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да, аз... — тя загуби способността си да мисли. Той не трябваше да я гледа така. Сякаш наистина бе загрижен. Искаше ѝ се да я погледне така отново. И отново. Пръстите му едва докосваха кожата ѝ. Искаше ѝ се да я докосне така отново. И отново. — Добре съм — успя да каже накрая. Но гласът ѝ бе почти шепот, а погледът ѝ остана прикован в неговия.

— Това куче сигурно тежи над петдесет килограма — дланите му още бяха върху ръцете ѝ.

— То не искаше да ми направи нищо лошо — защо си говорех за кучето, зачуди се Брайън замаяно, когато всъщност нищо друго не беше важно, освен тях двамата.

— Извинявай — палецът му се плъзна по вътрешната страна на лакътя ѝ, където кожата ѝ беше мека, както си бе представил преди. Сърцето ѝ бумтеше като мотор. — Трябваше да изляза пръв, вместо да се шегувам. Ако, беше пострадала... — искаше да я целуне, точно в този момент, когато можеше да мисли единствено за нея, а не за причините да не го прави.

— Няма значение — промълви тя и откри, че ръцете ѝ бяха отпуснати на раменете му. Телата им почти се докосваха. Кой беше пристъпил пръв? — Няма значение — повтори Брайън, на него и на

себе си, и се наведе напред. Устните им се приближиха, поколебаха се и се докоснаха. От къщата се понесе радостен лай и те се отдръпнаха рязко.

— Брайън! — Лий излезе на верандата и остави вратата да се затръшне зад гърба ѝ. Чак тогава забеляза колко напрегнати бяха мъжът и жената, застанали на алеята ѝ.

Брайън потръпна и се отдръпна още една крачка от Шейд, преди да се обърне. Прекалено много чувства, беше единственото, което успя да си помисли. Прекалено много чувства, прекалено бързо.

— Лий! — тя побягна към нея... Или от него, не беше сигурна. Знаеше единствено, че в този момент имаше нужна от някой и с благодарност се хвърли в прегръдките на приятелката си. — Господи, колко е хубаво да те видя.

Поздравът прозвуча почти отчаяно. Лий внимателно изгледа над рамото на Брайън мъжа, който бе останал няколко крачки назад. Първото ѝ впечатление беше, че той искаше да си остане там, отдалечен. В какво се бе забъркала Брайън, зачуди се тя и притисна силно приятелката си.

— Остави ме да те огледам — настоя Брайън и се разсмя. Напрежението се беше стопило. Изтънченото лице и грижливо оформената прическа бяха каквито ги познаваше. Но жената не беше. Усети го още преди да сведе поглед към закръгления корем под лятната рокля на Лий.

— Ти си щастлива — Брайън улови ръцете ѝ. — Личи си. Не съжаляваш, нали?

— Не съжалявам — Лий я погледна изпитателно. Брайън изглеждаше същата. Здрава, непринудена и прекрасна по свойствен само на нея начин. Почти същата, ала в очите ѝ имаше намек за тревога. — А ти?

— Нещата вървят добре. Липсваше ми, но след като те видях тук, се чувствам по-добре.

Лий се засмя и я прегърна през кръста. Ако приятелката ѝ имаше проблем, тя щеше да открие източника. Брайън не умееше да крие нищо за дълго.

— Влезте вътре. Сара и Хънтър приготвят изстуден чай — тя погледна многозначително към Шейд и усети как Брайън се напрегна. Съвсем малко, ала Лий го усети и разбра, че бе намерила причината.

Брайън се прокашля.

— Шейд...

Той пристъпи напред и Лий си помисли, че се движи като човек, който е свикнал да опипва почвата.

— Лий Радклиф... Лий Радклиф Браун — поправи се Брайън и се отпусна малко. — Шейд Колби. Нали помниш, че веднъж си купих една негова снимка с парите, които бях спестила за нова кола.

— Да, тогава ти казах, че си луда — Лий подаде ръка и се усмихна, но гласът ѝ беше хладен. — Радвам се да се запозная с вас. Брайън винаги се е възхищавала на работата ви.

— Ала вие не — отвърна Шейд с повече интерес и уважение, отколкото беше очаквал.

— Снимките ви често ми се струват прекалено резки, но винаги завладяващи — обясни просто Лий. — Брайън е специалистът, не аз.

— Тогава тя би ви казала, че ние не правим снимките си заради специалистите.

Лий кимна. Здрависването му беше твърдо — не нежно, ала не и жестоко. Абсолютно същото се отнасяше и за очите му. Засега беше по-добре да отложи преценката си.

— Заповядайте вътре, господин Колби.

Шейд смяташе просто да остави Брайън, но откри, че приема. Каза си, че няма да му навреди, ако се разхлади малко, преди да продължи към града и последва двете жени в къщата.

— Татко, ако не му сложиш повече захар, вкусът ще е ужасен.

Влязоха в кухнята и завариха Сара да гледа с ръце на кръста как баща ѝ подрежда масата за чая.

— Не всеки обича да се трови със захар като теб.

— Аз обичам — обади се Брайън и се усмихна, когато Хънтър се обърна. Смяташе го за блестящ творец и често го проклинаше за таланта му, когато не можеше да заспи заради някоя от книгите му. Приличаше ѝ на мъж, за когото би писала някоя от сестрите Бронте — силен, тъмен и мрачен. Ала най-вече той обичаше най-близката ѝ приятелка. Брайън разтвори ръце за прегръдка.

— Радвам се да те видя отново — прегърна я Хънтър и се разсмя, когато усети, че тя се присяга към чинията със сладки зад гърба му. — Защо не напълняваш?

— Непрекъснато се опитвам — оправда се Брайън и си отхапа от шоколадовата бисквита. — Още са топли. Хънтър, това е Шейд Колби.

Хънтър остави кърпата и се здрависа с Шейд.

— Следя творчеството ви. Много е въздействащо.

— Със същата дума аз бих описал вашето.

— Последната ти книга така ме наплаши, че със седмици не смеех да сляза до пералнята в мазето — укори го Брайън. — Почти ми свършиха дрехите.

— Благодаря — ухили се поласкан Хънтър.

Брайън огледа заляната със слънце кухня.

— Предполагам, че очаквах къщата ти да е пълна с паяжини и скърцащи дъски на пода.

— Разочарована ли си? — попита Лий.

— Облекчена.

Лий се разсмя и се настани до кухненската маса със Сара от лявата си страна и Брайън насреща си.

— Е, как върви работата ви?

— Добре — Лий забеляза, че Брайън не поглежда към Шейд, докато говори. — Може би дори страхотно. Ще знаем по-добре, след като проявим лентите. Договорили сме с един от местните вестници да използваме фотолабораторията им. Остава ни единствено да отидем в Сидона и да си вземем две стаи. Утре започваме работата.

— Стаи? — Лий пое чашата, която Хънтър ѝ подаде, и я остави на масата. — Но вие ще останете тук.

— Лий — Брайън се усмихна с благодарност на Хънтър, който ѝ подаде чиния с бисквити. — Искях да те видя не да се нанасям. Знам, че и двамата с Хънтър работите по новите си книги, а ние с Шейд ще сме затънали до ушите в проявител.

— Как ще те посещаваме, ако си в Сидона? — възрази Лий. — По дяволите, Брайън, липсваше ми. Ще останете тук — тя сложи ръка на корема си. — На бременните жени трябва да им се угажда.

— Трябва да останеш — намеси се Шейд, преди Брайън да успее да отговори. — Това може да е последната възможност за малко свободно време за доста дни напред.

— Имаме много работа — напомни му тя.

— Пътят оттук до града е кратък. Няма да има никаква разлика. И без това ще трябва да наемем втора кола, за да можем и двамата да

имаме транспорт.

Хънтър наблюдаваше Шейд от другия край на стаята. Напрегнат е, помисли си. Нетърпелив. Не такъв мъж би избрал за спокойната, непринудена Брайън, ала не беше негова работа да решава. Неговата работа и неговият талант бяха да наблюдава. Това, което имаше между двамата, бе очевидно. Нежеланието им да го приемат бе също толкова очевидно. Той спокойно взе чашата си и отпи от чая.

— Поканата е към двама ви.

Шейд се обърна към него с готов учтив отказ на езика. Очите им се срещнаха. И двамата бяха енергични, вгълбени мъже. Може би затова се разбраха толкова бързо.

Минал съм през това, сякаш му каза Хънтър с лека усмивка. Колкото и бързо да бягаш, няма да е достатъчно.

Шейд усети в погледа му и разбирането, и предизвикателството. Погледна надолу към Брайън и срещна хладния ѝ изпитателен поглед.

— С удоволствие ще остана — чу се да казва. Отиде до масата и седна.

Лий преглеждаше снимките внимателно и съсредоточено, както ѝ беше присъщо, а Брайън крачеше по терасата, готова да експлодира.

— Е? — настоя тя. — Какво мислиш?

— Още не съм разгледала всичките.

Брайън отвори уста, но се въздържа. Обикновено не се притесняваше за работата си. Знаеше, че снимките са добри. Не беше ли вложила много труд и сърце във всяка от тях?

Повече от добри, поправи се тя и измъкна шоколадче джоба си. Тези снимки бяха на нивото на най-добрите ѝ снимки. Може би съревнованието с Шейд я бе подтикнало да постигне този резултат. А може би нуждата да се почувства малко самодоволна след някои от коментарите му за стила на работата ѝ. Не ѝ беше приятно да мисли, че бе способна да се принизи до дребнаво съперничество, ала трябваше да признае, че сега бе така. И искаше да победи.

Макар че двамата с Шейд бяха живели в една къща през последните дни и бяха делили фотолабораторията, бяха успели почти да не се виждат. Добър номер, помисли си Брайън огорчено. Сигурно

се бяха справили толкова добре, защото и двамата играеха една и съща игра. Да се крият, без да търсят другия. Утре отново потегляха на път.

Тя установи, че бе нетърпелива и същевременно се страхуваше от този момент. А не беше противоречив човек, напомни си Брайън почти ожесточено. Обикновено беше пряма и... Ами, дружелюбна. Това просто беше в характера ѝ. Защо не можеше да се държи така с Шейд?

— Е...

Брайън се извърна към Лий и повтори очаквателно:

— Е?

— Винаги съм се възхищавала от работата ти, Брайън. Знаеш това — Лий прилежно постави ръце на масата от ковано желязо.

— Но? — подсказа Брайън.

— Но тези са най-добрите — усмихна се Лий. — Най-добрите, които някога се правила.

Брайън въздъхна дълбоко и отиде до масата. Да, беше притеснена. Ала това не я интересуваше.

— Защо?

— Сигурна съм, че има много технически причини — светлосенките, оформянето.

Брайън нетърпеливо поклати глава.

— Защо?

Лий я разбра и взе една фотография.

— Тази снимка с възрастната жена и момиченцето на плажа. Може би е заради състоянието ми — каза тя бавно, докато я разглеждаше отново, — но ме кара да мисля детето, което чакам. Освен това ми напомня, че ще остарея, ало не толкова, че да спра да мечтая. Тази снимка е много въздействаща, защото е семпла, непресторена и невероятно изпълнена с емоция. А тази... — Лий прехвърли снимките, докато намери портрета на пътния работник. — Пот, решителност, честност. Само като погледнеш лицето му, разбираш, че този човек вярва в упорития труд и си плаща сметките навреме. А тук, на снимката с двамата тийнейджъри, виждам младост на прага на неизбежните промени на зрелостта. И това куче — тя го погледна и се разсмя. — Първият път, когато го погледнах, просто помислих, че е сладко и смешно, но то изглежда толкова гордо, толкова очовечено. Почти можеш да повярваш, че лодката е негова — Брайън

не каза нищо и Лий подреди отново снимките и продължи: — Бих могла да кажа нещо за всяка снимка, ала основното е, че всяка от тях разказва история. Това е само една сцена, един момент, но историята я има. Има ги чувствата. Не е ли това целта?

— Да — усмихна се Брайън и напрежението в раменете ѝ се стопи. — Това е целта.

— Ако снимките на Шейд са поне наполовина толкова хубави, есето ви ще бъде прекрасно.

— Ще бъдат — отговори Брайън. — Видях някои от негативите му във фотолабораторията. Невероятни са.

Лий повдигна вежди, докато наблюдаваше как Брайън поглъща шоколад и попита:

— Това притеснява ли те?

— Какво? О, не, не, разбира се. Неговата работа си е негова — и в този случай е част от моята. Никога не бих се съгласила да работя с него, ако не му се възхищавах.

— Но? — на свой ред подсказа Лий с усмивка.

— Не знам, Лий, той просто е толкова... Толкова непогрешим.

— Наистина ли?

— Никога не е непохватен — оплака се Брайън. — Винаги знае какво точно иска. Когато се събуди сутрин, е напълно съсредоточен. Никога не пропуска завой на пътя. Дори прави прилично кафе.

— Всеки би го намразил за това.

— Дразнещо е, това е всичко.

— Това често се случва в любовта. Влюбена си в него, нали?

— Не — Брайън погледна Лий с неподправена изненада. — Мили Боже, надявам се, че не съм толкова глупава. Трудно ми е дори да го харесам.

— Брайън, ти си ми приятелка. Иначе това, което наричам загриженост, би се наричало неоправдано любопитство.

— Кое то значи, че ще полюбопитстваш — каза Брайън.

— Точно така. Виждам как двамата ходите на пръсти един покрай друг, сякаш ви със страх, че ако случайно се докоснете, ще изскочат искри.

— Нещо подобно.

Лий се протегна и докосна ръката ѝ.

— Разкажи ми, Брайън.

Не беше възможно да отклони въпроса. Брайън погледна към сплетените им ръце и въздъхна.

— Привлича ме — призна тя бавно. — Шейд е различен от всички, които съм познавала, най-вече защото не е от мъжете, с които обикновено бих общувала. Много е резервиран и много сериозен. Аз обичам да се забавлявам. Просто да се забавлявам.

— В една връзка трябва да има и друго, освен просто да се забавляваш.

— Аз не търся връзка — по този въпрос Брайън беше напълно уверена. — Ходя на срещи, за да отида на танци, на купон, да слушам музика или да гледам кино. Това е. Последното, което искам, е да се справям с всичкото напрежение и усилия, които изисква една връзка.

— Някой, който не те познава, би казал, че това е доста повърхностно отношение.

— Може би — съгласи се Брайън. — Може би съм повърхностна. Лий не отговори нищо, а само потупа с пръст по снимката.

— Това е работата ми — започна Брайън, ала се предаде. Много хора можеше да приемат думите ѝ за чиста монета, но не и Лий. — Не искам връзка — повтори тя, ала по-тихо. — Лий, опитвала съм и знам, че изобщо не ме бива за това.

— За една връзка трябва да има двама — напомни ѝ Лий. — Още ли смяташ, че вината е в теб?

— По-голямата част беше моя. Не се справих като съпруга.

— Определен тип съпруга — поправи я Лий.

— Предполагам, че има само няколко определения на думата в речника.

Лий само вдигна вежди.

— Сара има една приятелка, която има чудесна майка. Тя не само поддържа къщата чиста, но и я обзавежда интересно. Прави сладко, взима думата на родителски срещи и ръководи момичешка група от скаути. Тази жена може от цветна хартия и малко лепило да сътвори произведение на изкуството. Прелестна е и се поддържа във форма с физически упражнения три пъти в седмицата. Много ѝ се възхищавам, ала ако Хънтър искаше тези неща от мен, нямаше да нося пръстена му на пръста си.

— Хънтър е нещо неповторимо — промълви Брайън.

— Не мога да отрека. Но ти знаеш защо една не провалих всичко между нас — защото ме беше страх, че няма да се справя с изграждането и поддържането на една връзка.

— Не става дума за страх — сви рамене Брайън. — По-скоро за мързел.

— Спомни си с кого говориш — напомни й спокойно Лий.

Брайън се засмя и поклати глава.

— Добре, може би става дума за предпазливост. Връзка звучи твърде сериозно. Отношения звучи по-неангажиращо — прецени тя. — Ала отношения с мъж като Шейд биха имали ужасяващи последици — това звучи толкова хладнокръвно, помисли си Брайън. Кога бе започнала да говори толкова логично? — Той не е лесен човек, Лий. Има си свои собствени демони и свой собствен начин да се справя с тях. Не знам дали би ги споделил с мен и не знам дали искам да ги сподели.

— Старае се да се държи хладно — отбеляза Лий. — Но съм го виждала със Сара. Признавам, че вродената му доброта ме изненада, ала я има.

— Има я — съгласи се Брайън. — Просто е трудно да я достигнеш.

— Вечерята е готова — Сара отвори вратата със замах и я остави да се удари в стената. — Ние с Шейд направихме спагети и те станаха страхотни.

Наистина бяха страхотни. Докато се хранеха, Брайън наблюдаваше Шейд. И тя като Лий бе забелязала непринуденото му отношение към Сара. Беше повече от търпимост, реши Брайън, докато го гледаше как се смее с момичето. Беше привързаност. Не бе предполагала, че Шейд бе способен да хареса някого толкова бързо и свободно.

Може би трябва да бъда дванадесетгодишно момиче с шини, помисли тя, ала когато усети в каква посока бяха поели мислите й, поклати глава. Не искаше Шейд да я харесва. Искаше да я уважава.

Чак след вечеря разбра, че греши. Искаше много повече.

Беше последната спокойна вечер, преди да се разделят. Стояха на верандата, гледаха как се появяват първите звезди и слушаха първите нощни звуци. Следващата вечер по това време Брайън и Шейд щяха да са в Колорадо.

Лий и Хънтър седяха на люлката, а Сара се бе свила между тях. Шейд се бе опянал в един стол малко встрани и пуснат, леко уморен, и доволен от дългите часове във фотолабораторията. И все пак, докато си говореше непринудено със семейство Браун, осъзна, че бе имал нужда от този престой също толкова, а може би дори повече от Брайън.

Бе преживял просто и неусложнено детство. Допреди няколко дни почти бе забравил колко неусложнено и колко сигурно. Нещата, които бе преживял като възрастен, бяха изтласкали почти всичко. Сега, без да го осъзнава, той си връщаше част от това.

Брайън седеше на първото стъпало, облежната на един стълб. Ту се включваше в разговора, ту замълчаваше. Не се казваше нищо важно и непринуденият разговор правеше сцената още по-привлекателна. Нощна пеперуда се удряше в лампата на верандата, пееха щурци, бризът се промъкваше между листата на околните дървета. Нощните звуци оформяха свой собствен успокояващ разговор.

Харесваше ѝ как Хънтър бе отпуснал ръката си на облегалката на люлката. Въпреки че говореше на Шейд, пръстите му галеха леко косата на жена му. Дъщеря му бе облежала глава на гърдите му, ала от време на време слагаше ръка на корема на Лий, да провери дали бебето се движи. Макар че не оформяше съзнателно сцената, тя сама израсна пред очите ѝ. Неспособна да се въздържи. Брайън се вмъкна в къщата.

Когато след малко се върна, носеше фотоапарата си, статива и прожектор.

— Олеле — Сара погледна и се изправи благоприлично. — Брайън ще ни снима.

— Не позирай — усмихна ѝ се Брайън. — Продължавайте да си говорите — продължи тя, преди някой да успее да възрази. — Представете си, че дори не съм тук. Идеално е — продължи да си мърмори. — Не знам как не съм го видяла преди.

— Нека ти помогна.

Брайън изненадано погледна към Шейд и едва не му отказа, но се спря. Той за първи път се опитваше да работи с нея. Независимо дали това беше жест към нея, или се дължеше на привързаността, която беше започнал да чувства към приятелите ѝ, не искаше да му откаже. Вместо това му се усмихна и му подаде фотометъра.

— Измери светлината.

Работеха заедно, сякаш го бяха правили от години. Това беше още една изненада и за двамата. Брайън нагласи осветлението и изчисли блендата по данните от фотометъра, който Шейд ѝ даде. Удовлетворена, тя провери ъгъла през обектива и му отстъпи мястото си.

— Идеално — ако искаше да покаже една спокойна лятна вечер и едно семейство от хора, доволни от вечерта и един от друг, не би могла да се справи по добре. Шейд отстъпи назад и се облегна на стената на къщата. Без да се замисля, продължи да ѝ помага, като се постара да отвлече вниманието на триото на люлката.

— Какво искаш, Сара? — започна той, когато Брайън зае отново мястото си зад фотоапарата. — Братче или сестриче?

Сара се замисли и забрави колко бе очарована, че я снимат.

— Ами... — тя отново сложи ръката си на корема на Лий и ръката на Лий спонтанно я покри. Брайън щракна затвора. — Може би братче — реши Сара. — Братовчед ми казва, че една по-малка сестра може да бъде ужасна.

Докато Сара говореше. Лий се облегна съвсем леко назад и отпусна глава на ръката на Хънтър. Брайън усети как чувствата се надигат в нея и погледът ѝ се замъгли. Направи следващата снимка на сляпо.

Винаги ли бе искала това, запита се, докато продължаваше да снима. Близостта и задоволството, които даваха взаимната грижа и интимността? Защо трябваше да го усети чак сега, когато чувствата ѝ към Шейд вече бяха заплетени и прекалено сложни? Тя примигна, за да промени погледа си и направи още една снимка точно в момента, когато Лий се обърна и се засмя на нещо, което Хънтър бе казал.

Връзка, каза си Брайън и копнежът се надигна в нея. Не лековатото, безгрижно приятелство, което си позволяваше, а стабилна, изискваща, равностойна връзка. Това виждаше през визьора на фотоапарата. И откри, че от това имаше нужда. Когато отстъпи от фотоапарата, Шейд бе до нея.

— Има ли някакъв проблем?

Тя поклати глава и протегна ръка да изключи прожектора.

— Идеално — съобщи с небрежен тон, макар че това ѝ струваше много усилия и се усмихна на семейството на люлката. — Ще ви пратя копия веднага щом пак спрем за проявяване.

Брайън трепереше. Шейд беше достатъчно близо до нея, за да го види. Той се обърна и взе фотоапарата и статива.

— Ще ти помогна.

Тя се извърна да му каже да не го прави, ала Шейд вече ги беше взел и ги внесе в къщата.

— Най-добре да си опаковам апаратурата — каза Брайън на Хънтър и Лий. — Шейд обича да тръгва на път безбожно рано.

Когато последва Шейд в къщата, Лий отново отпусна глава на ръката на Хънтър.

— Те ще се оправят — каза ѝ той. — Тя ще е добре.

— Може би — Лий погледна към вратата.

Шейд отнесе апаратурата на Брайън в стаята ѝ и зачака. В момента, в който тя внесе прожектора, той се обърна към нея.

— Какво става?

Брайън отвори чантата и прибра статива и прожектора.

— Нищо, защо?

— Ти трепереше — Шейд нетърпеливо я хвана за ръката и я обърна към себе си. — Още трепериш.

— Уморена съм — това беше вярно. Беше се уморила чувствата ѝ да я завладяват неочаквано.

— Не си играй с мен, Брайън. По-добър съм в това от теб.

Господи, имаше ли той някаква представа колко много ѝ се искаше да я прегърне? Имаше ли как да разбере колко много би дала в момента, ако просто я прегърнеше?

— Не ме насилвай, Шейд.

Трябваше да предположи, че няма да я послуша. Той хвана брадичката ѝ в длан и задържа лицето ѝ. Погледът му, който виждаше много повече, отколкото му беше позволено, срещна нейния.

— Кажи ми.

— Не — отговори тя тихо. Ако беше ядосана или обидена, ако се държеше студено, Шейд щеше да продължи да разпитва, докато научи всичко. Но не можеше да се кара с нея, когато се държеше така.

— Добре — той се отдръпна и пхна ръце в джобовете си. Беше почувствал нещо на верандата, нещо, което го беше привлякло, беше му се предложило. Ако бе дала знак, и най-малкия знак, Шейд може би щеше да ѝ даде повече, отколкото и двамата можеха да си представят. — Може би трябва да се напиш. Тръгваме в седем.

— Добре — Брайън решително се обърна и се зае с опаковането на останалата част от апаратурата си. — Ще бъда готова.

Той стигна до вратата и не можа да се въздържи да не се обърне пак.

— Брайън, видях снимките ти. Изключителни са.

Тя усети как първата сълза се стича по лицето ѝ и се ужаси. Откога се разплакваше, защото някой бе признал таланта ѝ? Откога се разтреперваше, защото снимката, която бе направила, ѝ въздействаше в личен план, Брайън стисна устни и продължи да подрежда багажа си, без да се обръща.

— Благодаря.

Шейд не се бави повече. Затвори тихо вратата и си отиде.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато прекосиха Ню Мексико и навлязоха в Колорадо, Брайън започна да се чувства по-добре. Реши, че престоят в Оук Крийк ѝ бе дал прекалено много време за самовглъбяване. Въпреки че често разчиташе много на самовглъбяването в работата си, имаше случаи, когато това ѝ създаваше проблеми.

Или поне успя да си внуши, че това бе причината, след като с Шейд отново започнаха да прекарват дните в шофиране, снимки и после пак шофиране.

Сега не търсеха големи градове и събития. Търсеха малки, незапомнящи се градчета и ферми, които се бореха за оцеляване. Семейства, които обработваха заедно земята, за да свързват двата края. За тях лятото беше време на неспирен усилен труд в подготовка за южната зима. Не всичко през лятото беше забавление, игри, слънце и пясък. Имаше сезонни работници, които чакаха да берат прасковите през август, градини, които трябваше да оплевят и подържат в подготовка за зимните зеленчуци.

Решиха да не ходят в Денвър, а предпочетоха места като Антонито. Не търсеха големите, разпрострели стада от говеда, а помалките и лични предприятия.

Брайън преживя първата си среща с жигосването в една малка прашна ферма, наречена „Бар Т“. Оказа се, че представата ѝ за потни каубои с отпусната походка, които подкарват и заграждат говедата, не бе съвсем погрешна. Просто беше пропуснала някои по-първични елементи на жигосването като мириса на изгоряла плът и бликналата кръв, когато бичетата се превръщаха в малки волове.

Когато стомахът ѝ се разбунтува, се убеди, че по душа бе градско момиче.

Но направиха снимките си. Каубои с кърпи на лицата и шпори на ботушите. Някои от тях се смееха, други проклинаха. Всички работеха.

Научи истинското значение на думата работен кон, докато наблюдаваше как мъжете подкарват конете си в равнин. Миризмата на

конската пот беше наситена и тежка. Тя напояваше въздуха заедно с миризмата на потта на работниците.

Брайън смяташе, че най-добрата ѝ снимка беше една почти класическа композиция — един от мъжете, който са наслаждаваше пълноценно на почивката си. Младият каубой беше строен и червендалест и това го правеше идеален за снимката, която тя искаше да направи. Предницата и гърбът на дочената му риза бяха потъмнели от пот, тъмни петна от пот имаше и под мишниците му. По лицето му се стичаше още пот, примесена с прах. Работите му ботуши бяха омачкани и покрити с кал. Задният джоб на джинсите му бе протрит от непрестанното търкане в облата кутия с тютюн за дъвчене. С килната назад шапка и разхлабена кърпа на врата, той бе възседнал оградата и надигаше към устните си кутия с ледена бира.

Брайън си каза, че на готовата снимка щеше да може почти да се види как подскача адамовата му ябълка, докато преглъща. И беше сигурна, че всяка жена, която я видеше, щеше да е на път да се влюби. Той олицетворяваше мистика, авантюриста, последния рицар. Тази снимка почти компенсираше това, че едва не се раздели с обедата си заради жигосването.

Бе видяла, че Шейд следи процеса неотлъчно и знаеше, че снимките му ще бъдат безмилостно неподправени и детайлни. Но го беше видяла да снима и едно момче на единадесет или дванадесет години, което се беше впуснало в първото си участие в заграждането с всичката радост и невинност, характерни за едно момче на тази възраст. Изборът му я изненада, защото той рядко избираше жизнерадостни теми. Освен това, за нещастие, това бе още нещо, заради което можеше да го харесва. Имаше и други такива неща.

Шейд не каза нищо, когато тя позеленя и се отдалечи за известно време от действието в малкия заграден двор, в които телетата мучаха за майките си и надаваха дълги, изненадани писъци под въздействието на ножа и стоманата. Не каза и дума, когато Брайън седна в сянката, докато се увери, че стомахът ѝ се е успокоил. Не каза нищо и когато ѝ връчи разхладително питие. Нито пък тя.

Тази нощ двамата лагеруваха на територията на „Бар Т“. Откакто бяха напуснали Аризона, той я беше оставил на спокойствие, защото изглежда Брайън изведнъж почувства нужда от това. А Шейд за своя изненада откри, че няма такава нужда. В началото тя непрекъснато го

въвличаше в разговори, докато той предпочиташе да пътуват в мълчание с часове. Сега Шейд искаше да говори с нея, да слуша смеха ѝ, да наблюдава как се движат ръцете ѝ, когато се разпали. Или да я гледа как се протяга, бавно, сантиметър по сантиметър, а гласът ѝ се забавя.

Нещо неопределимо се бе променило и в двамата по време на престоя им в Оук Крийк. Брайън, която преди почти го дразнеше с откритостта се, се бе затворила. А той осъзнаваше, че се нуждае от компанията ѝ, при положение, че винаги бе бил самотник. Макар и да не беше съвсем наясно защо. Шейд искаше приятелството ѝ. Това бе промяна в него, която не беше сигурен, че харесва или дори, че разбира. Във всеки случай, понеже и двамата се бяха променили едновременно в противоположни посоки, промяната не ги сближи.

Той бе избрал за лагера им една поляна край бързоструен поток. Беше я избрал просто защото мястото го привлече, ала Брайън веднага забеляза и други предимства.

— Виж какво, отивам да се измия — бе също толкова прашна, колкото каубоите, които бе снимала цял ден. За нейно неудоволствие ѝ хрумна, че може би освен това мирише като конете, които беше гледала. — Водата сигурно е ледена, така че ще свърша бързо и след това ти си наред.

Шейд отвори една бира. Наистина не бяха ловили говеда, но бяха стояли на крака под слънцето почти осем часа.

— Няма нужда да бързаш — каза той.

Тя взе една кърпа и сапун, и тръгна. Слънцето бързо се спускаше към планините на запад. Вече бе натрупала достатъчно опит в лагерирането и знаеше колко бързо ще стане студено, щом слънцето се скрие. Не искаше, когато това стане, да е мокра и гола.

Не си направи труда да се огледа, преди да свали ризата си. Бяха достатъчно далеч от къщата и никой от работниците нямаше да се разхожда насам по залез, а с Шейд вече бяха приели святото право на усамотение, без да разменят и дума.

Точно сега, помисли си Брайън, докато изхлузваше джинсите си, каубоите, които бяха дошли да снимат, най-вероятно бяха седнали пред огромна вечеря от прясно месо и картофи. И горещи бисквити с много масло. И определено го заслужаваха, след такъв работен ден. А също и

тя, реши Брайън, въпреки че щяха да се задоволят със студени сандвичи и пакет чипс.

Тя се изправи, стройна, висока и гола, и пое дълбоко от аромата на борове. Дори едно градско момиче, каза си, загледана в залеза, би оценило всичко наоколо.

Внимателно нагази до колене в плиткия поток и започна да отмива прахта. Изненада се, че студът не ѝ бе толкова неприятен, колкото някога. Пътуването през Америка щеше да остави своята следа. Това я радваше.

Никой не иска истински да остане все същият през целия си живот. Ако погледът ѝ върху живота се променяше в резултат на пътуването, значи беше късметлийка. Тази поръчка не ѝ даваше само възможност за професионална реализация и творчество. Даваше ѝ и преживявания. А точно за това беше станала фотограф, за да вижда нови неща и да ги проумява.

И все пак още не разбираше Шейд по-добре, отколкото когато потеглиха. А беше ли опитала? Каза си, че да, по свой начин. Плъзна сапуна по ръцете си. Ала после нещата, които бе видяла и проумяла в него, бяха започнали да ѝ влияят твърде силно и твърде лично, и тя бързо се бе отдръпнала.

Не ѝ беше приятно да го признае. Потрепери от студа и започна да се мие по-бързо. Самосъхранение, напомни си. Може би изглеждаше като човек, който взема всичко от живота и го използва пълноценно, но Брайън също имаше своите страхове. И имаше основание.

Бе минало много време, откакто я бяха наранили за последен път и това се дължеше на измамно простите ѝ предпазни мерки. Ако стигнеше до кръстопът и имаше пред себе си два пътя — един неравен и каменист и един гладък и лек, избираше гладкия. Може би този подход не беше достоен за уважение, ала ѝ се струваше, че накрая пак постигаше същото, но с по-малък разход на енергия. Шейд Колби беше каменист път.

Във всеки случай изборът не зависеше само от нея. Биха могли да имат интимни отношения — задоволяващи физическите им нужди, емоционално повърхностни интимни отношения. Това се получаваше добре за страшно много хора. Но...

Той не искаше да се обвързва с нея повече, отколкото тя с него. Брайън го привличаше, както и Шейд нея, ала той не ѝ предлагаше нищо повече. Ако някога ѝ предложеше повече... Тя веднага изостави тази посока. Понякога предположенията не бяха здравословни.

Важното бе, че отново бе на себе си. Бе доволна от работата, която бяха свършили, откакто напуснаха Аризона и очакваше с нетърпение да прекосят границата с Канзас на следващия ден. Както се бяха разбрали още с тръгването, задачата беше на първо място.

Житни поля и торнада, помисли си Брайън с усмивка. Пътят с жълтите павета. Това ѝ идваше наум, когато помислеше за Канзас. Но вече имаше опит и очакваше да открие каква бе действителността. Започваше да ѝ доставя удоволствие как предварителните ѝ представи се потвърждаваха или се разбиваха на парчета.

Ала това идваше утре. А в момента се здрачаваше и тя започваше да замръзва.

Пъргаво се изкатери по брега и се протегна за кърпата. Шейд можеше да се измие, докато тя се тъпчеше с каквото намери в шкафа. Навлече една голяма риза с дълъг ръкав и посегна да я закопчае. И тогава видя очите.

За момент просто се взря в тях с ръце над най-торното копче на ризата. След това забеляза в сгъстващия се мрак и друго, освен чифт тесни жълти очи. Видя стегнато мускулесто тяло и разтворени остри бели зъби, от които я делеше само тясното корито на потока.

Брайън направи две крачки назад, препъна се в джинсите си и нададе писък, който сигурно се чу и в съседния окръг.

Шейд бе стъкнал малък лагерен огън и се бе изтегнал на един сгъваем стол край него. Наслаждаваше се на изтеклия ден — грубата, първична обстановка, препичащото слънце и студената бира. Винаги се беше възхищавал на другарството на хората, които работят на открито.

Имаше нужда от града, това бе в кръвта му. През повечето време предпочиташе безличните отношения на хора, които бързат към собствените си домове, в свое собствено темпо.

Обаче сега, след само няколко седмици на път, осъзнаваше, че животът му бе станал застоял. Нямаше го предизвикателството от ранните години, когато рискуваше живота си заради една снимка. Не го искаше. Ала беше станал прекалено самодоволен.

Тази задача му бе дала възможност да изследва не само страната си, а и себе си. Мислеше за партньорката си с нарастващ интерес и объркване. Тя не бе толкова простовата или безгрижна, колкото вярваше в началото. Но все пак бе почти пълна негова противоположност. Постепенно започваше да я разбира. Бавно, ала започваше.

Брайън беше чувствителна, емоционална и непресторено добра. Той рядко беше добър, защото се стараеше на не бъде. Тя беше наясно със себе си, беше весела и открита. Шейд отдавна беше научил, че откровеността можеше да ти струва скъпо.

Желаеше я — дали защото беше различна от него, или въпреки това, той я желаеше. Усилието да се сдържа през дните и нощите след леката прекъсната целувка на алеята на Хънтър Браун започваше да му се отразява. Успяваше на се сдържа единствено благодарение на самоконтрола си, който бе толкова силен, че го държеше почти като в затвор.

Шейд хвърли цигарата си в огъня и се облегна назад.

Нямаше да загуби този самоконтрол, нямаше да разбие затвора, ала това не значеше, че рано или късно той и Брайън нямаше да станат любовници. Беше решил, че това се случи, но щеше да изчака, докато станеше по неговия начин. Щеше да държи здраво юздите и така нямаше да си позволи да затъне в тресавището.

Когато чу писъка ѝ, в съзнанието му се втурнаха десетки мъчителни картини, картини, които бе видял и преживял, картини, които само който ги бе преживял, можеше да си представи. Преди да осъзнае, че това бяха само спомени, вече бе скочил от стола и тичаше.

Когато стигна до нея, Брайън се опитваше да се изправи. След като се препъна, последното, което очакваше, бе Шейд да я издърпа на крака и да я притисне към себе си. А точно от това имаше нужда. Тя се вкопчи задъхана в него.

— Какво стана? — нейната собствена уплаха ѝ попречи да чуе паниката в гласа му. — Брайън, ранена ли си?

— Не, не. Уплаши ме, но избяга — тя притисна лице към рамото му и пое въздух. — Господи, Шейд.

— Какво? — той я хвана за лактите и я отдалечи от себе си, за да погледне лицето ѝ. — Какво те уплаши?

— Котка.

Шейд не се разсмя. Страхът му се превърна в ярост, достатъчно осезателна, за да може Брайън да я забележи, още преди той да я наругае.

— По дяволите! Що за глупачка си? Да нададеш такъв писък заради някаква котка.

Тя пое дълбоко въздух и се съсредоточи върху гнева си. Беше за предпочитане пред неподправения страх.

— Не домашна котка — сопна се Брайън. Още беше уплашена, ала не толкова, че да позволи да я наричат глупачка. — Беше от тези... Не знам — вдигна ръка да отметне косата си и я отпусна, когато усети, че трепери. — Трябва да седна — каза тя и се отпусна на тревата.

— Рис ли? — попита Шейд по-спокойно и клекна до нея.

— Не знам. Рис, пума... Не бих могла да ги различа. Беше нещо много по-голямо от всякаква домашна котка — Брайън отпусна глава между коленете си. Сигурно и преди се бе плашила в живота си, но не можеше да си спомни нищо, което да може да се сравни с този случай. — Просто стоеше там и ме гледаше. Помислих... Помислих, че ще прескочи потока. Зъбите й... — тя потрепери и затвори очи. — Големи — успя да каже. Вече не я интересуваше дали звучи като глупачка. — Много големи.

— Вече я няма — гневът му се насочи към него самия. Трябваше да знае, че Брайън не бе от жените, които се стряскат от всяка сянка. Знаеше какво бе да си уплашен и да не можеш да овладееш страха си. Този път наруга себе си и обвини ръка около нея. — Така, както изпищя, сигурно вече е на десет километра отук и още тича.

Тя кимна, ала продължи да притиска лице към коленете си.

— Сигурно не е било нещо чак толкова голямо, но на свобода не изглеждат като в зоопарка. Трябва ми малко време да се съвзема.

— Спокойно, не бързай.

Шейд откри, че не му бе неприятно да предложи утеха, въпреки че отдавна не го бе правил. Студеният нощен въздух беше неподвижен. Чувахе шума на потока. За момент пред очите му изникна верандата на семейство Браун, спокойната семейна картина на люлката. Докато прегръщаше Брайън в настъпващата нощ, усети същото спокойно задоволство.

Над тях изпищя сокол, поел на първия си полет за нощта. Брайън подскочи.

— Спокойно — прошепна той. Не ѝ се присмя, дори не се усмихна. Просто я успокои.

— Сигурно съм малко стресната — тя се засмя нервно и отново вдигна ръка да отметне косите си. Едва сега Шейд забеляза, че бе гола под разтворената развяваща се риза.

При вида на стройното ѝ гъвкаво тяло под тънкия плат задоволството, което доскоро бе изпитвал, моментално се превърна в желание. Желание, откри той в същата секунда, което бе по някакъв начин насочено изключително към нея — не просто към една жена с красиво лице и съблазнително тяло, а към Брайън.

— Може би трябва да се върнем и... — тя се обърна и видя очите му, само на сантиметри от своите, и разчете в тях всичко, което Шейд чувстваше. Понечи отново да затвори, ала той поклати глава.

Никакви думи. Никакви думи сега. Само желания, само чувства. Шейд искаше да преживее това с нея. И когато устните му се затвориха върху нейните, не ѝ остави никакъв избор, освен и тя да го иска.

Нежност? Откъде бе дошла тази нежност и как можеше Брайън да се отвърне от нея? Бяха прекарвали заедно почти месец, ала никога не бе предполагала, че в него имаше такава нежност. Не бе и допускала колко ѝ бе било нужно да я открие в него.

Устните му бяха настойчиви, но искаха толкова бавно, толкова ненатрапчиво, че тя даваше, преди да бе разбрала, че дава. А след като веднъж бе дала нещо, не можеше да си го вземе обратно. Почувства ръката му върху голата си плът, топла и твърда, ала не протестира, а въздъхна от удоволствие. Бе искала той да я докосне, бе го чакала, бе си забранявала да го чака. Сега се притисна по-близо. Вече нямаше да има забрани.

Бе знаел, че ще почувства тялото ѝ такова — стройно, силно, гладко. Сто пъти си го бе представял. Не бе забравил вкуса ѝ — топъл, изкушаващ, щедър. Сто пъти се бе опитвал да не си го спомня.

Този път Брайън ухаеше на поток, свеж и прохладен. Можеше да зарови лице в шията ѝ и да вдъхне аромата на лятна нощ. Целуна я бавно, откъсна се от устните ѝ, за да се насочи към шията, после от шията към рамото. Задържа се там и си позволи удоволствието да открие тялото ѝ с върховете на пръстите си.

Това бе мъчение. Изтънчено мъчение. Агонизиращо. Неустойимо. Тя искаше то да продължава, да продължава, да продължава...

Привлече го към себе си, наслаждавайки се на усещането за стегнатото му стройно тяло, притиснато към нейното, на докосването на плата до кожата ѝ, на шепота на дъха му. И през всичко това на бързите равномерни удари на сърцето му, близо до нейното. Долавяше умората, натрупала се през деня, лекия здрав лъх на пот, остатъците от прах, които още не бе отмил. Това събуждаше вълнуващи спомени как играеха мускулите му под ризата, когато се бе покатерил върху оградата, за да снима от по-добър ъгъл. Спомняше си точно как изглеждаше Шейд тогава, макар да се преструваше пред себе си, че не бе видяла, че не бе имала нуждата да види.

Искаше силата му. Не мускулите, а вътрешната сила, която бе почувствала в него от самото начало. Силата, която му бе помогнала да оцелее след това, което бе видял, това, което бе преживял.

Но не бе ли това същата сила, която му помагаше да бъде твърд, да се отдели емоционално от хората около себе си? Брайън се опитваше да намери отговора, от който имаше нужда, докато мислите ѝ се носеха като вихрушка, а тялото ѝ пулсираше.

Желанието не бе достатъчно. Не беше ли си го казвала? Господи, желаше го. Разтопяваше се от желание. Ала това не бе достатъчно. Искаше ѝ се само да знаеше кое бе достатъчно.

— Шейд... — опита се да започне тя, но той я прекъсна с нова опустошителна целувка.

Брайън искаше Шейд да я опустоши — съзнанието ѝ, тялото ѝ, душата ѝ. Ако го стореше, нямаше да има въпроси и нямаше да има нужда от отговори. Ала въпросите ги имаше. Имаше ги, макар да го прегръщаше.

— Шейд... — започна тя отново.

— Искам да правя любов с теб — той вдигна глава и очите му бяха толкова тъмни, толкова настойчиви, че бе почти невъзможно да повярва, че ръцете му бяха толкова нежни. — Искам да усещам кожата си под дланите си, да чувствам как сърцето ти бие бясно, да гледам очите ти.

Думите бяха тихи, невероятно спокойни, докато очите му бяха толкова страстни. Тези думи я изплашиха, повече от страстта и настойчивостта в очите му.

— Не съм готова за това — едва успя да промълви Брайън и се отдръпна от него.

Шейд усети как у него се надига желание и гняв. Едва успя да се овладее.

— Казваш ми, че не ме желаеш?

— Не — поклати глава тя и придърпа ризата си. Кога бе станало толкова студено? — Не, глупаво е да се лъже.

— Глупаво е и да се отказваш от нещо, което и двамата искаме.

— Аз не съм сигурна, че го искам. Не мога да говоря логично за това, Шейд — Брайън бързо събра дрехите си и ги притисна към себе си. — Не мога да обмислям нещо такова стъпка по стъпка, както правиш ти. Ако можех, щеше да бъде различно, но аз мога да следвам само чувствата си, инстинктите си.

Когато се изправи, той бе убийствено спокоен. Самообладанието, което почти бе изгубил заради нея, се бе върнало. Шейд отново доброволно влезе в затвора, който сам си бе изградил.

— И?

Тя потрепери, ала не знаеше дали от студа навън, или от студа вътре в нея.

— И моите чувства ми казват, че ми трябва повече време — погледна го и лицето ѝ бе открито, очите ѝ изразителни. — Може би наистина искам това да се случи. Може би просто малко ме е страх от това, колко те искам.

Не му хареса думата „страх“. Брайън го караше да се чувства отговорен, задължен. Да заеме отбранителна позиция.

— Нямам намерение да те наранявам.

Тя си даде малко време. Вече дишаше по-леко, въпреки че пулсът ѝ бе още неравномерен. Независимо дали го знаеше, или не, той вече ѝ бе дал дистанцията, от която се нуждаеше, за да му устои. Сега можеше да го погледне по-спокойно.

— Не, не мисля, че имаш такова намерение, но би могъл, а аз имам страх от рани. Може би съм емоционална страхливка. Не звучи добре, ала може да е вярно — с въздишка вдигна ръце да отметне назад косите си. — Шейд, остават ни малко повече от два месеца пътуване. Не мога да си позволя да ги прекарвам, разкъсвайки се вътрешно заради теб. Инстинктите ми подсказват, че ти много лесно можеш да ме накараш да го правя, независимо дали си го планирал, или не.

Знаеше как да притисне мъжа в ъгъла, помисли той объркано. Би могъл да настоява, да разхлаби възела, който се бе свил в стомаха му. И

ако го стореше, рискуваше думите ѝ още дълго да отекват в съзнанието му. Бяха достатъчни само няколко нейни думи, за да му напомнят какво означаваше да си отговорен за някой друг.

— Върви във фургона — каза ѝ Шейд и се обърна, за да смъкне ризата си. — Трябва да се измия.

Брайън понечи да заговори, но осъзна, че нямаше какво повече да каже. Затова го остави и тръгна по тясната лунна пътека към микробуса.

СЕДМА ГЛАВА

Житни поля. Докато пътуваха през Средния Запад, представата на Брайън за тази част на Америка не се разклати, а се затвърди. Канзас бе житни поля.

Всичко, което виждаше, докато пресичаха щата, беше безкрайната развълнувана златна трева, която я омагьосваше. Цвят, форма, усещане. Чувства. Имаше и градове, разбира се, градове с модерни сгради и луксозни къщи, ала за нея да види първичната Америка, жито на фона на небе, означаваше да види всичко.

На някои безкрайното развълнувано море от зряло жито, декар след декар, би могло да се стори монотонно. Но не и на Брайън. Това бе нещо ново за една градска жена. Тук нямаше извисяващи се планини, нямаше лъскави високи сгради, нямаше извиващи се магистрали, които да нарушават линията на пейзажа. Имаше пространство, също толкова величествено като пейзажа на Аризона, но по-плодородно и някак по-спокойно. Тя го гледаше и се чудеше.

В полетата с пшеница и царевица Брайън виждаше сърцето и потта на страната. Това невинаги бе идилична сцена. Имаше насекоми, кал, мръсни машини. Тук хората работеха с ръцете си и превиваха гръб.

В градовете тя виждаше бързина и енергия. Във фермите виждаше график, който би съсипал един изпълнителен директор на корпорация. Година след година фермерът даваше всичко от себе си на земята и чакаше земята да му даде нещо в замяна.

Ако намереше правилния ъгъл, подходящата светлина би могла да снима едно житно поле и да го направи да изглежда безкрайно, могъщо. Ако използваше вечерните сенки, можеше да придаде чувство за спокойствие и непрекъснатост. Това, в края на краищата, бе само трева, само стебла, които растяха, за да бъдат ожънати, обработени и използвани. Ала житото имаше свой собствен живот и своя собствена красота. Брайън искаше да ги покаже така, както ги виждаше.

Шейд виждаше неизбежната зависимост на човека от природата. Сеячът, пазачът, жътварят на пшеницата бе неотменно свързан със земята. Тя бе едновременно неговата свобода и неговият затвор. Канзаският тракторист, облян в пот под лятното слънце, изсушен от годините усилен труд, зависеше от земята толкова, колкото и тя зависеше от него. Без човека житото можеше да расте диво, можеше да цъфти, но щеше да увехне и да загине. Това бе връзката, която чувстваше Шейд, връзката, която искаше да запечата.

И въпреки това, може би за пръв път, откак тръгнаха от Лос Анджелис, двамата с Брайън не снимаха различни неща. Може още да не го осъзнаваха, ала чувствата им, възприятията и желанията им ги сближаваха.

Всеки караше другия да се замисли. Как виждаше тя тази сцена? Как чувстваше той тази обстановка? Докато преди всеки от тях бе разглеждал снимките им поотделно, сега незабележимо, несъзнателно те започнаха да правят две неща, които щяха да подобрят крайния резултат, да се съревновават и да си съветват.

Прекараха един ден и една нощ за празненствата по случай Четвърти юли в Додж — град, който някога се бе смятал за Дивия Запад. Брайън си мислеше за Уаят Ърп, за Док Холидей и за главорезите, които на времето са препускали през града, но я привлече парадът, който би могъл да бъде в който и да било град в Америка.

Точно тук, грабната от блясъка и настроението, Брайън попита Шейд за мнението му относно подходящия ъгъл, от който да снима един кон и ездача му, а той на свой ред я попита за съвета ѝ как да улови една дребничка, обсипана с пайети мажоретка.

И за двамата стъпката, която направиха, се изгуби в момента. Ала те стояха рамо до рамо на тротоара, докато край тях минаваше шествието, музиката гърмеше, размахваха се диригентски палки. Снимките им бяха различни — Шейд бе потърсил обобщение на празничните паради, докато Брайън искаше реакциите на отделните хора. Но стояха рамо до рамо.

Чувствата на Брайън към Шейд бяха станали по-сложни, по-лични. Тя не можеше да каже кога и как бе започнала тази промяна. Ала понеже работата ѝ най-често бе пряк резултат от емоциите ѝ, снимките, които правеше, започнаха да отразяват и сложността, и интимността. Погледът им към едно и също житно поле може да беше

съвсем различен, но Брайън бе решена снимките ѝ да имат същото въздействие, ако са поставени редом с неговите.

Тя не бе агресивен човек. Това просто не бе нейният стил. Ала Шейд бе събудил в нея нуждата от съперничество — като фотограф и като жена. Ако трябваше седмици наред да пътува заедно с един мъж, който я предизвикваше като фотограф и я побъркваше от желание като жена, Брайън трябваше да се справи с него директно — и за двете. Директно, реши тя, ала когато и както тя искаше. Дните минаваха и Брайън се чудеше дали може да получи и успеха, и Шейд, без да загуби нещо жизненоважно.

Тя бе толкова дяволски спокойна! Това го подлудяваше. Всеки ден, всеки час, който прекарваха заедно, го докарваше все по-близо до ръба. Не бе свикнал толкова да желае някоя жена. Не му харесваше да открие, че може да желае толкова и че не може да направи нищо за това. Брайън го поставяше в положение да желае и да трябва да си забранява. На моменти почти вярваше, че го прави нарочно. Но никога не бе познавал човек, който по-малко да си прави сметката, отколкото Брайън. Тя не би могла да се сети за това... А ако се бе сетила, щеше да реши, че не си струва усилията.

Дори и в момента, докато пътуваха през полумрака в Канзас, Брайън се бе изтегнала до нето, дълбоко заспала. Бе един от редките случаи, когато бе оставила косата си разпусната. Гъста, вълниста и блестяща, потъмняла в следобедния здрач до тъмно златисто. Слънцето бе дало на кожата ѝ точно толкова цвят, колкото бе необходимо. Тялото ѝ бе разпуснато, като косата ѝ. Шейд се чудеше дали някога е можел да позволи на съзнанието и тялото си такъв покой. Това ли го изкушаваше, това ли го привличаше? Дали просто нещо не го караше да намери тази искра енергия, която тя можеше по свое желание да разпалва и гаси? Той искаше да я събуди за живот. За себе си.

Изкушение. Колкото повече се съдържаше, толкова по-силно ставаше изкушението. Да я има. Да я разкрива. Да я поглъща. Когато го стореше — Шейд вече не използваше думичката „ако“ — каква щеше да бъде цената? Нищо не е безплатно.

Веднъж, помисли той, когато Брайън въздъхна насън. Само веднъж. По неговия начин. Може би цената щеше да бъде висока, ала нямаше той да е този, който ще я плати. Неговите чувства бяха тренирани и дисциплинирани. Те щяха да останат недокоснати. Нямаше жена на света, която да го накара да страда.

Докато Брайън бавно се събуждаше, тялото и съзнанието му бяха напрегнати. Тя се протегна сънено. Във въздуха висеше миризма на дим и тютюн. От радиото се лееше бавен приятен джаз. Прозорците бяха полуотворени, така че когато се размърда, плесницата на вятъра я разбуди по-бързо, отколкото би искала.

Вече бе съвсем тъмно. Брайън изненадано се изправи и погледна през прозореца. Луната бе наполовина скрита зад облаците.

— Тъмно е — отбеляза тя и се прозя. Първото, което си спомни, когато съзнанието ѝ се отърси от съня, бе, че не бяха яли. Притисна ръка към корема си. — Вечеря?

Шейд я изгледа достатъчно за дълго, за да я види как отмята назад косата си, която се разсипа по раменете ѝ. Едва се сдържа да не я докосне.

— Искам тази вечер да минем границата.

Брайън го чу в гласа му — напрежението, раздразнението. Не знаеше какво го бе предизвикало, а и в момента не я интересуваше. Ако той бързаше да отиде в Оклахома и искаше да кара цяла нощ, за да стигне дотам, то си беше негова работа. За такива случаи тя бе приготвила отзад във фургона едно чекмедже с най-необходимите провизии. Тръгна да става от мястото си и в този момент се чу дълго изсвирване на клаксон и рев на автомобилен двигател.

Очуканият стар понтиак имаше на ауспуха си дупка, достатъчно голяма, за да се провре през нея бейзболна топка. Двигателят тракаше като зле настроена дърводелска машина. Колата изпревари фургона с опасна скорост, задницата ѝ поднесе, после се стрелна напред с надутото до дупка радио. Докато Шейд ругаеше, Брайън мярна разнебитена кола, пълна с младежи.

— Юлска съботна вечер — изкоментира тя.

— Идиоти! — процеди той през зъби, докато гледаше как задните светлини на колата се люшкат.

— Да. — Брайън се намръщи, вторачена в пушека, който оставяше зад себе си колата. — Те са още деца, надявам се да не...

Случи се, още преди да го бе помислила. Шофьорът реши да изпита късмета си, като изпревари още една кола и пресече двойната непрекъсната линия. Камионът отсреща наду клаксона и кривна настрани. Брайън усети как кръвта ѝ се смръзва.

Шейд натисна спирачките, за да даде възможност на понтиака да се прибере в платното си. Ала колата бе изгубила контрол. Тя поднесе настрани, одра бронята на кожата, която се опитваше да изпревари и се блъсна в една телефонна кабина.

Звукът на скърцащи гуми, чупещи се стъкла и раздиращ се метал се смесиха в главата ѝ. Брайън изскочи от микробуса, още преди Шейд да бе успял да спре напълно. Чуваше как едно момиче пищи, а други плачат. Потрепери от тези звуци, но си каза, че това означава, че са живи.

Вратата от страната на шофьора бе смачкана от телефонната кабина. Брайън се втурна натам и задърпа дръжката. Долови миризмата на кръв, още преди да я бе видяла.

— Боже мили — промълви тя и от втория опит успя да отвори вратата на колата. В следващия момент Шейд се озова до нея и я избута настрани.

— Донеси от микробуса одеяла — заповяда ѝ той, без да я поглежда. Трябваше му да хвърли само един поглед на шофьора, за да разбере, че нещата не бяха добре. Премести се достатъчно, за да закрие погледа на Брайън, и когато я чу да бяга, протегна ръка да опипа пулса на гърлото на момчето. Жив е, помисли Шейд, после престана да мисли за всичко друго, освен какво трябва да се направи. Работеше бързо.

Шофьорът беше в безсъзнание. Раната на главата му бе сериозна, ала повече го тревожеше опасността, че може да има вътрешни наранявания. А най-много от всичко го тревожеше миризмата на газ, която започваше да се долавя във въздуха. При други обстоятелства нямаше да иска да мести момчето. Сега нямаше избор. Подхвана го под мишниците и започна да го дърпа. Шофьорът на камиона притича и го хвана за краката.

— В камиона имам радиостанция — съобщи той задъхано. — Обадох се на Бърза помощ.

Шейд кимна и остави момчето на земята. Брайън вече бе донесла първото одеяло.

— Стой тук. Колата ще експлодира — обясни той спокойно и без да поглежда назад, тръгна обратно към смачкания понтиак.

Прониза я ужас. След секунда вече бе до него и му помагаше да измъкне другите.

— Върни се при фургона! — изкрещя Шейд, като я видя, че почти носи едно хлипащо момиче. — Стой там.

Като ѝ говореше успокояващо, Брайън покри момичето с едно одеяло и се втурна обратно към колата. Последният пътник бе също в безсъзнание. Момче на не повече от шестнадесет години, видя тя. Трябваше почти да пропълзи в колата. Докато успя да го изтегли до отворената врата, се бе задъхала и обляла в пот.

Шейд и шофьорът на камиона носеха другите ранени. Шейд остави на тревата едно младо момиче, обърна се и видя как Брайън се мъчи с последния пътник. Обзе го страх, моментален и зашеметяващ. Той хукна, но в съзнанието си вече виждаше експлозията, чуваше звука на избухващ метал и на разлитащи се стъкла. Знаеше точно как ще мирише в момента, в който се запали газта. Когато стигна до Брайън. Шейд метна момчето на рамо, сякаш беше безтегловно.

— Бягай!!! — изкрещя той и двамата хукнаха с всички сили далеч от понтиака.

Тя не видя експлозията. Чу я, нещо повече, почувства я. Горещата вълна я удари в гърба и я просна на обраслия с трева банкет. Чу се свистене на метал, когато нещо горещо, изкривено и смъртоносно прелетя над главата ѝ. Едно от момичетата изпищя и зарови лицето си в длани.

Потресена, Брайън за момент остана просната на земята, като се мъчеше да си поеме лък. През прашенето на пожара чу воя на сирените.

— Ранена ли си? — Шейд почти я издърпа да я вдигне на колене. Той бе видял свистящото парче метал, прелетяло край главата ѝ. Ръцете му, които допреди мит бяха твърди като стомана, сега трепереха.

— Не — поклати глава тя и, възстановила самообладанието си, се обърна към хленчещото момиче. Счупена ръка, реши Брайън, докато подпъхваше одеялото под брадичката на момичето. — Спокойно — извади парче марля от аптечката, която бе донесла от микробуса. — Ще се оправиш. Бързата помощ идва, чуваш ли я?

Докато говореше, тя притисна марлята към раната, за да спре кървенето. Гласът ѝ бе спокоен, ала пръстите ѝ трепереха.

— Боби... — момичето се вкопчи в нея, обляно в сълзи. — Добре ли е Боби? Той караше.

Брайън погледна към Шейд, преди да сведе очи към момчето, проснато в безсъзнание.

— Ще се оправи — отвърна тя, чувствайки се безпомощна.

Шест безгрижни деца, мислеше си, докато оглеждаше седналите и налягали по тревата младежи. Шофьорът на другата кола бе седнал срещу тях, притиснал замаяно парче плат към раната на главата си. За момент времето сякаш спря и нощта бе тиха — топла, почти благоуханна, звездите над главите им блестяха. Лунната светлина бе ярка и красива. На тридесет метра това, което бе останало от понтиака, догаряше с прашене. Брайън обви с ръка раменете на момичето, докато гледаше как фаровете на линейката бързо се приближават.

Лекарите от бързата помощ започнаха да работят. Бе извикана още една линейка и пожарна. Двадесет минути Брайън седя до момичето, говори му, държа го за ръката, докато преглеждаха и превързваха раните му.

Името ѝ бе Робин. Бе седемнадесет годишна. От шестимата младежи в колата най-възрастен бе приятелят ѝ на деветнадесет. Те просто празнували лятната ваканция.

Докато слушаше и успокояваше, Брайън вдигна очи и видя как Шейд спокойно подготвя фотоапарата си. С изненада го наблюдаваше как внимателно нагласява на фокус, как безстрастно запечатва сцената на катастрофата жертвите и остатъците от колата. Изненадата премина и на нейно място Брайън усети как в нея се надига ярост. Когато втората линейка отнесе Робин, тя скочи на крака.

— Какво, по дяволите, правиш? — дръпна го рязко за рамото и развали една снимка. Шейд, все още спокоен, се обърна и бързо я огледа.

Беше бледа. В очите ѝ се четяха и напрежение, и гняв. За пръв път, откакто я познаваше, Шейд видя колко напрегнато можеше да бъде тялото ѝ.

— Върша си работата — отвърна той протичко и отново вдигна фотоапарата си.

— Тези деца са в кръв! — Брайън отново сграбчи рамото му и се извъртя с лице към него. — Имат счупени кости. Боли ги и са изплашени. Откога работата ти е да снимаш болката?

— Откакто за пръв път започнах да снимам за пари — Шейд залюля фотоапарата на каишката му. И без това вече бе снимал достатъчно. Не му харесваше усещането в собствения му стомах, напрежението зад очите му. А най-вече не му харесваше изражението на Брайън, когато го гледаше. Отвращение. Вдигна рамене. — Ти искаш да снимаш само слънце и радост. Ти видя колата, видя тези деца. Това също е част от живота. Ако не можеш да го понесеш, по-добре си се занимавай с твоите снимки за забележителности и остави реалния свят на мира.

Бе направил две крачки към фургона, когато тя отново се нахвърли върху него. Може по навик и да избягваше сблъсъците, колкото можеше по-често да избира пътя на най-малкото съпротивление, ала имаше моменти, когато се биеше. А когато го правеше, използваше всичко.

— Мога да го понеса — вече не беше бледа. Лицето ѝ бе пламнало от гняв. Очите ѝ светеха. — Това, което не мога да понеса, са лешоядите, които гложат кости, правят печалба от нещастията в името на изкуството. В тази кола имаше шест души. Шест човешки същества — повтори Брайън. — Може да са били глупави, може да са си заслужили това, което им се е случило, но дяволите да ме вземат, ако тръгна да ги съдя. Мислиш ли, че си по-добър фотограф, по-добър художник, ако си достатъчно студен, ако си достатъчно професионалист, за да замразиш болката им върху фотографска хартия? По този начин ли си търсиш още една номинация за „Пулицър“? — тя плачеше, прекалено разгневена, прекалено разстроена от това, което бе видяла, за да усеща търкалящите се по бузите ѝ сълзи. И въпреки това по някакъв начин сълзите я правеха да изглежда по-силна. От тях гласът ѝ звучеше по-дълбоко, по-убедително. — Ще ти кажа какъв те прави това — продължи Брайън, когато Шейд не отговори. — Прави те празен. Каквото и съчувствие да си имал по рождение, то е умряло някъде по пътя. Съжалявам те, Шейд — тръгна и го остави на средата на пътя, до останките от колата.

Бе почти три сутринта. Шейд бе научил, че съзнанието бе най-безпомощно в тези ранни часове на деня. Фургонът бе тъмен и тих, паркиран на малък къмпинг веднага след границата с Оклахома. Дватамата с Брайън не бяха разменили и дума след инцидента. Всеки се бе подготвил мълчаливо за лягане и макар, и да лежаха доста дълго будни, никой не проговори. Сега спяха, ала само тя спеше, без да сънува.

Имаше време, през първите месеци след завръщането му от Камбоджа, когато Шейд редовно сънуваше този сън. С годините идваше все по-рядко. Често можеше да се накара да се събуди и да се отърси от съня, преди да го бе завладял. Но сега, в малкия оклахомски паркинг, той беше безпомощен.

Знаеше, че сънува. В момента, в който фигурите започнаха да се оформят в съзнанието му, Шейд разбра, че това не бе наистина — че вече не бе наистина. Ала от това паниката и болката не намаляха. Шейд Колби в съня щеше да мине през всичко това, през което бе минал преди толкова години и да стигне до същия край. И в съня нищо не бе омекотено, нищо не бе замъглено, за да го направи по-леко поносимо. Виждаше го, както се бе случило, на ярка слънчева светлина.

Той излезе от хотела на улицата с Дейв, своя асистент. Носеха целия си багаж и оборудване. Отиваха си у дома. След четири месеца тежка, често опасна работа в един град, разкъсван, опустошен и тлеещ, те си отиваха у дома. Мина му през ума, че предизвикват съдбата. Но и преди бе предизвиквал съдбата. С всеки следващ ден рискуваха да не се върнат изобщо. Ала винаги имаше още една снимка, която трябваше да се заснеме, още едно интервю, което трябваше да се вземе. И я имаше Сунг Ли.

Тя бе толкова млада, толкова пламенна, толкова мъдра. Като тяхна връзка в града бе незаменима. Бе също така незаменима лично за Шейд. След един скандален и неприятен развод със съпруга, която искаше повече блясък и по-малко реалност, той бе имал нужда от тази дълга и изнурителна командировка. И бе имал нужда от Сунг Ли.

Тя бе всеотдайна, мила, не искаше нищо. Когато я отведе в леглото си, Шейд най-после успя да забрави останалата част на света и да се отпусне. Единственото му съжаление, когато си отиваше у дома, бе, че Сунг Ли не искаше да напусне страната си.

Когато излезе на улицата, мислеше за нея. Бяха се сбогували предишната вечер, но той мислеше за нея. Може би иначе щеше да почувства нещо. През следващите месеци стотици пъти си бе задавал този въпрос.

Градът бе притихнал, ала не и спокоен. Напрежението във въздуха можеше да се взриви всеки момент. Тези, които излизаха, бързаха. Утре вратите трябва да бъдат затворени. Шейд се огледа за последен път и тръгна към колата. Една последна снимка, помисли той, на затишието преди буря.

Няколко безгрижни думи към Дейв и бе сам. Спря на тротоара да извади фотоапарата си. Засмя се, когато Дейв изруга и помъкна с усилие багажа към колата. Само още една последна снимка. Следващия път, когато вдигнеш фотоапарата си, за да снима, това щеше да е на американска земя.

— Хей, Колби! — млад, засмян, Дейв бе застанал до колата. Приличаше на колежанин по време на пролетната ваканция. — Защо не снимаш един бъдещ лауреат на награди за фотография на заминаване от Камбоджа?

Шейд със смях вдигна фотоапарата си и го насочи към своя помощник. Спомняше си точно как изглеждаше той рус, загорял, малко дългурест, с един крив преден зъб и избеляла тениска.

Направи снимката. Дейвид завъртя ключа.

— Да си вървим у дома — изкрещя помощникът му в мига преди колата да избухне.

— Шейд! Шейд! — Брайън го разтърсваше и сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Шейд, събуди се, това е сън — той стисна ръката ѝ толкова силно, че я посини, но тя продължи да говори. — Аз съм, Брайън. Ти сънуваш кошмар. Това е само сън. Ние сме в Оклахома, в твоя фургон. Шейд! — улови лицето му в длани и почувства, че кожата му бе студена и влажна. — Само сън — повтори тихо. — Опитай се да се успокоиш. Аз съм тук.

Шейд дишаше прекалено бързо. Усети се, че се задъхва и се насили да успокои дишането си. Господи, колко му беше студено. Чувстваше топлината на кожата на Брайън под ръцете си, чуваше гласа ѝ, тих и успокояващ. Изруга, отпусна се обратно по гръб и изчака треперенето да премине.

— Ще ти донеса вода.

— Уиски.

— Добре — луната бе достатъчно ярка. Тя намери пластмасовата чаша и бутилката и наля. Чу зад себе си щракването на запалката му и долови дъха на тютюн. Когато се обърна, той седеше на кушетката, облегнат на своята стена на фургона. Брайън не знаеше какво го преследва, ала знаеше как да успокоява нерви. Подаде му чашата и без въпроси седна до него. Изчака го да отпие първата глътка. — По-добре ли си?

Шейд отново отпи, този път повече.

— Да.

Докосна го по рамото, съвсем леко, ала контактът бе осъществен.

— Каж ми — той не искаше да говори за това, нито с нея, нито с който и да било друг. Но докато успее да го изрече, тя стисна по-силно рамото му. — И двамата ще се почувстваме по-добре, ако ми кажеш. Шейд... — отново трябваше да чака, този път той да се обърне и да я погледне. Сега сърцето ѝ биеше по-равномерно. А с пръстите си, обхванали китката му, усещаше, че неговото също. Ала по кожата му още блестяха капчици пот. — Нищо не се оправя и не си отива, ако го задържаш в себе си.

Бе го държал в себе си години наред. То така и не си бе отишло. Може би никога нямаше и да си отиде. Може би беше заради тихото разбиране в гласа ѝ, а може би заради късния час, но се усети, че говори. Разказа ѝ за Камбоджа и макар гласът му да беше безизразен, Брайън я виждаше така, както я виждаше Шейд. Готова всеки момент да експлодира, разпадаща се, гневна. Дълги монотонни дни, изпъстрени с моменти на ужас. Разказа ѝ с какво нежелание бе приел помощника си и как се бе научил да оценява и да харесва младежа, току-що излязъл от колежа. И за Сунг Ли.

— Попаднахме на нея в бара, в който висяха повечето журналисти. Чак много по-късно съобразих колко удобна беше срещата. Тя бе двадесетгодишна, красива и тъжна. В продължение на три месеца ни даваше информация, за която казваше, че получава от свой братовчед, работещ в посолството.

— Беше ли влюбен в нея?

— Не — той дръпна от цигарата толкова силно, че от нея остана само филтърът. — Обаче държах на нея. Искях да ѝ помогна. И ѝ вярвах — загаси фаса в пепелника и се съсредоточи върху питието си.

Паниката си бе отишла. Никога не си бе представял, че ще може да говори за това спокойно, да мисли за това спокойно. — Положението започна да се напича и списанието реши да изтегли своите хора. Прибирахме се у дома. Излязохме от хотела и аз спрях да направя една-две снимки. Като турист — изпсува и пресуши остатъка от уискито. — Дейв стигна пръв до колата. Тя беше заредена с експлозив.

— Боже мой! — без да осъзнава, Брайън се премести по-близо до него.

— Той беше на двадесет и три години. Носеше снимката на момичето, за което щеше да се ожени.

— Съжалявам — тя облегна глава на рамото му и обви ръка около него. — Много съжалявам.

Шейд се стегна срещу съчувствието ѝ. Не бе готов за него.

— Опитях се да намеря Сунг Ли. Беше заминала, апартаментът ѝ беше празен. Оказа се, че аз съм бил нейната задача. Групата, за която работела, позволила да изтече информация, така че аз да се отпусна и да ѝ повярвам. Имали намерение да направят демонстрация, като вдигнат във въздуха важен американски репортер. Изпуснаха ме. Един помощник-фотограф, който за пръв път излиза в чужбина, не беше подходящ за демонстрация. Момчето умря за нищо.

А той е гледал как колата се взривява, помисли Брайън. Точно както гледаше как колата се взривява тази вечер. Какво му бе причинило това — тогава и сега? Затова ли спокойно бе извадил фотоапарата си и бе запечатал всичко? Бе толкова твърдо решил да не чувства.

— Ти обвиняваш себе си — промълви тя. — Не можеш да се обвиняваш.

— Той беше дете. Аз трябваше да го пазя.

— Как? — Брайън се отмести и застана отново срещу него. Очите му бяха тъмни, пълни с мрачен гняв и безпомощност. Никога нямаше да го забрави как изглеждаше точно в този момент. — Как? — повтори тя. — Ако не беше спрял да направиш тези снимки, щеше да влезеш в колата заедно с него. Той все едно щеше да загине.

— Да — Шейд прокара ръце по лицето си. Изведнъж се почувства уморен. Напрежението се бе разсеяло, ала не и горчивината. Може би точно от това бе уморен.

— Шейд, след катастрофата...

— Забрави.

— Не — този път Брайън задържа ръката му в своята. — Ти правеше това, което трябваше да правиш, по свои си причини. Аз казах, че не искам да съдя тези деца, но съдех теб. Извинявай.

Той не искаше нейното извинение, ала тя му го даде. Не искаше да разчиства душата му, ала Брайън отмиваше от нея чувството за вина. Бе видял толкова много, толкова прекалено много от човешката природа. Тя му предлагаше светлината. Това го изкушаваше и го ужасяваше.

— Никога не мога да виждам нещата такива, каквито ги виждаш ти — измърмори Шейд и след моментно колебание вплете пръсти в нейните. — Никога не мога да съм толкова толерантен.

Брайън озадачено се намръщи.

— Да, не мисля, че би могъл. И не мисля, че трябва.

— Ти беше права тази вечер, когато каза, че съчувствието ми е умряло. В душата ми няма никакво съчувствие.

Тя понечи да каже нещо, но той вдигна ръка да я спре.

— Аз нямам никаква търпимост и имам съвсем малко разбиране — дали Шейд гледаше собствените си снимки? Дали виждаше старателно сдържаните емоции в тях? Ала тя не каза нищо, за да му позволи да стигне до извода, към който клонеше. — Много отдавна престанах да вярвам в близостта, в истинската близост, в постоянството на отношенията между двама души. Но вярвам в честността.

Би могла да се отдръпне от него. В гласа му имаше нещо, което я предупреждаваше, ала Брайън остана където беше. Телата им бяха близо. Чувстваше равномерно биене на сърцето му, докато нейното заби по-бързо.

— Мисля, че при някои хора постоянството се получава — това нейният глас ли беше? Толкова спокоен, толкова практичен. — Аз самата съм престанала да го търся.

Не бе ли искал да чуе точно това? Той сведе поглед към съединените им ръце и се зачуди защо бе толкова недоволен от думите ѝ.

— Значи и двамата разбираме, че никой от нас не иска и няма нужда от обещания.

Тя отвори уста, изненадана, че ѝ се искаше да възрази. Преглътна.

— Никакви обещания — успя да каже. Трябваше да помисли, да остави дистанцията да се справи с това. Насили се да се усмихне. — Ала мисля, че и на двамата би на дошло добре да поспим.

Опита се да стане, но Шейд стисна по-здраво ръката ѝ. Честност, така бе казал. Макар че думите не бяха лесни, за него, бе произнесъл на глас това, което мислеше. Дълго я гледа. Лунната светлина обливаше лицето ѝ и затъмняваше очите ѝ. Ръката ѝ, уловена в неговата, бе спокойна. Пулсът ѝ не.

— Имам нужда от теб, Брайън.

Толкова много неща можеше да ѝ каже и на всички би имала готов отговор. Желание — не, желанието не беше достатъчно. Това вече му бе казвала. На едно желание можеше да се откаже, можеше да се отхвърли. Нужда. Нуждата бе нещо по-дълбоко, по-топло, по-силно. Нуждата бе достатъчна.

Той не помръдваше. Чакаше. Брайън го гледаше и знаеше, че бе оставил на нея да направи първата стъпка, в едната или в другата посока. Избор. Шейд бе човек, който настояваше да има избор, ала бе способен да даде правото на избор и на другите. Откъде можеше да знае, че от момента, в който бе заговорил, тя вече нямаше избор?

Брайън бавно изтегли ръката си от неговата. Също толкова бавно улови с длани лицето му и протегна устни към неговите. Целуваха се дълго и с отворени очи. Това бе стъпка, която и двамата бяха предложили и приели.

Тя предлагаше, като докосваше леко кожата му. Вземаше с топли и уверени устни. Той приемаше. Даваше. А после, в един и същ момент, и двамата забравиха за правилата.

Ресниците ѝ се спуснаха, устните ѝ се разтвориха. Шейд я привлече към себе си, докато телата им се притиснаха. Брайън не се съпротивляваше и двамата се отпуснаха на пода.

Бе искала това — тържеството и слабостта да бъде докосвана от него. Бе искала триумфа да даде воля на копнежите си. Когато жадните му устни бяха върху нейните, нямаше нужда да мисли, нямаше нужда да съдържа това, което толкова отчаяно бе искала да му даде. Само на него.

Вземи още. Висше ѝ се свят от исканията на тялото. Вземи всичко. Усети го как смъкна презрамката на нощницата ѝ, докато голото ѝ рамо остана беззащитно под устните му. Още повече. Плъзна ръце нагоре по гърба му, гол и затоплен от бриза, нахлуващ през прозорците.

Той не бе лесен любовник. Не го ли бе знаела? В него нямаше никакво търпение. Не ѝ ли го бе казал? Знаеше всичко, но вече осъзнаваше, че с Шейд никога нямаше да разбере какво значи спокойствие. Той я довеждаше до върховна възбуда. Тя я изживяваше, ала нямаше време да се отдаде на лукса на отделните усещания. Те всички кръжаха около нея, вътре в нея.

Вкусове... Устните му, кожата му — тъмен вкус. Аромати... Цветя, плът — сладостни и пикантни. Осезания... Мекият килим под гърба ѝ, твърдостта на дланта му, топлината на устните му. Звуци... Ударите на сърцето, отекващи в главата ѝ, името ѝ в неговия шепот. Брайън видя сенките, лунната светлина, блясъка в очите му. После устните му отново уловиха нейните и всичко се смеси в едно помитащо чувство. Страст.

Шейд смъкна нощницата още по-надолу, докато ръцете ѝ се озоваха притиснати към тялото. За момент тя беше безпомощна. Той се спусна надолу по гърдите ѝ, като вкусваше с устни, език, зъби. Някои жени биха го нарекли безжалостен.

Може би нейният стон го накара да се задържи там, където бе решил да бърза. Брайън бе толкова стройна, толкова крехка. Лунната светлина се процеждаше през прозореца и Шейд виждаше къде тенът ѝ отстъпваше пред по-бледата и по-нежна кожа. Веднъж вече се бе отвърнал от нежността, защото знаеше какви опасности крие. Сега тя го привличаше, привличаше го нейната мекота. Можеше не само да долови, а и сякаш да вкуси аромата ѝ. Сексапилен, изкушаващ, неуловим. Също като нея. Той бе загубен.

Почувства как самообладанието го напуска. Безмилостно си го възвърна. Щяха да правят любов веднъж — сто пъти тази нощ — но той щеше да има контрол над себе си. Както в момента, помисли Шейд, докато Брайън се извиваше под него. Както си бе обещавал, че ще бъде, винаги. Той можеше да я побърква, ала не можеше и нямаше да се остави тя да го побърка.

Смъкна плата надолу и безмилостно изследва всеки сантиметър от тялото ѝ. Нямаше да прояви милост към никого от тях двамата. Брайън вече бе престанала да мисли и Шейд го знаеше. Кожата ѝ бе гореща и някак по-мека заради топлината. Ароматът ѝ от това ставаше по-силен. Той можеше да я целува където иска.

Ръцете ѝ бяха свободни. В нея едновременно се надигнаха сила и страст. Тя достигна първия връх, задъхана и силна. Сега можеше да го докосва, можеше да го подлудява, да го подмамва, да го прави слаб. Движеше се бързо, като изискваше там, където Шейд бе очаквал отстъпление. Бе прекалено внезапно, прекалено трескаво, за да успее той да се подготви. Още докато шеметно се устремяваше към следващия връх, Брайън усети промяната в него.

Не можеше да го спре. Тя можеше да му позволи да вземе, без да дава. Зави му се свят. Колкото и да се опитваше да проясни съзнанието си, колкото и да се бореше да се сдържи, Брайън го прелъстяваше. Не тялото му, това би ѝ дал без колебание. Прелъстяваше съзнанието му, докато то започна да се рее заедно с нея. В него се надигнаха емоции — чисти, горещи, силни.

Вплетени един в друг телом и духом, те се издигаха един друг все по-високо и едновременно достигнаха до върха.

ОСМА ГЛАВА

И двамата бяха много внимателни. И Брайън, и Шейд не искаха да кажат нищо, което другият би могъл да изтълкува погрешно. Бяха правили любов, и за двамата тя се бе оказала по-наситена, по-силна от всичко, което бяха изпитвали досега. Бяха определили правила и за всеки от тях най-важното бе да се придържат към тях.

От това, което се бе случило между тях и двамата бяха доста потресени, и по-внимателни от всякога.

За жена като Брайън, която бе свикнала да казва това, което мисли, да прави това, което ѝ харесва, не бе лесно двадесет и четири часа на ден да стъпва на пръсти. Но преди да правят любов се бяха изяснили напълно, напомняше си тя. Никакви усложнения, никакво обвързване. Никакви обещания. И двамата по веднъж се бяха провалили в най-важната връзка, брака. Защо трябваше да рискуват да се провалят отново?

Пътуваха през Оклахома и отделиха пълн ден на родеото в един малък град. Брайън не бе изпитвала такова удоволствие от празненствата за Четвърти юли, които бяха видели в Канзас. Приятно ѝ бе да наблюдава огъня на състезанието, борбата на човек срещу животно, човек срещу човек, човек срещу часовника. Всеки от мъжете бе готов да даде всичко от себе си.

Някои бяха млади, други обветрени от годините, ала всички имаха цел. Да победят и после да продължат към следващия рунд. Харесваше ѝ да вижда, че една игра може да бъде превърната в начин на живот.

Не се сдържа и си купи чифт ботуши с ниски токове и красива бродерия. Тъй като фургонът бе прекалено малък, за да позволи безразборно купуване на сувенири, досега се бе ограничавала. Но нямаше смисъл да се прави на мъченица. Ботушите я направиха щастлива, ала Брайън се сдържа и не купи кожен колан с огромна сребърна тока за Шейд. Това бе точно от тези жестове, които той би

могъл да изтълкува погрешно. Не, нямаше да си подаряват цветя, дрънкулки, красиви думи.

Караше на юг към Тексас, докато Шейд на седалката до нея четеше вестник. От радиото се лееше откровено секси парче с дрезгавия глас на Тина Търнър.

Лятото бе достигнало до момента, в който жегата започваше да трепти. Брайън нямаше нужда радиото да ѝ съобщава, че температурата е тридесет и шест градуса и се покачва, но двамата с Шейд се бяха разбрали, че ще използват климатика само от време на време при дългите преходи. На откритата магистрала вятърът бе почти достатъчен. Като самозащита тя караше боса и само по потник и шорти. Мислеше си за Далас и за хотелска стая с климатик и с прохладни чаршафи върху мек дюшек.

— Никога не съм била в Тексас — обади се Брайън — Не мога да си представя място, в което градовете са дълги по осемдесет-сто километра. Такси от единия до другия край на града ще ти струва седмичната заплата.

Вестникът прошумоля, докато Шейд отгръщаше страницата.

— Ако живееш в Далас или Хюстън, имаш кола.

Бе типично в негов стил да дава кратки практични отговори и тя бе започнала да ги приема.

— Радвам се, че ще останем в Далас два дни да отпечатваме. Живял ли си някога там?

— Малко — той сви рамене и отгърна следващата страница. — Далас, Хюстън — тези градове са Тексас. Големи, разпрострели се, богати. Много тексаско-мексикански ресторанти, луксозни хотели и пътна мрежа, от която на пришецеца му се завива свят. Затова включих в маршрута и Сан Антонио. Доста е различен от останалата част от Тексас. Елегантен, спокоен, по европейски.

Брайън кимна и погледна пътните знаци.

— Работил ли си някога в Тексас?

— Опитах да работя в Далас в продължение на две години между пътуванията в чужбина.

Това я изненада. Просто не можеше да си го представи другаде, освен в Лос Анджелис.

— Как ти хареса?

— Не е моят тип — отвърна Шейд простичко. — Бившата ми съпруга остана там и се омъжи за петролен магнат.

За пръв път споменавахе по някакъв начин за брака си. Тя изтри влажните си длани в шортите, като се чудеше как да реагира.

— Имаш ли нещо против, че се връщаш там?

— Не.

— Не те ли... — замълча. Дали не задълбаваше повече, отколкото би трябвало?

Той хвърли вестника настрани.

— Е?

— Ами, не те ли дразни, че тя се е омъжила повторно? Опитвал ли си се някога да се върнеш назад и да разбереш от какво са се объркали нещата?

— Аз знам от какво са се объркали нещата. Няма смисъл човек да мисли непрекъснато за това. След като признаеш, че си направил грешка, трябва да продължиш напред.

— Знам — Брайън намести слънчевите си очила. — Просто понякога се чудя защо някои хора могат да са толкова щастливи заедно, а други са толкова нещастни.

— Някои хора просто не са един за друг.

— Ала понякога изглежда, че са един за друг, преди да застанат пред олтара.

— Някои хора не би трябвало да се женят.

Например ние ли, помисли си тя. В края на краищата, и двамата се бяха провалили. Може би Шейд бе прав, може би наистина бе толкова просто.

— Аз напълно оплесках моя брак — отбеляза Брайън.

— Само ти ли?

— Така изглежда.

— Значи си била толкова глупава, че да се омъжиш за господин Съвършенство.

— Ами... — тя се обърна към него и го видя как я гледа, вдигнал очаквателно вежди, бе забравила, че може не само да ѝ причини болка, а и да я разсмее. — Във всеки случай, господин Почти Съвършенство — усмихна му се. — Ако бях по-умна, щях да потърся някой с недостатъци.

Той запали цигара и опря крак на контролното табло, както правеше Брайън.

— Защо не го потърси?

— Бях прекалено млада, за да разбирам, че недостатъците се понасят по-лесно. И го обичах — не си бе представяла, че ще бъде толкова безболезнено да го каже, да го сложи в минало време. — Наистина го обичах — промълви тя. — По един наивен, идеалистичен начин. По това време не разбирах, че ще трябва да направя избор между неговото разбиране за брак и своята работа.

Шейд съвсем точно я разбираше. Неговата съпруга не бе жестока, не бе отмъстителна. Просто искаше неща, които той не можеше да ѝ даде.

— Значи ти си се омъжила за господин Почти Съвършенство, аз пък се ожених за госпожа Обществени Амбиции. Ако исках да направя важни снимки, тя искаше да стана член на местния клуб. И в двете цели няма нито лошо, просто не си пасват.

— Но не съжаляваш ли понякога, че не си успял да ги съчетаеш?

— Съжалявам — думата се изтръгна неочаквано, като изненада много повече него, отколкото нея. Не бе осъзнавал, че таи съжаления. Не си го бе позволявал. — Бензинът ти свършва — забеляза той рязко. — В следващия град ще спрем да заредим.

Брайън бе чувала за къщи като обори, ала нищо не подходеше по-точно на фразата от струпаните точно по границата между Оклахома и Тексас къщи. Всичко бе прашно и избледняло от жегата. Дори сградите изглеждаха изтощени. Може би щатът бе забогатял от петрол и земеделие, ала това малко кътче бе проспало този факт.

Тя слезе от микробуса да се разтъпче и по навик извади фотоапарата си. Докато заобикаляше фургона, кльощавият млад продавач я зяпна. Шейд видя как момчето ахна и как Брайън му се усмихна, преди да влезе в малкия разхлаждан от вентилатори магазин зад бензиноколонките.

От другата страна на улицата тя намери малък двор. Жена с памучна домашна рокля и избеляла престилка поливаше единственото цветно петно — леха с теменужки покрай къщата. Тревата бе пожълтяла, изгоряла от жегата, но цветята бяха свежи и живи. Може би те бяха всичко, което трябваше на жената, за да бъде щастлива. Оградата отдавна имаше нужда от боядисване, а на стъклената врата

към къщата имаше няколко малки дупки, ала цветята бяха ярко весело петно. Жената ги поливаше и се усмихваше.

Благодарна, че бе взела фотоапарата, зареден с цветен филм, Брайън опита няколко ъгъла. Искаше да улови умореното, избеляло от слънцето дърво на къщата и изсъхналата ливада като контраст на този букет на надеждата.

Не бе довольна и отново се премести. Светлината бе добра, цветовете идеални, а снимката не се получаваеше. Защо? Отстъпи назад, огледа всичко заедно и си зададе най-важния въпрос: „Какво чувствам?“

Тогава се получи. Жената не бе необходима, само представата за нея. Ръката ѝ, държаща лейката, нищо повече. Това можеше да е всяка жена, навсякъде, която имаше нужда от цветя, за да допълнят дома ѝ. Това, което бе важно и което в края на краищата запечата Брайън, бяха цветята и надеждата, която те символизираха.

Шейд излезе от магазина с един хартиен плик и видя Брайън през улицата да експериментира с ъглите. Нямаше нищо против да почака, затова остави плика във фургона и извади първата кутийка студен сок, преди да плати бензина на продавача. На продавача, забеляза Шейд, който бе толкова зает да гледа Брайън, че едва успя да завие капачката.

— Хубав фургон — отбеляза той, но Шейд не вярваше изобщо да го бе погледнал.

— Благодаря — позволи си да проследи погледа на момчето. Не можа да сдържи усмивката си. Брайън бе доста смущаваща гледка в това оскъдно парче плат, което тя наричаше шорти. Какви крака, помисли Шейд. Сякаш започваха от кръста и никога не свършваха. Вече знаеше колко чувствителни могат да бъдат — от вътрешната страна, малко над коляното, по топлата гладка кожа високо по бедрата.

— Далеч ли пътувате с жена си?

— Хм? — Самият Шейд бе дотолкова очарован от Брайън, че бе забравил за продавача.

— Вие и госпожата — повтори момчето и с лека въздишка му отброи рестото. — Далеч ли пътувате?

— Далас. Тя не е... — понечи да го поправи, после се спря. Госпожата. Звучеше някак приятно. Едва ли имаше значение, ако едно

момче в едно гранично градче мислеше, че Брайън бе негова. —
Благодаря — каза разсеяно, пхна парите в джоба си и тръгна към нея.

— Добро утро — поздрави го тя и тръгна да пресече към него.

Срещнаха се на средата на улицата.

— Намери ли нещо?

— Цветя — Брайън се усмихна, забравила за безмилостното слънце. Ако поемеше достатъчно дълбоко въздух, направо можеше да долови аромата им през прахта. — Цветя там, където не им е мястото. Мисля, че това е... — усети как останалите думи засядат в гърлото, когато той протегна ръка и докосна косите ѝ.

Шейд никога не я докосваше, не и най-небрежно. Освен ако правеха любов, а тогава никога не беше небрежно. Никога нямаше леко докосване на ръце, нямаше леко стискане. Нищо. До този момент по средата на улицата между един изсъхнал двор и една мърлява бензиностанция.

— Красива си. Понякога това ме потриса.

Какво можеше да отговори? Той никога не ѝ говореше нежни думи. А сега те я обливаха, докато пръстите му галеха бузата ѝ. Очите му бяха толкова тъмни. Тя нямаше представа какво вижда Шейд, когато я гледаше, какво мисли. Никога не го бе питала. Може би за пръв път той ѝ даваше тази възможност, ала Брайън не можеше да говори, само го гледаше.

Би могъл да ѝ каже, че вижда искреност, доброта, сила. Би могъл да ѝ каже, че изпитва нужди, нарастващи далеч отвъд границите, които бе поставил между себе си и останалата част от света. Ако го бе попитала, би могъл да ѝ каже, че бе предизвикала в живота му промяна, която не бе предвидил, но вече не можеше да предотврати.

За пръв път се наведе и я целуна с нетипична за него нежност. Моментът го изискваше, макар да не бе сигурен защо. Слънцето бе силно и горещо, а миризмата на бензин бе остра. Ала моментът изискваше от него нежност и Шейд я даде, изненадан, че я открива в себе си.

— Аз ще карам — каза тихо и я хвана за ръка. — До Далас е далеч.

Чувствата му се бяха променили. Не чувствата към града, в който влизаха, а към жената до него. Далас се бе променил, откакто бе живял тук, ала Шейд от опит знаеше, че той сякаш непрекъснато се променя.

Макар да бе живял тук само кратко време, бе му се струвало, че някоя сграда бе израснала за една нощ. Хотели и административни сгради изникваха навсякъде, където можеха да намерят място, а изглежда в Далас имаше неограничено място. Архитектурата бе по-скоро футуристична — стъкло, спирали, островърхи кули. Ала нямаше нужда да се търси много, за да се намери този уникален югоизточен привкус. Мъжете тук носеха каубойски шапки също толкова непринудено, колкото и костюми с жилетки и вратовръзки.

Избраха един хотел, близо до тъмната стаичка, която Шейд бе наел за два дни. Докато единият работеше на терен, другият щеше да използва оборудването, за да проявява и отпечатва снимки. Щяха да се редуват.

Брайън погледна към хотела с нещо като страхопочитание. Гореща течаща вода, пухени възглавници. Обслужване по стаите. Слезе от фургона и започна да разтоварва своята част от багажа и оборудването.

— Не мога да чакам повече — заяви тя, когато измъкна поредния куфар и усети как по гърба ѝ се стича пот. — Отивам да се бухна във ваната. Може и да заспя там.

Той измъкна своя триножник, после нейния.

— Собствена ли искаш?

— Собствена какво? — Брайън праметна първия фотоапарат през рамото си.

— Вана.

Тя вдигна очи и срещна спокойния му питащ поглед. Шейд не би приел за дадено, осъзна Брайън, че ще делят хотелската стая, както делят фургона. Можеха и да са любовници, но липсата на връзка бе още много, много ясна. Да, бяха се договорили, че няма да има обещания, ала може би бе време тя да направи първата крачка. Наклони глава и се усмихна.

— Зависи.

— От какво?

— Дали ще се съгласиш да ми изтъркаш гърба.

Той я възнагради с една от редките си спонтанни усмивки и нарами останалата част от багажа.

— Звучи разумно.

Петнадесет минути по-късно Брайън пусна куфарите си в тяхната хотелска стая. Със същото безгрижие хвърли обувките си. Не си направи труда да отиде до прозореца да види какъв бе изгледът. За това щеше да има време по-късно. Имаше един жизненоважен въпрос, който трябваше веднага да бъде проверен. Тя се плъосна напреки на леглото.

— Рай — реши и с въздишка затвори очи. — Абсолютен рай.

— Какво й е на кушетката ти във фургона? — Шейд подреди оборудването си в ъгъла, преди да дръпне завесите.

— Нищо. Но има огромна разлика между кушетка и легло — завъртя се на гръб и се просна диагонално. — Виждаш ли? На една кушетка просто е невъзможно да направиш това.

Той я погледна и отвори куфара си.

— И на легло няма да можеш да го направиш, ако ще го делиш с мен.

Съвсем вярно, помисли Брайън, докато го гледаше как методично си разопакова багажа. Хвърли един разсеян поглед на собствения си куфар. Можеше да почака. Със същия ентусиазъм, с който се бе хвърлила на леглото, сега скочи от него.

— Гореща вана! — извика тя и изчезна в банята.

Шейд остави комплекта си за бръснене на шкафчето и чу как водата започна да шурти. Спря за момент и се заслуша. Брайън вече започваше да си тананика. Съчетанието от звуци бе странно интимно — тих женски глас и плискаща се вода. Странно как нещо толкова просто можеше да го накара да пламне.

Може би беше грешка да наемат само една стая в хотела. Това не бе като да делят фургона в някой къмпинг. Тук бяха имали избор, шанс за усамотение и дистанция. Преди денят да бе свършил, нейните неща щяха да са разхвърлени навсякъде из стаята. Не бе в негов стил да приема безпорядък. И въпреки това го бе сторил.

Вдигна очи и се видя в огледалото — тъмен мъж със слабо тяло и слабо лице. Очи малко прекалено твърди, устни малко прекалено чувствителни. Бе твърде свикнал със собственото си отражение, за да се чуди какво виждате тя, когато го погледнеше. Той видя един мъж, който изглеждаше малко изморен и имаше нужда да се избръсне. И не искаше да се запита, макар да се вгледа в себе си като художник в

обекта си, дали вижда мъж, който вече бе направил необратима стъпка към промяна.

Шейд гледаше лицето си, отразено на фона на хотелската стая зад него. Точно до вратата бяха куфарите на Брайън и обувките, които тя бе внесла в стаята. За момент се зачуди каква снимка би се получила, ако вземеше апарата си и го настроеше да заснеме отражението му и стаята с куфарите. Запита се дали би могъл да я разбере. Отърси се от настроението, прекоси стаята и влезе в банята.

Брайън завъртя глава, ала това бе всичко. Макар дъхът ѝ да спря, когато той влезе, тялото ѝ остана спокойно и отпуснато. Такава интимност бе нова за нея и тя се почувства уязвима. Колкото и да бе глупаво, прииска ѝ се да бе сложила пяна за вана, за да има някаква загадъчност.

Шейд се облегна на умивалника и се загледа в нея. Ако имаше намерение да се къпе, явно не бързаше. Малкото сапунче си стоеше опаковано в сапуниерката, а Брайън лежеше гола във ваната. С изненада осъзна, че за пръв път я виждаше, наистина я виждаше на светло. Тялото ѝ бе една дълга съблазнителна линия. Банята бе малка и пълна с пара. Желаше я. Той се зачуди дали един мъж можеше да умре от желание.

— Как е водата? — попита.

— Гореща — тя си каза да се отпусне, да се държи естествено. Водата, която я бе успокоила, сега започваше да я възбужда.

— Добре — Шейд спокойно започна да се съблича.

Брайън отвори уста, но отново я затвори. Никога не го бе виждала да се съблича. Двамата винаги се бяха придържали към неизказания си морален кодекс. Когато спираха да пренощуват, всеки се преобличаше в банята. Откакто бяха станали любовници, живееха с някакво нетърпение и в края на деня припряно се събличаха в тъмния фургон, докато правеха любов. Сега за пръв път можеше да види как любовникът ѝ разкрива тялото си пред нея.

Знаеше как изглежда. Ръцете ѝ отдавна ѝ го бяха показали. Ала бе далеч по-различно преживяване да вижда извивките, очертанията. Атлетичен, помисли тя, като спринтьор или състезател по бягане с препятствия. Предполагаше, че сравнението бе достатъчно удачно. Той винаги очакваше поредното препятствие и бе готов да го прескочи.

— Спомена нещо за гърба — обади се Шейд и се потопи във ваната зад нея, после тихо изруга от температурата на водата. — Май обичаш да сваляш една-две кожи, докато се къпеш.

Брайън се засмя и се отмести да му направи място. Когато тялото му се плъзна и отърка в нейното, реши, че има нещо в малките вани. Доволно се сгуши в него, жест, който отначало го изненада, после му стана приятно.

— И двамата сме малко дълги — отбеляза тя и сви колене. — Добре поне, че сме слаби.

— Продължавай да ядеш — той едва устоя на желанието да я целуне по върха на главата. — Рано или късно ще започне да ти се лепи.

— Никога не ми се е лепило — Брайън прокара ръка от коляното нагоре по бедрото му. Леко, небрежно докосване, от което вътрешностите му пламнаха. — Искане ми се да вярвам, че изгарям калории само като мисля. Но ти...

— Аз?

Тя въздъхна тихо и затвори очи. Шейд бе толкова сложен, толкова неспокоен... Как можеше да го обясни? Брайън знаеше толкова малко от това, което той бе видял и преживял. Само един отделен случай. Само елин белег. Нямаше нужда да й се казва, че има и други.

— Ти си много материален — каза накрая. — Дори мислите ти имат някаква физическа сила. Не се отпускат. Сякаш... — поколеба се за момент, после се хвърли с главата надолу. — Сякаш си боксьор на ринга. Дори и между рундовете си напрегнат и чакаш звънеца.

— Това е животът, не мислиш ли? — ала Шейд се усети, че обрисова с пръст извивката на шията й. — Един дълъг мач. Поемаш си за миг въздух, и отново скачаш и играеш.

— Никога не съм го виждала по този начин. Животът е приключение. Понякога нямам сили за него, тогава мога да седна и да гледам как го изживяват другите. Може би затова исках да стана фотограф, за да мога да събирам малки късчета от живота и да ти запазвам. Помисли за това, Шейд — тя се размърда и обърна глава да го погледне. — Помисли за хората, които сме срещали, за местата, на които сме били и сме ги видели. А сме изминали едва половината път. Тези каубои на родеото — очите й светнаха. — Всичко, което искаха,

беше малко тютюн за дъвкане, своенравен кон и шепа небе. Фермерът в Канзас, който кара трактора си в най-голямата жега, поти се, боли го, а той гледа земята си, проснала се пред него. Децата, които играят на дама, старците, които засяват градинките пред кухните си или играят шах в парка. Това е животът. Той е жените с бебета в скута, млади момичета, които се пекат на плажа, деца, които се плискат в малки надуваеми басейни в страничния двор.

Шейд я докосна по бузата.

— Вярваш ли в това?

Вярваше ли? Звучеше толкова опростено... Толкова идеалистично. Брайън се намръщи, загледана в издигащата се от водата пара.

— Вярвам, че трябва да вземеш колкото има добро, колкото има красота и да се задоволиш с тях. С останалото човек трябва да се справя, но не всеки ден и всяка минута. Тази жена днес — тя се облегна назад. Не бе сигурна защо бе толкова важно да му го каже. — В къщата срещу бензиностанцията, на която спряхме да заредим. Дворът ѝ беше изгорял от слънцето, боята на оградата ѝ се лющеше. Видях, че пръстите ѝ бяха изкривени от артрит. Ала тя поливаше теменужките си. Може би цял живот е живяла в тази миниатюрна къщичка. Може би никога не е знаела какво е да седнеш в нова кола и да усетиш миризмата на кожа, или да летиш първа класа, или да пазаруваш в „Сакс“. Но тя си поливаше теменужките. Засадила ги е, отгледала ги е и се грижи за тях, защото те я радват. Нещо стойностно, едно глупаво ярко петно, което може да гледа и да му се усмихва. Може би това е достатъчно.

— Цветята не могат да растат навсякъде.

— Могат. Трябва само да поискаш.

Когато Брайън го каза, прозвуча вярно. Прозвуча като нещо, което би искал да повярва. Несъзнателно опря буза на косите ѝ. Те бяха влажни от парата, топли, меки. Тя го караше да се отпусне. Просто като беше с нея, като я слушаше, нещо в него се разхлабваше. Ала той помнеше правилата, с които и двамата се бяха съгласили. Не се задълбочавай, каза си. Просто се забавлявай.

— Винаги ли във ваната те избива на философски спорове?

Устните ѝ трепнаха. Много рядко се случваше да долови следи от смях в тона му и това бе толкова приятно.

— Мисля, че ако ще водиш философски спор, трябва да се чувстваш удобно. А сега, за гърба ми...

Шейд взе сапуна и го разви.

— Искаш ли утре да си първа в тъмната стаичка?

— Ммм — Брайън се протегна напред, когато той прокара мокрия сапун по кожата ѝ. Утре бе прекалено далеч, за да мисли за него. — Добре.

— Значи си от осем до дванайсет.

Тя понечи да възрази, после се отказа. Някои неща не се променят.

— Какво пра... — думите отмряха във въздишка, когато Шейд плъзна сапуна около кръста ѝ и нагоре към шията. — Обичам да ме гледат.

Гласът ѝ бе сънен, но той прокара насапунисания си пръст по зърното и усети как то бързо потръпна. Завъртя сапуна около нея в бавни кръгове, по-ниско, още по-ниско, докато всяка мисъл за отпускане бе забравена. Брайън рязко се извъртя, така че Шейд се озова уловен под нея и притисна устни към неговите. Ръцете ѝ се впуснаха по тялото му и го докараха до ръба, преди да бе успял да се овладее.

— Брайън...

— Обичам да те докосвам — спусна се надолу и устните ѝ се плъзнаха по гърдите му, вкусвайки плът и вода. Захапа леко и чу бумтенето на сърцето му, после потърка буза в мократа му кожа, само за да усети, само за да експериментира. Почувства го как потрепери и за момент замръзна. Кога ли за последен път бе позволявал да го любят? Може би този път нямаше да му остави избор. — Шейд... — ръцете ѝ се скитаха където им харесваше. — Ела с мен в леглото — изправи се, преди да бе успял да отговори. Водата се стичаше от нея, а тя му се усмихваше и бавно вадеше фибите от косите си. Когато паднаха, Брайън ти отметна назад и посегна да вземе хавлия. Изглежда вече нямаше нужда от думи.

Изчака го да излезе от ваната, после взе още една кърпа и сама го изтри. Той не възрази, ала тя го усети как издига емоционална преграда около себе си. Не и този път, помисли Брайън. Този път щеше да бъде различно.

Докато го бършеше, гледаше очите му. Не можеше да разчете мислите му, не можеше да види отвъд желанието. Засега това бе достатъчно. Хвана го за ръката и го поведе към леглото.

Този път тя щеше да го люби. Колкото и силно, колкото и нетърпеливо да бе желанието ѝ, щеше да му покаже как я кара да се чувства. Обви ръце около него и бавно се отпусна на леглото. Устните ѝ намериха неговите.

Нуждата бе не по-малка. Тя го разкъсваше. Но Шейд откри, че този път не можеше да иска, не можеше да я накара да следва неговото темпо. Брайън го насищаше с удоволствието да предизвиква удоволствие. Устните ѝ го водеха все по-дълбоко и по-дълбоко, ала бавно и лениво. Той разбра, че с нея страстта можеше да бъде изграждана пласт по пласт, докато не остане нищо друго. Двата ухаеха на ваната, която бяха споделили, на сапуна, който се бе плъзгал от неговата кожа към нейната. Тя изглежда се задоволяваше да го вдиша и издиша, докато бавно го побъркваше.

Бе удоволствие само по себе си да го гледа в светлината на късния следобед. Сега нямаше тъма, нямаше сенки. Да прави любов на светло, свободно и без прегради, бе нещо, за което дори не бе знаела, че копнее. Раменете му още бяха влажни. Брайън виждаше капките вода върху тях, вкусваше ги. Когато устните им се срещнаха, тя гледаше очите му и виждаше в тях желанието, което отразяваше нейното. В това бяха еднакви, каза си. В това, ако не в нещо друго, се разбираха.

А когато я докосна, когато видя как погледът му проследи ръката му, Брайън потрепери. Желанията, неговите и нейните, се сблъскаха и се сляха.

Тук имаше нещо повече, отколкото си бяха позволявали преди, всеки сам на себе си и един на друг. Най-малкото това бе интимността, споделеното знание, споделеното удоволствие. Никой не водеше, никой не се сдържаше. За пръв път Шейд изостави всякакви преструвки, че поддържа тази тънка емоционална бариера между тях. Този път я искаше — цялата — повече, отколкото някога бе искал нещо. Искаше удоволствието, радостта, нежността. Искаше да вярва, че този път можеше да е различно.

Слънчевите лъчи падаха косо върху тъмнозелените ѝ очи и ги осветяваха, както някога си бе представял. Устните ѝ бяха меки и

отстъпчиви. Над тях косите ѝ се спускаха, диви и свободни. Залязващото слънце сякаш бе уловено в кожата ѝ и я позлатяваше. Тя можеше да е нещо, което само си бе въобразявал — жена, стройна, жива и първична, жена без задръжки, приемаща собствената си страст. Ако я снимаше така, щеше ли да я познае? Щеше ли да може да улови емоциите, които събуждаше в него?

После Брайън отметна назад глава и бе млада, трептяща, достъпна. Щеше да разпознае тази жена, това чувство, дори след десетилетия. Нямаше нужда от снимка, за да му напомня за този възшебен миг на вземане и даване.

Той я привлече по-близо. Имаше нужда от нея. Ти, помисли замаяно, когато телата им се сляха и мислите им се преплетоха. Само ти. Гледаше как очите ѝ бавно се затвориха и тя му се отдаде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Може да ми стане навик.

Брайън, разположила удобно фотоапарата в скута си, се изтегна в пирогата — тясното издълбано от дънер кану взето назаем от семейството, което живееше до реката. Няколко километра по-нататък бе оживеният град Лафайет, Луизиана, ала тук лятото изглеждаше по-сънено.

Жужаха пчели, простираха се сенки, пееха птици, прелитаха водни кончета. Едно се стрелна покрай тях, прекалено бързо, за да бъде заснето, ала достатъчно бавно, за да бъде оценено. От дърветата, надвесени над реката, се спускаше мъх, а водата пълзеше бавно. Защо да бърза? Бе лято, имаше риба за ловене, цветя за късане. От водата се подаваха водни лилии, а от време на време някоя жаба се размърдваше на своето листо и скачаше да поплува.

Защо да се бърза наистина? Животът трябваше да бъде изживян с удоволствие.

Както веднъж бе отбелязал Шейд, тя лесно се приспособяваше. В лудницата в Далас бе работила дълги часове в тъмната стаичка и по улиците. Работа и само работа. Когато моментът го изискваше, можеше да е работоспособна, бърза и енергична. Но тук, където въздухът бе натежал и животът вървеше бавно, ѝ бе достатъчно да лежи, кръстосала крака и да чака какво ще се случи.

— Би трябвало да работим — напомни ѝ той.

— Не работим ли? — усмихна се Брайън, завъртя лениво крак и си помисли, че щеше да е добре, ако бяха взели назаем и една въдица. Какво би било да улови сом? — направихме десетки снимки, преди да се качим на лодката.

Бе нейна идея да се отбият на реката, макар да бе почти сигурна, че Шейд я бе надминал със снимките на семейството, което ги бе посрещнало. Тя може да ги бе уговорила да им дадат лодката си, ала той я бе победил с работата си с фотоапарата.

— Снимката на госпожа Биенвил, която чисти боб, трябва да е станала невероятна. Ръцете й... — Брайън поклати глава и се отпусна. — Никога не съм виждала жена с такива ръце. Представям си, че може да направи най-нежното суфле, после да излезе и да отсече някое дърво.

— Хората тук имат свой начин на живот, свои правила.

Тя обърна глава и се вгледа в него.

— На теб това ти харесва.

— Да — Шейд гребеше, не защото трябваше да стигнат някъде, а защото бе толкова приятно. Това сгръвяше мускулите и разхлабваше ума му. Почти се усмихна, като си помисли, че присъствието на Брайън постигаше почти същото. — Харесва ми независимостта и фактът, че се получава.

Тя лежеше и слушаше жуженето и бръмченето на насекомите, звуците на реката. Бяха се разхождали покрай друга река, в Сан Антонио, но там звуците бяха различни. Тиха испанска музика, звън на сребро върху порцелан от кафенетата на открито. През нощта бе прекрасно, спомни си Брайън. Светлините се отразяваха във водата, водата се къдреше от речните такситата, такситата бяха пълни с хора, радващи се на тексаския вариант на гондола. Тя бе снимала двама млади влюбени, може би младоженци, сгушени върху един от извитите каменни мостове над реката.

Когато стигнаха до Галвистън, Брайън видя един друг Тексас, с бели пясъчни плажове, фериботи и двуместни велосипеди. Оказа се, че да склони Шейд да наемат такъв велосипед бе по-лесно, отколкото очакваше. С усмивка си помисли колко далеч бяха стигнали, не само като километри. Бяха работили заедно, а когато той можеше да се откъсне от работата си, бяха играли.

В Малибу всеки вървеше по плажа по свой си път. В Галвистън след два часа работа тръгнаха покрай брега ръка за ръка. Нещо дребно за много хора, помисли тя, ала не и за тях двамата.

Всеки път, когато правеха любов, сякаш имаше нещо повече. Брайън не знаеше какво бе то, но не задаваше въпроси. Шейд бе този, с когото искаше да бъде, да се смее, да говори. Всеки ден откриваше нещо ново, нещо различно в страната и в хората. Откриваше го с Шейд. Може би друг отговор не й трябваше.

Какво имаше в него? Независимо дали искаше, или не, понякога се чудеше. Какво имаше в Шейд Колби, което я правеше щастлива? Той невинаги бе търпелив. В един миг можеше да бъде великодушен и почти сладък, в следващия да е студен и сдържан като непознат. Да бъде с него бе смущаващо за жена като нея, свикнала с по-малко променливи настроения.

В момента Шейд бе отпуснат. Това не му се случваше често, тя знаеше, ала настроението на реката сякаш се бе просмукало в него. И въпреки това той наблюдаваше. Някой друг би могъл да плава по реката, да хвърля по някой поглед към пейзажа, наслаждавайки се на общия ефект. Шейд му правеше разбор.

Това Брайън го разбираше, защото самата тя бе такава. В едно дърво можеше да се изследва материята на листата, семето в земята, сянката, която хвърля, светлината, която пропуска. Един дилетант би могъл да направи напълно професионална снимка на дървото, но то щеше да е само това. Когато Брайън правеше снимка, искаше да изтръгне от обектива чувства.

Нейната специалност бяха хората, напомни си тя, докато наблюдаваше как Шейд вдига греблата от водата. Пейзажите, замръзналият живот за нея бяха промяна на темпото. Това, което винаги я бе очаровало и винаги щеше да я очарова, бе човешкият елемент. Ако искаше да разбере чувствата си към Шейд, може би бе дошло време да се отнася към него както към всеки друг обект.

Вгледа се изпитателно в него изпод полуспуснатите си клепки. Изглеждаше много властен физически. Да бъде под влиянието на нечия власт определено не бе нейната цел в живота. Може би затова толкова често я привличаха устните му, защото бяха чувствени, уязвими.

Знаеше образа, който си бе създал — студен, сдържан, прагматичен. Част от това бе вярно, помисли Брайън, ала част бе илюзия. Веднъж мислеше да го снима в сянка. Сега се чудеше какво щеше да се получи, ако го снимаше на кротка слънчева светлина. Без да си даде време да помисли, вдигна фотоапарата си, насочи го към него и щракна.

— Просто опитвам — обясни безгрижно, когато той повдигна вежди. — В края на краищата, ти вече си ми направил две снимки.

— Вярно е. — Шейд си спомняше как я бе снимал, когато си решише косата върху една скала в Аризона. Не ѝ бе казал, че бе изпратил фотографията на списанието, и не се съмняваше, че тя щеше да бъде използвана в окончателния фотоалбум. Не ѝ бе казал и че това бе снимка, която имаше намерение да пази в личната си колекция.

— Задръж за малко. — С бързи професионални движения Брайън смени лещите, нагласи разстоянието и светицата и фокусира обектива върху една чапла, кацнала на върха на един кипарис. — Такова място те кара да мислиш, че лятото ще продължава вечно.

— Може би трябва да отделим още три месеца за обратния път и да снимаме есета.

— Изкушаващо е — тя отново се изтегна. — Много изкушаващо. Изследване на всички сезони.

— Клиентите ти могат да започват да нервничат.

— За съжаление е вярно. И все пак... — отпусна пръсти във водата. — В Лос Анджелис пропускаме сезоните. Бих искала да видя пролетта във Вирджиния и зимата в Небраска — отметна плитката си зад гърба и седна. — Мислил ли си някога да зарежеш всичко, Шейд? Просто да си събереш багажа и да заминеш... Да кажем, за Небраска, и да си направиш едно малко студио. Сватби и абитуриенти, нали разбираш.

Той я изглежда спокойно.

— Не.

Брайън със смях се просна отново назад.

— Аз също.

— В Небраска няма да намериш много суперзвезди.

Тя присви очи, ала тонът ѝ бе спокоен.

— Това да не е поредният намек за моята работа?

— Твоята работа — поде Шейд и внимателно обърна лодката обратно — е неизменно добра. Иначе сега нямаше да работим заедно.

— Струва ми се, че съм ти много благодарна.

— И поради качеството на работата ти — продължи той — се чудя защо се ограничаваш с красиви хора.

— Това е моята специалност — Брайън видя диви цветя на калния, обрасъл с мъх бряг на реката. Внимателно нагласи отново фотоапарата си. — А и много от моите обекти далеч не са красиви, физически или емоционално. Интересни са ми — заяви тя, преди да бе

успял да направи някакъв коментар. — Обичам да откривам какво има под образа и да го показвам.

И я биваше в това, реши Шейд. Всъщност бе открил, че ѝ се възхищаваше за това — не само заради уменията ѝ, а и заради усета. Просто не можеше да си обясни защо Брайън ходеше по петите на знаменитостите.

— Изкуство за масите?

Ако той бе искал да я обиди, не бе улучил мишената.

— Да. И ако ме питаш, ще ти кажа, че и Шекспир е правел изкуство за масите. Гладен ли си?

— Не — очарователна жена, помисли той, както винаги мъчейки се да не се чувства очарован. Копнееше за нея, бе вярно. За тялото ѝ, за компанията ѝ. Но не можеше да си обясни как тя непрекъснато го очароваше. — Преди да тръгнем, ти изяде цяла купа скариди с ориз, достатъчно голяма, за да нахрани четиричленно семейство.

— Това беше преди часове.

— За да бъдем точни, преди два часа.

— Много си капризен — измърмори Брайън и се загледа в небето. Толкова спокойно, помисли тя. Толкова просто. Моменти като този трябваше да се помнят и пазят. Сведе поглед и му се усмихна. — Правил ли си някога любов в пирога?

Шейд се разсмя. Не беше възможно да не се разсмее.

— Не, ала не мисля, че трябва да се отказваме да опитаме нещо ново.

Брайън докосна с върха на езика си горната си устна.

— Ела тук.

Оставиха зад гърба си ленивата река с жуженето на нейните насекоми и се озоваха в шумния и колоритен Ню Орлиънс. Потни тропетисти на Бърбън стрийт, продавачи на пазара, веещи си да се разхладят, художници и туристи на площад „Джексън“ — това бе един вкус на Юга и двамата бяха съгласни, толкова отдалечен от Юга, колкото Сан Антонио бе отдалечен от Тексас.

Оттам поеха на север към Мисисипи, за да усетят юли в дълбокия юг. Горещина и влага. Високи чаши със студени напитки и скъпоценни сенки. Тук животът бе различен. В градовете мъжете се

потяха, облечени с бели ризи и с разхлабени вратовръзки. По нивите селяните работеха под жаркото слънце. Но се движеха по-бавно от хората на север и на запад. Може би беше заради четиридесет градусовите температури, може би просто бе начин на живот.

Децата използваха привилегията на младостта и ходеха полуголи. Телата им бяха загорели, потни и прашни. В един парк Брайън снима в едър план засмяно момче с шоколадова кожа, което се разхлаждаше в един фонтан. Фотоапарат не го изплаши. Когато тя го прибра, той й се засмя и започна да пищи, а водата струеше върху него, студена и бяла, и той изглеждаше като в стъкло.

В едно малко градче на северозапад от Джексън попаднаха на мач на детски отбори. Игрището не бе кой знае какво, а трибуните имаха вид, сякаш не биха понесли повече от петдесетина зрители, ала те спряха и паркираха между един пикал и една ръждясала кола.

— Тук е страхотно — заяви Брайън и взе чантата с фотоапарата.

— Просто ти мирише на хотдог.

— Това също — съгласи се тя весело. — Но това е лятото. Може да отидем на мач на „Янките“ в Ню Йорк, ала днес тук ще направим по-хубави снимки — хвана го под ръка, преди да се бе отдалечил. — Ще си запазя мнението за хотдога.

Шейд се огледа наоколо. Тълпата се бе пръснала — по тревата, по сгъваеми столове, по трибуните. Хората се веселяха, оплакваха се, клюкарстваха и пиеха студени напитки. Той бе почти сигурен, че всички се познаваха, ако не по име, то поне по физиономия. Видя как един старец с бейзболна шапка небрежно изплю сдъвквания си тютюн, преди да започне да се кара на съдията.

— Ще се помотая наоколо — реши Шейд, защото за момента му се струваше доста ограничаващо да седне на трибуните.

— Добре — Брайън също се бе огледала и бе преценила, че трибуните бяха фокусът на това, което искаше.

Разделиха се. Той се запъти към стареца, който вече бе привлякъл вниманието му, а тя тръгна към трибуните, откъдето щеше да има добър поглед към играта.

Играчите бяха с бели панталони, вече позеленели от тревата и прашни, с червени или сини блузи с имената на отборите. На много от тях униформите им бяха големи, а ръкавиците изглеждаха огромни

върху тъничките им ръце. Някои бяха с шпайкове, други с гуменки. Малцина имаха специални ръкавици.

Всъщност шапките издаваха индивидуалността на играчите, реши Брайън. Един носеше шапката си килната назад, друг нахлупена над очите. Тя искаше раздвижена снимка, която би запечатала както колорита и индивидуалността на участниците, така и самия спорт. Докато чакаше вдъхновение, се задоволяваше да снима играча на втора база, който запълваше времето си, докато батсменът застане в позиция, като подритваше с шпайковете и правеше големи балони от дъвка.

Направи още една крачка и опита с далечния обекти. Така бе по-добре, с удоволствие видя, че лицето на един играч бе цялото изпъстрено с лунички. Съдията даде сигнал за удар и зад нея някой шумно пукна балона си от дъвка и изсвири.

Брайън свали фотоапарата и си позволи да се загледа в играта. Ако искаше да изобрази атмосферата, първо трябваше да я почувства. Тук имаше нещо повече от хора, мисли тя имаше някакво чувство за единение. Зрителите подвикваха на играчите по име, подхвърляха весели забележки и си личеше, че добре ги познават. Но двата отбора определено бяха увлечени от играта.

Родителите бяха дошли на мача направо от работа, бабите и дядовците бяха отложили вечерята си, съседите бяха предпочели да дойдат на мач, вместо да прекарат вечерта пред телевизора. Всички имаха свои любимци не се срамуваха да ги насърчават с викове.

Следващият играч заинтригува Брайън най-вече защото бе изумително красиво момиче на около дванадесет години. На пръв поглед изглеждаше, че мястото ѝ бе по-скоро на сцената на балета, отколкото на игрището. Ала когато видя начина, по който момичето застана в стойка и се подготви да улови топката, Брайън вдигна фотоапарата си. Това си струваше да се види.

Улови я по време на първия ѝ скок. Макар че тълпата крещеше, Брайън бе очарована от плавното движение. Това може и да бе детски мач в едно почти забравено градче в Мисисипи, но тя си спомни за работата в ателието си с една прима балерина. Момичето се приготви за хвърляне, а Брайън се приготви за следващата снимка. Трябваше да чака още две топки и изпитваше все по-голямо нетърпение.

— Ниско и навън — чу да мърмори някой до нея. Ала всичко, за което можеше да мисли, бе, че ако момичето се размърда, ще изпусне

снимката, която чакаше.

После всичко стана прекалено бързо, за да може Брайън да оцени разположението на гонката, но момичето се хвърли към нея и тя приключи на автоматично снимане, за да я проследи. Последният кадър бе лицето ѝ в едър план. Да, помисли Брайън, Мария би разбрала това изражение. Напрежение, решителност и воля.

— Прекрасно! — отпусна фотоапарата, толкова запленена, че дори не се усети, че говори на глас. — Направо прекрасно.

— Това е нашето момиче.

Тя стреснато погледна към семейството, разположило се до нея. Жената бе нейна възраст, може би година-две повече и сияеше. Мъжът до нея се усмихваше и дъвчеше. Може би не бе чула добре. Та те бяха толкова млади.

— Вашата дъщеря ли?

— Най-голямата — жената хвана мъжа си за ръка и Брайън видя еднаквите семпли венчални халки. — Имаме още три, които тичат наоколо, ала те се интересуват повече от намаленията по сергиите, отколкото от играта.

— Не и нашата Кари — бащата погледна към дъщеря си, която бе изпреварила преследващите я играчи. — Тя е толкова съсредоточена.

— Надявам се, нямате нищо против, че я снимам.

— Не — жената отново се усмихна. — В града ли живеете?

Това бе възпитан начин да се разбере коя беше. Брайън не се и съмняваше, че жената познаваше всички в радиус от петнадесет километра.

— Не, само минавам оттук — тя изчака следващия удар. — Всъщност аз съм фотограф на свободна практика и работя за „Лайфстайл“. Може би сте го чували.

— Разбира се — мъжът кимна към жена си, без да откъсва очи от играта. — Тя всеки месец то купува.

Брайън извади от чантата си един брой и обясни защо иска да снима Кари. Макар да го каза накратко и полугласно, мълвата бързо се разпространи сред публиката и скоро трябваше да отговаря на въпроси и да задоволява любопитството на хората. За да приключи по-бързо, слезе долу, сложи широкоъгълен обектив и направи една групова снимка. Реши, че не бе лошо, но не искаше да прекара следващия час,

снимайки хора, които ѝ позират. За да им даде време да насочат вниманието си отново към играта, отиде до сергията.

— Някакъв късмет?

Завъртя глава и видя, че Шейд крачи редом до нея.

— Да, а ти?

Той кимна и се облегна на щанда. Жегата не бе намаляла, макар слънцето да клонеше към залез. Нощта обещавахе да бъде не по-малко тежка и задушна от деня. Шейд поръча две лимонади и два сандвича.

— Знаеш ли какво ми се иска? — попита Брайън, докато слагаше горчица на сандвича си.

— Лопата?

Без да му обръща внимание, тя продължи да маже горчицата.

— Да се топна в един огромен басейн, а веднага след това да изпия една маргарита с лед.

— Засега ще трябва да се задоволиш с шофьорското място на фургона. Твой ред е да караш.

Брайън сви рамене. Работата си беше работа.

— Видя ли момичето, което вкара преди малко?

— Дето бяга като куршум ли? — тръгнаха по неравната трева към фургона.

— Да. Седях на пейката до нейните родители. Имат четири деца.

— И какво?

— Четири деца! — повтори тя. — И мога да се обзаложа, че жената нямаше повече от трийсет години. Как го правят хората?

— Питай ме по-късно и ще ти покажа.

Брайън се засмя и го смушка с лакът в ребрата.

— Нямах това предвид... Макар че идеята ми харесва. Искях да кажа, виж тези двама души, млади, красиви. Може да се каже, че дори се харесват.

— Невероятно.

— Не бъди циничен — скастри го тя и отвори вратата на фургона. — Много семейства не се харесват, особено ако имат четири деца, ипотека и десет или дванайсет години брак зад гърба си.

— Кой всъщност е циничен?

Брайън понечи да отговори, ала се намръщи.

— Сигурно аз — запали двигателя. — Може би възприятията ми са изкривени, но когато видя щастливо семейство, се впечатлявам.

— Впечатляващо си е — той внимателно прибра чантата с фотоапарата и седна. — Когато се получи.

— Да.

Тя замълча, спомнила си пронизалата я завист, когато улови в обектива си семейство Браун. Сега, след толкова седмици и километри, за нея бе още един удар да установи, че не се бе отърсила от това чувство. Бе успяла да го отхвърли някъде в ъглите на съзнанието си, ала то изскочи отново сега, когато си помисли за семейството на трибуните на стадиона в малкото градче.

Семейство, сплотеност. Обвързване. Дали някои хора просто изпълняваха обещанията си повече от други? Или някои хора просто не можеха да приспособят живота си към живота на някой друг, да направят необходимите компромиси?

Когато погледнеше назад, ѝ се струваше, че и тя, и Роб се бяха опитвали, но всеки по свой си начин. Не бе имало среща на мисли, а два различни начина на мислене, всеки от които бе вземал своите си решения, които никога не се съобразяваха с другия. Означаваше ли това, че за един успешен брак трябва двама души, които да мислят по един и същ начин?

С въздишка пое по магистралата, която щеше да ти отведе в Тенеси. Ако това бе така, много по-добре ѝ бе да е сама. Макар да бе срещала много хора, които харесваше и с които можеше да ѝ бъде приятно, никога не бе срещала човек, който да мисли като нея. Особено мъжът, разположен до нея, който вече бе забил нос във вестника. Дори и само по това се различаваха. Той би прочел от кора до кора всеки вестник във всеки град, в който спираха, като буквално поглъщаше думите. Брайън би прегледала отгоре-отгоре заглавията, би хвърлила едно око на клюкарската страница и би отишла направо на комиксите. Ако я интересуваха новините, би ги научила от радиото или от телевизията. Четенето бе за почивка, а почивката не означаваше анализ на международното положение.

Връзка. Замисли се отново за разговора с Лий само преди няколко седмици. Не, тя просто не бе създадена за дълготрайни връзки. Самият Шейд ѝ бе казал, че някои хора не са способни на постоянство. И тя се бе съгласила, нали? Защо трябваше истината изведнъж да я потиска?

Каквито и чувства да изпитваше към него — а Брайън още не ги бе определила както трябва — нямаше намерение да си мечтае за сватба. Може понякога сърцето ѝ да трепваше, когато видеше семейства, дете не се бореха, а се допълваха, ала това си бе съвсем естествено. В края на краищата, на този етап нямаше никакво намерение да променя заради някого начина си на живот. Нещата, такива, каквито бяха, напълно я устройваха.

Ако бе влюбена... Тя отново усети онова пробуждане и не му обърна внимание. Ако бе влюбена, това би усложнило нещата. Истината беше, че бе напълно доволна от успешната си кариера, от свободата си и от красивия си интересен любовник. Трябваше да е луда, за да не е доволна. Трябваше да е ненормална, за да се опита да промени и едно-единствено нещо.

— И това няма нищо общо със страха — заключи на глас.

— Какво?

Брайън се обърна към Шейд и за негова и нейна изненада се изчерви.

— Нищо — смотолеви. — Просто мислех на глас.

Той я изглежда. Изглеждаше така, сякаш се цупи, защото се чувства объркана. Шейд се поддаде на желанието си, пресегна се и я докосна по бузата.

— Не си ядеш сандвича.

Идеше ѝ да се разплаче. Кой знае защо, искаше ѝ се да спре, да отпусне глава на кормилото и да избухне в сълзи.

— Не съм гладна — успя да отговори.

— Брайън... — той я видя как грабна слънчевите очила и си ги сложи, макар че слънцето вече залязваше. — Добре ли си?

— Много съм добре — тя пое дълбоко въздух. Продължаваше да гледа право напред. — Съвсем добре.

Не, не беше добре. Макар че в гласа ѝ рядко се прокрадваше напрежение, Шейд го усети. Само преди няколко седмици би свил рамене и би се зачел отново във вестника. Сега демонстративно го пусна на пода.

— Какво има?

— Нищо — Брайън се наруга наум и включи радиото.

Той просто го спря.

— Спри.

— Защо?

— Просто спри.

Тя зави по-рязко, отколкото бе необходимо, забави и спря на банкета.

— Няма да пътуваме бързо, ако спираме десет минути, след като сме тръгнали.

— Няма да пътуваме бързо, докато не ми кажеш какво има.

— Нищо няма! — Брайън стисна зъби и се облегна назад. Нямаше смисъл да казва, че няма нищо, докато в същото време ръмжи.

— Не знам. Просто съм нервна.

— Ти?

Тя се извъртя към него.

— И аз имам право да съм в лошо настроение, Колби. Това не е твоя запазена марка.

— Разбира се, че имаш право — съгласи се Шейд. — Но понеже това е първият случай, който виждам, ми е интересно.

— Не ми се подигравай!

— Да се караме ли искаш?

Брайън се вторачи през стъклото.

— Може би.

— Добре — той сговорчиво се намести на седалката. — За нещо конкретно ли?

Тя завъртя глава, готова да се хване за каквото и да е.

— Трябва ли да забучваш нос във вестника всеки път, когато аз съм зад кормилото?

Шейд се усмихна вбесяващо.

— Да, скъпа.

От гърлото ѝ се изтръгна ръмжене и Брайън отново се загледа през предното стъкло.

— Няма значение.

— Бих могъл да ти напомня, че ти имаш навика да заспиваш, когато седнеш на това място.

— Казах, че няма значение — тя посегна към ключа. — Просто няма значение. Караш ме да се чувствам като глупачка.

Той сложи ръка върху нейната, преди да бе успяла завърти ключа.

— Държиш се като глупачка, като се опитваш да се измъкнеш и да не си кажеш какво те тормози — искаше му се да я прегърне. Без дори да бе разбрал кога, бе минал отвъд границата, когато можеше да си каже да не го интересува и да послуша собствения си съвет. Независимо дали го искаше, или не, независимо дали Брайън го приема или не, него го интересуваше. Бавно вдигна ръката ѝ устните си. — Брайън, ти не си ми безразлична.

Тя бе потресена как такива простички думи можаха предизвикат такава вихрушка в душата ѝ. Не си ми безразлична. Бе използвал същите думи, когато говореше за жената, която го караше да сънува кошмари. Заедно с удоволствието тези думи я караха да изпитва някаква отговорност, от която не можеше да избяга. Шейд не би си позволил да изпитва такива чувства сякаш. Вдигна поглед и срещна очите му, които спокойно се вглеждаха в лицето ѝ.

— Ти също не си ми безразличен — промълви тихо в плете пръсти в неговите, само за момент, ала това смути и двамата.

Той направи следващата стъпка предпазливо. Не бе сигурен нито в нея, нито в себе си.

— Това ли те притеснява?

Брайън въздъхна дълбоко. Сега и тя бе нащрек като него.

— Малко. Не съм свикнала... Не така.

— Аз също.

Брайън кимна, загледана в прелитащите край тях коли.

— Мисля, че в такъв случай е по-добре и двамата да не се задълбочаваме.

— Звучи логично — и почти невъзможно, помисли Шейд. В момента му се искаше да я прегърне и да забрави къде са. Просто да я прегърне, не искаше нищо друго. С усилие се отдръпна. — Никакви усложнения?

Тя успя да се усмихне. В края на краищата, правило номер едно бе най-важното. Отново посегна към ключа.

— Прочети си вестника, Колби — каза весело. — Ще карам, докато се стъмни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Прекошиха Тенеси — Нешвил, Чатануга, закачиха източната част на Арканзас, планини и легенди, и поеха през Мисури на Марк Твен към Кентъки. Там намериха тютюневи ниви, планински лаври. Форт Нокс и Пещерата на мамутите. Ала когато помислеше за Кентъки, Брайън мислеше за коне. За нея Кентъки означаваше лъскави блестящи чистокръвни коне, пасящи тучна трева. Извикваше в съзнанието ѝ дългокраки жребчета, бягащи по широки ливади, широкоплещести състезателни коне, препускащи по хиподрума в „Чърчил Даунс“.

Докато пресичаха щата към Луисвил, тя видя много повече. Край големите и по-малки градове се редяха спретнати предградия, както и във всеки друг щат в страната. Километър след километър се простираха ниви — тютюн, люцерна, жито. Издигаха се градове с делови офиси и забързани улици. Толкова неща бяха същите като на запад и на юг, а в същото време всичко бе толкова различно.

— Даниел Бун и чероките — промърмори Брайън, докато пътуваха по поредната дълга монотонна магистрала.

— Какво? — Шейд вдигна очи от картата. Когато тя шофираше, бе добре да се следи накъде кара.

— Даниел Бун и чероките — повтори Брайън и ускори да изпревари една каравана, натоварена с велосипеди и въдици. Къде ли отиваха? Откъде идваха? — Мислех си, че може би историята е това, което прави едно място различно от друго. Може би климатът, може би теренът.

Той погледна към картата, пресмятайки наум времето и километрите. Изобщо не удостои с мисъл караваната, която задминаха.

— Да.

Брайън му хвърли един отчаян поглед. За него две и две винаги бе четири.

— Но хората са в основата си еднакви, не мислиш ли? Сигурно ако направиш анкета през цялата страна, от край до край, ще откриеш,

че повечето хора харесват едни и същи неща. Покрив над главата, добра работа, две седмици почивка, за да си поиграят.

— Цветя в градината?

— Ами да — тя сви рамене. Не искаше да приеме, че това звучи глупаво. — Мисля, че желанията на повечето хора са доста простички. Някои може да искат и италиански обувки, и пътешествие до Барбадос, ала това, за което всички копнеят, е едно и също. Здрави деца, домашни яйца, пържола на скара.

— Умееш да опростяваш нещата.

— Може би защото не виждам причина да ги усложнявам.

Сега вече Шейд бе заинтригуван. Остави картата и се обърна към нея. Може би не бе посмял да се вгледа достатъчно дълбоко в душата ѝ, защото го бе било страх какво може да открие. Но сега, скрити зад тъмните очила, очите му гледаха право към нея. Въпросът му също бе пряк.

— А ти какво искаш?

— Аз... — Брайън за момент замълча и намръщено взе поредния дълъг завои. — Какво точно имаш предвид?

Той мислеше, че тя знае, ала сякаш в края на краищата всеки криеше мислите си.

— Покрив над главата, добра работа? Това ли е най-важното за теб?

Преди два месеца сигурно би свила рамене и би се съгласила. Работата ѝ бе на първо място и ѝ даваше всичко, което ѝ трябваше. Така го бе планирала, така го искаше. Вече не бе толкова сигурна. Видя толкова много, изпита толкова много, откак тръгнаха от Лос Анджелис.

— Искам тези неща — отговори уклончиво. — Разбира се, че ги искам.

— И?

Брайън се размърда притеснено. Не искаше размишленията ѝ на глас да се обърнат срещу нея.

— Не бих се отказала от едно пътуване до Барбадос.

Шейд не се усмихна, както се бе надявала, а продължи да я наблюдава, скрит зад тъмните стъкла.

— Пак опростяваш.

— Аз съм един прост човек.

Ръцете ѝ уверено държаха кормилото, косата ѝ бе прибрана в обичайната плитка, беше без грим, облечена с избелели джинси, отрязани до над коленете и тениска, два номера по-голяма.

— Не — реши той след моментно замисляне. — Не си. Само се преструваш на такава.

Тя поклати глава, изведнъж нащрек. След избухването в Мисисипи бе успявала да запазва спокойствие. Бе успявала, призна си Брайън, да не се замисля прекалено.

— Ти си сложен човек, Шейд, затова виждаш усложнения и където ги няма.

Искаше ѝ се да може да види очите му. Искаше ѝ се да види мислите зад тях.

— Знам какво виждам, когато те погледна и то не е просто.

Тя сви нехайно рамене, но тялото ѝ бе започнало да се напруга.

— Лесна съм за разчитане — той възрази с кратка изразителна дума. Брайън примигна изненадано, после отново насочи вниманието си към пътя. — И определено не съм пълна със загадки.

Не беше ли? Шейд се загледа в тънките златни обици, които се поклащаха на ушите ѝ.

— Чудя се какво мислиш, когато лежиш до мен, след като сме правили любов, в тези минути след страстта и преди съня. Често се чудя.

Тя също се чудеше.

— След като сме правили любов, ми е трудно да мисля за каквото и да било.

Този път той наистина се усмихва.

— Винаги си толкова мека и сънена — промълви тихо и Брайън потрепери. — И се чудя какво би казала, какво бих чул, ако изкажеш мислите си на глас — имаше си свои тайни, помисли Шейд. Както и той. — Един ден, преди да свършим, ще ми кажеш.

Че може би се влюбвам в теб. Че всеки ден, който прекарваме заедно, ни приближава към края. Че не мога да си представя какъв ще е животът ми, когато те няма и не мога да те докосна, не мога да говоря с теб. Ала тя не каза нищо.

Притискаше я до стената. Брайън усещаше, но не знаеше защо.

— Не съм ли ти казала вече достатъчно?

— Не — поддал се на желанието, което се надигаше в него все по-често, Шейд протегна ръка и я докосна по бузата. — Съвсем не.

Тя се опита да се усмихне, ала трябваше да се прокашля, преди да успее да проговори.

— Това е опасен разговор, когато карам по магистрала със сто километра в час.

— Това във всички случаи е опасен разговор — той бавно отдръпна ръката си. — Искам те, Брайън. Не мога да те погледна, без да те пожела.

Брайън замълча, не защото Шейд казваше неща, които тя не искаше да чуе, а защото вече не знаеше как да се справи с тях. И с него. Ако заговореше, можеше да каже прекалено много и да разкъса връзката, която бе започнала да се оформя. Не можеше да му го каже, но искаше тази връзка.

Той я чакаше да отговори. Имаше нужда да я чуе да каже нещо, след като самият той почти бе пресякъл границата, която двамата бяха определили в началото. Риск. Би поел този риск, не виждаше ли Брайън? Потребност. Имаше потребност от нея, не го ли чувстваше тя? Ала Брайън продължаваше да мълчи и крачката напред се превърна в крачка назад.

— Изходът приближава — каза й Шейд, взе картата и внимателно я сгъна.

Тя премина в дясното платно, намали и излезе от магистралата.

Кентъки я бе накарал да мисли за коне, конете ги отведоха в Луисвил, а Луисвил — до „Чърчил Даунс“. Дербито отдавна бе минало, ала имаше състезания и имаше тълпи. Ако трябваше да включат в погледа си към лятото и хората, които прекарваха следобедните часове в гледане на състезания и наддаване, къде другаде биха го сторили?

В момента, в който го видя, Брайън си помисли за поне десет ъгъла. Тук имаше куполи като на катедрала, чисти бели сгради, които придаваха на лудницата една тиха елегантност. Центърът на всичко бе пистата, един дълъг овал от трамбована пръст. Около нея се издигаха оборите. Брайън се разхождаше и се питаше що за човек би дошъл тук или на който и да е друг хиподром, за да хвърли два или двеста долара за надбягване, което ще трае само няколко минути.

И отново видя различните възможности — един мъж със зачервени ръце и потна тениска, задълбочен във фиша за състезанието, друг с небрежно-елегантни панталони, който пиеше нещо дълго и студено. Жени с ненатрапчиво скъпи дрехи и с бинокли в ръце, семейства, които запознаваха децата си със спорта на кралете. Мъж със сива шапка и татуировки, покрили и двете му ръце, момче, смеещо се върху раменете на баща си.

Бяха ходили на бейзболни игри, на тенис мачове, на състезания по дърпане на въже. Навсякъде виждаше в тълпата лица, които нямаха помежду си нищо общо, освен играта. Игрите са били измислени за забавление и превърнати в индустрия, мислеше тя. Това бе интересна страна на човешката природа. Но хората поддържаха игрите живи — те искаха да се забавляват, искаха да се усъвършенстват.

Забеляза един мъж, облегнат на парапета, който наблюдаваше надбягването, сякаш животът му зависеше от резултата. Тялото му бе свито, лицето плувнало в пот. Улови го в профил.

Един бърз оглед привлече вниманието ѝ към жена с бледорозова рокля и лятна шапка. Тя наблюдаваше състезанието безучастно, като императрица в Колизеум. Брайън я снима на фона на ревящата тълпа.

Шейд се бе опрял на парапета и снимаше конете на различни места по пистата, завършвайки с финалния спринт. Преди това бе фотографирал таблото за залагания, където изкушаващо просветваха числа. Сега изчака да излязат резултатите и отново го хвана на фокус.

Преди да бе свършило надбягването, той видя Брайън, застанала до гишето за двудоларови залагания. После, провесила фотоапарата си през врата, тя се върна на трибуните с фиш в ръка.

— Нямах ли никаква воля?

— Не — Брайън бе намерила автомат и предложи на Шейд една захарна пръчка, която вече се топеше от жегата. — Освен това в следващото бягане има един кон на име Шейд — той вдигна вежди и тя прихна: — Как можех да устоя?

Искаше да ѝ каже, че е глупава. Искаше да ѝ каже, че е непоносимо сладка. Вместо това смъкна тъмните ѝ очила на носа, за да може да вижда очите ѝ.

— Кой номер е?

— Седем.

Шейд погледна към таблото за залагания и поклати глава.

— Тридесет и пет към едно. Защо си заложила на него?

— За да спечеля, разбира се.

Той я хвана за ръката и я отведе обратно до парапета.

— Можеш отсега да кажеш сбогом на твоите два долара.

— Или мога да спечеля седемдесет — Брайън си намести отново очилата. — Тогава ще те заведа на вечеря. Ако загубя — продължи тя, докато водеха конете към старта, — винаги имам кредитна карта, така че пак мога да те заведа на вечеря.

— Договорихме се.

Конете се втурнаха напред. Стигнаха почти до първия завой, преди Брайън да успее да открие номер седем. Бе трети отзад напред. Вдигна очи и видя как Шейд клати глава.

— Още не го отписвай.

— Когато заложиш с голям риск, скъпа моя, трябва да си готова да загубиш.

Малко стресната от разсеяно милото обръщение, тя се обърна да гледа пак надбягването. Шейд рядко се обръщаше към нея по име, какво остава да я нарича с някоя мила интимна думичка. Голям риск, съгласи се наум. Ала съвсем не бе сигурна, че бе толкова готова да загуби, колкото би трябвало да бъде.

— Напредва! — възкликна, като видя, че номер седем с дълги напрегнати подскоци изпревари три коня. Забравила всичко, се наведе през парапета и се засмя. — Виж го! Напредва — вдигна фотоапарата си и се взря през обектива за далечни снимки като през бинокъл. — Леле, колко е красив! Не знаех, че е толкова красив.

Докато гледаше коня, забрави за надбягването и състезанието. Наистина бе красив. Виждаше жокея във вихрушка от цветове, която сама по себе си бе красива, ала именно конят я очароваше, с изпъкващите си мускули и бумтящи копита. Той искаше да победи, Брайън го чувстваше. Независимо колко състезания бе изгубил, колко пъти е бил отвеждан потен в обора, той искаше да победи.

Надежда. Усещаше я, но вече не чуваше виковете на тълпата край себе си. Конят, напрегащ се да надбяга водачите, не бе изгубил надежда. Той вярваше, че може да победи, а ако вярваш достатъчно силно... С последен напън конят изпревари на сантиметри водача и пресече пръв финиша.

— По дяволите... — измърмори Шейд. Чак сега усети, че бе обвил ръка около раменете на Брайън.

— Прекрасно — гласът ѝ бе натежал и дрезгав.

— Хей! — доловил сълзите ѝ, той вдигна брадичката ѝ. — Беше заложила само два долара.

Тя поклати глава.

— Той го направи. Искаше да победи и просто не се предаде, докато не успя.

Шейд прокара пръст по носа ѝ.

— Да си чувала някога за късмет?

— Да — вече се бе овладяла и хвана ръката му. — А това няма нищо общо с късмета.

За момент той се вгледа в нея, после се наведе и я целуна леко и мило.

— И това го казва жена, която твърди, че е проста.

И щастлива, помисли Брайън и вплете пръсти в неговите. Глупаво щастлива.

— Да ходим да си вземем печалбата.

— Носеха се слухове — подзе Шейд, докато си проправяха път, — че ще черпиш една вечеря.

— Да, и аз чух нещо такова.

Бе жена, която държи на думата си. Вечерта, когато небето блестеше от светкавици и отекваше от гръмотевиците на лятна буря, двамата влязоха в тих ресторант с приглушена светлина.

— Ленени салфетки! — прошепна му тя, докато ги водеха към масата.

Той се засмя в ухото ѝ и ѝ поднесе стола.

— Лесно се впечатляваш.

— Вярно е — съгласи се Брайън. — Ала не съм виждала ленени салфетки от юни — вдигна чинията си и я претегли на ръка. Бе гладка и тежка. — Тук няма пластмасови столове и неонов лампи. Няма да има и пластмасови бутилки с кетчуп — намигна, чукна с пръст по чинията и остави звънът да отмре. — Опитай да го направиш с картонена чиния.

Шейд видя следващия ѝ опит с чашата за вода.

— И всичко това от кралицата на бързата закуска?

— Няма нищо лошо в една стабилна диета от хамбургери, обаче от време на време обичам промяната. Хайде да вземем шампанско — реши тя, когато сервитьорът дойде. Погледна менюто, избра и се обърна отново към Шейд.

— Току-що профука печалбата си за бутилка вино.

— Откъдето дошло, там отишло — облегна брадичка на ръцете си и му се усмихна. — Споменах ли ти, че изглеждаш прекрасно на светлината на свещи?

— Не — развеселен, той също се наведе напред. — Но не трябваше ли аз да кажа това?

— Може би, ала не ми се стори да си се забързал да го казваш. Освен това аз черпя. Обаче... — Брайън го възнагради с един дълъг тлеещ поглед. — Ако имаш желание да кажеш нещо ласкателно, няма да ти се обидя.

Лениво плъзна пръст по опакото на ръката му, което го накара да се запита защо един мъж би трябвало да не приема облагите от женската еманципация. Не беше неприятно човек да бъде хранен и поен. Нито би било неприятно да се отпусне и да се остави да бъде съблазнен. Все пак би трябвало да има известно партньорство. Шейд поднесе ръката ѝ към устните си.

— Бих могъл да кажа, че винаги изглеждаш прекрасно, ала тази вечер... — задържа поглед върху лицето ѝ. — Тази вечер ми вземаш дъха.

Объркана за момент, тя остави ръката си в неговата.

Как можеше той да говори такива неща толкова спокойно, толкова неочаквано? И как можеше Брайън, след като бе свикнала с непринудените, необвързващи комплименти от мъже, да се справи с един комплимент, който звучеше толкова сериозно? Внимателно, напомни си тя. Много внимателно.

— В такъв случай ще трябва да запомня по-често да си слагам червило.

Шейд се засмя и отново целуна пръстите ѝ.

— Днес си забравила да си го сложиш.

— О... — Брайън то зяпна объркано.

— Госпожо? — сервитьорът ѝ показваше бутилката.

— Да — тя въздъхна тихо. — Да, добре.

Без да откъсва очи от Шейд, чу как тапата излетя и как виното зашумя в чашата ѝ. Отпи и затвори очи, за да се наслади на удоволствието. После кимна и изчака сервитьорът да напълни и двете чаши. Вече по-овладяна, вдигна своята чаша и се усмихна на Шейд. — За какво ще прием?

— За едно лято — той докосна чашата си до нейната. — За едно прекрасно лято.

Устните ѝ трепнаха и докато отпиваше, усмивката се отрази в очите ѝ.

— Очаквах, че ще бъде ужасно скучно да се работи с теб.

— Наистина ли? — Шейд задържа за момент шампанското върху езика си. И то като Брайън бе външно спокойно, по отдолу кипеше енергия. — А аз очаквах, че ти ще си невъзможна...

— Обаче — прекъсна го тя, — много ми е приятно, че очакванията ми не се оправдаха. — Изчака за миг. — А твоите?

— Оправдаха се — отвърна той весело и се засмя, когато Брайън присви очи. — Ала иначе нямаше да ми е толкова приятно с теб.

— Другият ти комплимент повече ми хареса — тя взе менюто. — Но понеже не си много щедър на комплименти, предполагам, че трябва да се задоволя с това, което има.

— Аз говоря само това, което мисля.

— Знам — облегна се назад на стола и взе да преглежда менюто. — Обаче аз... О, гледай, имат шоколадов мус!

— Повечето хора започват с предястие.

— Аз бих предпочела обратно. Така ще знам колко мога да изям и пак да ми е останало място за десерта.

— Не мога да си представя да се откажеш от нещо шоколадово.

— Колко си прав.

— Едно не разбирам, как го поглъщаш по този начин и въпреки това не си дебела.

— Сигурно просто имам късмет — усмихна му се, отворила менюто над чинията си. — Ти никакви слабости ли нямаш, Шейд?

— Имам — изглежда я така, че Брайън отново се почувства объркана и смутена. — Няколко — и една от тях, помисли той, докато не сваляше поглед от очите ѝ, става все по-силна.

— Готови ли сте с поръчката?

Тя стреснато погледна нетактичния сервитьор.

— Моля?

— Готови ли сте с поръчката? — повтори той. — Или ви трябва още малко време?

— Дамата иска шоколадов мус — съобщи Шейд.

— Да, господине — без да трепне, сервитьорът го записа. — Това ли ще е всичко?

— Съвсем не — обеща му Шейд и отново взе чашата с вино.

Брайън със смях започна да чете менюто.

— Натъпках се — заяви тя след повече от час, докато караха през проливния дъжд. — Направо се натъпках.

Шейд шофираше под кехлибарените светлини.

— Да те гледа човек как ядеш, е удивителен начин за прекарване на времето.

— Тук сме да се забавляваме — отбеляза Брайън весело. Бе сгушена на седалката си, главата ѝ се въртеше от шампанското и от гръмотевиците в мрачното небе. Бе съгласна да пътува, накъдето той реши. — Много мило, че ми даде да опитам една хапка от твоя чийзкейк.

— Половината — поправи я Шейд. Съзнателно подмина паркинга, който бяха избрали днес следобед. Чистачките свистяха по предното стъкло. — Но за мен беше удоволствие.

— Много беше хубав — тя въздъхна тихо и сънено. — Обичам да се грижат за мен. След тази вечер би трябвало да мога да издържа още един месец на вериги закусвални за бързо хранене и вечери с изсъхнали понички — доволно огледа тъмните мокри улици, локвите край тротоарите. Обичаше дъжда, особено през нощта, когато всичко блестеше от него. Докато го гледаше, задряма и се разбуди едва когато той спря на паркинга на малък мотел.

— Тази вечер няма да спим в къмпинг — изпревари Шейд въпроса ѝ. — Чакай тук да взема стая.

Брайън нямаше време да коментира, преди той да изскочи от фургона и да се втурне под дъжда. Няма да спим в къмпинг, помисли тя и погледна през рамо към двете тесни койки от двете страни на фургона. Никакви импровизирани легла и подобия на душ.

С усмивка скочи и започна да събира неговата и нейната апаратура. За куфарите изобщо не се сети.

— Шампанско, ленени салфетки, а сега и легло — засмя се Брайън, когато Шейд се върна, мокър до кости. — Ще се разглезя.

Искаше му се да я поглези. В това нямаше логика, бе просто факт. Тази вечер, макар и само тази вечер, му се искаше да я поглези.

— Стаята е от задната страна — тя потътри апаратурата напред и той подкара бавно около сградата, като оглеждаше номерата над вратите. — Ето я — нарами чантите с фотоапаратите. — Чакай малко. — Докато отвори отново вратата от външната страна, Брайън бе успяла да вземе още една чанта и дамската си чантичка. За нейно изумление Шейд я грабна на ръце.

— Шейд! — ала дъждът плющеше в лицето ѝ.

— Най-малкото, което мога да направя, след като ти се охарчи за вечерята — обясни той, докато се мъчеше да пхне огромния ключ в ключалката и да отвори вратата като държеше нея, чантите с фотоапаратите и триножниците.

Затвори с ритник вратата и притисна устни към нейните. Все още засмяна, тя се вкопчи в него.

— Сега и двамата сме мокри — прошепна Брайън и прокара ръка през косата му.

— Ще изсъхнем в леглото — преди да бе разбрала намерението му, се озова просната на дюшека.

— Толкова си романтичен — отбеляза сухо, но не помръдна. Продължаваше да се усмихва, защото това бе един от редките моменти, в които Шейд бе направил нещо фриволно и тя имаше намерение да му се наслади.

Роклята ѝ бе прилепнала към тялото, косата разпиляна. Бе я видял да се преоблича за вечерята и знаеше, че отдолу бе с боди, изрязано високо на бедрата и дълбоко над гърдите и с тънки, тънки чорапи. Би могъл да я люби сега, да я люби часове наред. Нямаше да е достатъчно. Знаеше колко меко, колко податливо можеше да бъде тялото ѝ. Колко огнено, силно, трептящо. Можеше да иска всичко това, да има всичко това. Нямаше да е достатъчно.

Никой не умееше като него да улавя момента, настроението, посланието. Остави собствените си чувства и посегна към чантата с фотоапарата.

— Какво правиш? — Брайън понечи да се надигне и той се обърна.

— Постои така една минутка.

Заинтригувана и подозрителна, тя го гледаше как настройва апарата.

— Аз не...

— Просто лежи, както си беше — прекъсна я Шейд. — Отпусната и доста доволна от себе си.

Сега намеренията му бяха достатъчно очевидни. Мания, помисли Брайън. Фотоапаратът бе мания и за двама им.

— Шейд, аз съм фотограф, а не модел.

— Направи ми това удоволствие — той внимателно я бутна обратно на леглото.

— Пила съм прекалено много шампанско, за да споря с теб — усмихна му се, когато Шейд вдигна фотоапарата пред лицето си. — Можеш да си играеш, ако искаш, или да правиш сериозни снимки, ако трябва, стига да не трябва аз да правя нищо.

Не правеше нищо, само се усмихваше, и той започна да пулсира. Често бе използвал фотоапарата като бариера между себе си и своя обект, друг път като проводник на чувствата си, чувства, които не си позволяваше да пусне на свобода по никакъв друг начин. Сега не бе нито едното, нито другото. Чувството вече бе в него и бариерите бяха невъзможни.

Бързо я улови в кадър и снима, ала не бе доволен.

— Не е това, което искам — бе толкова делови, че тя не го усети като защита, само като негов маниер. Но когато се приближи, издърпа я да седне и разкопча ципа на роклята ѝ, устата ѝ увисна.

— Шейд!

— Този ленив сексапил — прошепна той и смъкна роклята над едното ѝ рамо. — Тези невероятни вълни на чувственост, които не изискват никакво усилие, просто ги има. Този поглед в очите ти — ала когато неговите очи се върнаха към нейните, Брайън забрави шегата, която се гласеше да каже. — Начинът, по който изглеждаш, когато те докосвам, ето така... — бавно плъзна ръка по голото ѝ рамо. Целува я, докато в главата ѝ не остана никаква мисъл, а тялото ѝ се изпълни с усещания. — Така — прошепна, по-решен от всякога да улови този момент, да го направи осезаем, за да може да го държи в ръцете си и да

го вижда. — Просто така — повтори, направи крачка назад, после още една. — Начинът, по който изглеждаш точно преди да правим любов. Начинът, по който изглеждаш веднага след това.

Вдигна апарата и тя, неспасяемо възбудена, погледна към обектива. Улови я така, в мерника на обектива, без никаква мисъл, но объркана от чувства. В същото време улови и себе си.

За момент сърцето ѝ бе в очите. Блендата се отвори, затвори се и го запечата. Щеше ли да види какво бе чувствала, когато проявеше снимката? Щеше ли да е сигурен в собствените си чувства?

Сега Брайън седеше на леглото. Роклята ѝ бе раздърпана, косата разрошена, очите замъглени. Тайни, помисли отново Шейд. И двамата ги имаха. Бе ли възможно да бе заключил частица от всяка от тайните им върху лентата във фотоапарата?

Когато я погледна, видя една възбудена жена, една жена, която възбужда. Видя страст, мекота и отстъпчивост. Видя жена, която бе опознал повече от всяка друга. Видя жена, до която още не бе стигнал... Жена, до която не бе искал да стигне.

Приближи се мълчаливо към нея. Кожата ѝ бе влажна, ала топла, както бе очаквал. В косите ѝ блестяха капчици дъжд. Докосна една от тях и тя изчезна. Ръцете ѝ се вдигнаха.

Докато бурята бушуваше отвън, той отведе и нея, и себе си там, където нямаше нужда от отговори.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако имаха повече време...

Това бе мисълта, която се въртеше в главата на Брайън, докато август се изнизваше. Ако имаха повече време, можеха да остават по-дълго на всяко място. Ако имаха повече време, можеха да минат през повече щати, да видят повече градове, повече хора. Имаше толкова много, което трябваше да се види, да се запечата, ала времето им свършваше.

След по-малко от месец училището, което бе снимала празно и чакащо в следобедната светлина, щеше отново да се изпълни. Листата, които тогава бяха свежи и зелени, щяха да се обагрят в онези ярки цветове, преди да опадат. А тя щеше да се е върнала в Лос Анджелис, в своето ателие, щеше да се е върнала към установения си начин на живот. За пръв път думата „сама“ звънтеше на кухо.

Как се бе случило това? Шейд Колби бе станал неин партньор, неин любовник, неин приятел. Бе станал, макар да бе страшно да си го признае, най-важният човек в живота ѝ. По някакъв начин през нощите, когато се занимаваха само един с друг, беше станала зависима от него, от неговото мнение, от неговата компания.

Представяше си как щеше да бъде, когато се върнеха в Лос Анджелис и всеки си поемеше по пътя. Различни части на града, мислеше си, различен живот, различни миогледи.

Близостта, която толкова бавно, почти мъчително бе създавала между тях, щеше да се стопи. Не бе ли то намерението и на двамата от самото начало? Те бяха разбрали един с друг, както се бяха разбрали да работят заедно. Ако чувствата ѝ се бяха променили, това бе и проблем ѝ. Брайън трябваше да се справи с него. Докато километражът превърташе поредния километър, докато поредният щат оставаше зад гърба им, тя се чудеше откъде да започне.

Шейд бе потънал в собствените си мисли. Когато пресякоха границата на Мериленд, пресякоха границата с Изтока. Атлантическият океан беше близо, близо, както и краят на лятото.

Това, което го безпокоеше, бе краят. Тази дума вече не означаваше нещо приключено, а нещо отминало. Започваше да осъзнава, че съвсем не бе готов да тегли тази последна черта. Имаше различни начини да погледне разумно на въпроса. Той ги опита всичките.

Бяха пропуснали прекалено много. Ако не бързаха и потеглеха обратно, без да се придържат към първоначалния си план да пресекат направо страната, можеха да обиколят толкова много места, които не бяха видели на идване. Можеха да останат две седмици в Ню Ингленд, две седмици след Деня на труда. След дългите дни във фургона и напрегнатата работа и двамата заслужаваха известна почивка. Това бе разумно.

Би трябвало да се върнат спокойно, вместо да препускат. Ако не бързаха толкова да навъртат километри, колко още снимки щяха да излязат? Дори само една от тях да се окажеше изключителна, щеше да си струва. Това бе професионален подход.

А когато се върнеха в Лос Анджелис, може би Брайън можеше да се пренесе при него, да живеят в един апартамент, както бяха живели в един фургон. Това беше невъзможно. Нали?

Тя не искаше да усложнява техните отношения. Не го ли бе казала? Шейд не искаше да поеме отговорността да се свърже с друг човек. Не се ли бе изразил достатъчно ясно? Може би на някакво ниво бе започнал да изпитва потребност от нейната компания. И бе вярно, че беше започнал да харесва начина, по който Брайън гледаше на всяко нещо и намираше в него удоволствието и красотата. Това не означаваше обещания, обвързване или усложнения.

Тази потребност със сигурност щеше да отзвучи. Имаше нужда само от малко време и малко разстояние. Единственото, в което бе сигурен, бе, че искаше да отложи този момент колкото бе възможно по-дълго.

Брайън забеляза открита лека кола — червена, ярка. Шофьорката бе праметнала ръка през облегалката на бялата кожена седалка, а късата и руса коса се развяваше от вятъра. Брайън грабна фотоапарата и се надвеси през прозореца.

Искаше да улови картината отзад, като размаже колата във вихрушка от цвят. Но не искаше да изгуби арогантната извивка на ръката на шофьорката, нито небрежния начин, по който бе отметнала назад косата си. Вече знаеше, че в тъмната стаичка щеше да изреже

скучното сиво шосе и другите коли. Само червената открита кола, помисли тя и нагласи фотоапарата си.

— Опитвай се да поддържаш дистанцията — извика на Шейд. Направи една снимка, не остана доволна и се провеси още повече през прозореца, за да направи следващата. Макар Шейд да я ругаеше, Брайън щракна и със смях се стовари обратно на мястото си.

И той имаше същата слабост, знаеше си го. Когато вдигнеш фотоапарата пред себе си, имаш чувството, че това е щит, че нищо не може да ти се случи — ти просто не си част от това, което се случва. Макар и да знаеше, че не бе така, бе му се случвало достатъчно често, дори и след първата му командировка в чужбина. Може би заради това разбиране гласът му бе мек, макар да бе ядосан.

— Нямах ли малко ум в главата? Как можеш да се надвесваш от прозореца на движеща се кола?

— Не можах да се сдържа. Нищо не може да се сравни с една открита кола през август. Все си мисля дали да не си купя.

— Защо не си купиш?

— Трудна работа е да се купи нова кола — тя погледна към пътните табели, каквито бе гледала цяло лято. Имаше градове, пътища и шосета, за които никога не бе чувала. — Не мога да повярвам, че сме в Мериленд. Стигнахме чак дотук... Ами не знам, не ми се вярва, че са минали само два месеца.

— Имаш чувството, че са били две години ли?

Брайън се засмя.

— Понякога. Друг път сякаш са били само няколко дни. Времето не стига — каза на себе си. — Никога не стига.

Шейд не си остави време да помисли, преди да използва момента.

— Трябваше да пропуснем много неща.

— Знам.

— Минахме през Канзас, ала не минахме през Небраска, през Мисисипи, но не и Каролина. Не стигнахме до Мичиган и Уисконсин.

— Нито до Флорида, Вашингтон и Дакота — тя сви рамене и се опита да не мисли за това, което бе оставила зад гърба си. Само днес, каза си. Вземи само днешния ден.

— Мисля си дали да не ги минем на връщане — подхвърли той и се пресегна за цигара.

Брайън се обърна към него.

— На връщане?

— Вече няма да сме в командировка — запалката на фургона заблестя в червено. — Но мисля, че и двамата можем да си вземем по един месец отпуск и да довършим работата.

Още време. Тя усети бързо надигналата се надежда, ала безмилостно я стъпка. Шейд искаше да довърши работата така, както на него му харесваше. На него му харесваше, напомни си Брайън, да доизпипва нещата докрай. Но всъщност имаше ли значение причината? Щяха да имат още време. Да, осъзна тя, взирайки се през прозореца. Причината имаше огромно значение.

— Работата ни приключва в Ню Ингленд — отговори Брайън безгрижно. — Лятото свършва и идва време за работа. Един месец няма да има кой да ме замества в ателието. Въпреки това... — усети се, че се размеква, макар той да не бе казал нищо, с което да се опитна да я убеди. — Не бих имала нищо против на връщане да се отбием тук-там.

Ръцете на Шейд лежаха спокойно върху волана, гласът му бе непринуден.

— Ще помислим за това — каза той и приключи въпроса, който всъщност и двамата искаха да обсъждат.

Уморени от магистралата, те поеха по страничните пътища. Тя направи снимки на деца, които се пръскаха с градински маркучи, на пране, развяващо се на вятъра, на възрастно семейство, седнало на люлееща се пейка на верандата. Шейд снима потни работници, размазващи асфалт върху покрива на новострояща се сграда, на берачи на праскови и изненадващо, на двама десетинагодишни бизнесмени, които продаваха лимонада в предния си двор.

— Много сладко — трогната, Брайън пое картонената чаша, която той ѝ подаваше.

— Още не си я опитала — предупреди я Шейд и се разположи на седалката до шофьора. — За да намалят разходите, те икономисваха захарта.

— Имах предвид теб. — Тя спонтанно се наведе и го целуна леко по бузата. — Ти можеш да си много сладък.

Както винаги, Брайън го развълнува и той нищо не можеше да направи за това.

— Бих могъл да ти дам цял списък от хора, които няма да се съгласят с теб.

— Какво разбират те? — тя с усмивка отново докосна устни до неговите и подкара по една спретната сенчеста улица, като се наслаждаваше на окосените дворове, цветните лехи и лаещите кучета. — Обичам покрайнините... Във всеки случай, обичам да ги гледам. Никога не съм живяла в такова място. Толкова са подредени — въздъхна и зави надясно. — Ако имах тук къща, сигурно щях да забравям да торя и кося и дворът щеше да обрасне с бурени. Съседите ми щяха да направят подписка срещу мен и накрая щях да продам къщата и да се пренеса в апартамент.

— И така свършва кариерата на Брайън Мичъл като жител на покрайнините.

Тя се нацупи.

— Някои хора не са създадени за къщи с дворове.

— Вярно си е.

Брайън зачака, ала Шейд не каза нищо, с което да я накара да се почувства глупава. Засмя се доволно и стисна ръката му.

— Добре ми е с теб, Шейд. Наистина ми е добре.

Той неохотно пусна ръката ѝ. Добре ѝ е. Каза му го толкова весело, със смях. Сигурен бе, че тя изобщо нямаше представа какво означаваше за него да го чуе. Може би беше време да ѝ го каже.

— Брайън...

— Какво е това? — прекъсна го тя и рязко сви към тротоара. Приблужи колата към една телефонна кабина, за да може да прочете залепения на нея плакат. — „Пътуващ панаир Найтингейл“ — натисна спирачките и почти се покатери върху Шейд, за да види по-добре. — Волтара, Електрическата жена — намести се по-удобно. — Страхотно, направо страхотно. Сампсон, Танцуващият слон. Мадам Золтар, Гадателка. Шейд, гледай, това е последната им нощ в града. Какво е лято без панаир? Смразяващо кръвта препускане, акробати, фокусници...

— И доктор Рен, Огнегълтачът.

Не бе никакъв проблем да не обърне внимание на сухия му тон.

— Съдба — Брайън се върна обратно на седалката си. — Трябва да е съдба, че завихме по тази улица. Иначе можеше да го пропуснем.

Докато тя потегляше, той хвърли един поглед към плаката.

— Само като си помислиш. Можеше да стигнем чак до крайбрежието, без да видим танцуващ слон.

Половин час по-късно Шейд се бе облегнал назад в седалката си и пушеше спокойно, вдигнал крака на таблото. Брайън уморено направи следващия завой.

— Не съм се загубила.

Той лениво издуха облак дим.

— Нищо не съм казал.

— Знам какво мислиш.

— И ти като мадам Золтар си започнала да четеш мисли.

— И можеш да престанеш да изглеждаш толкова самодоволен.

— Така ли изглеждам?

— Винаги изглеждаш самодоволен, когато се загубя.

— Ти каза, че не си се загубила.

Тя стисна зъби и го изгледа убийствено.

— Защо просто не вземеш тази карта и не ми кажеш къде сме?

— Преди десет минути се опитах да я взема и ти ми изръмжа.

Брайън въздъхна дълбоко.

— Беше заради начина, по който я взе. Подсмихваше се и направо те чувах да мислиш...

— Отново навлизаш в територията на мадам Золтар.

— По дяволите, Шейд! — но тя едва сдържа смеха докато караше по дългото неосветено шосе. — Нямам нищо против да се правя на глупачка, ала не мога да понасям някой да ми се подиграва.

— Да съм ти се подигравал?

— Много добре знаеш, че ми се подиграваше. А би ли... — в този момент видя блещукащите червени, и зелени светлилки. Виенско колело. Нямах какво друго да бъде. До тях долетя музика. Този път Брайън бе тази, която изглеждаше самодоволна. — Знаех си, че ще го намеря.

— Не съм се и съмнявал.

Би могла да каже нещо изпепеляващо, ала вниманието ѝ привлякоха светлините, блестящи в ранния летен здрач, и глупаво кресливата музика.

— Колко години не съм виждала нещо такова — промълви тя. — Трябва да не изпускам от погледа си гълтача на огън.

— И портфейла си.

Брайън поклати глава и отби от шосето по неравната ливада, където бяха паркирани колите.

— Циник.

— Реалист — той я изчака да спре до един пикап последен модел. — Заклучи микробуса — взе чантата си и я изчака навън, докато тя взе нейната и излезе. — Къде отиваме най-напред?

Брайън си помисли за розов захарен памук, но се сдържа.

— Защо просто да не пообиколим наоколо? Може да направим някоя и друга снимка и сега, ала като се стъмни, ще са по-ефектни.

Без тъмнината, без яркия блясък на цветните светлини, панаирът прекалено много приличаше на това, което беше — малко уморен, доста безвкусен. Илюзиите му сега прекалено лесно се разбулваха, а не за това бе дошла тя. Панаирът, както и Дядо Коледа, имаше право на загадъчност. В един друг час, когато слънцето напълно се скриеше зад заоблените синкави хълмове на запад, щеше да настъпи часът на панаира. Олющената боя нямаше да се забелязва.

— Виж, това е Волтара! — Брайън сграбчи Шейд за ръката и го извъртя да види плакат, който показваше в цял ръст пищните форми и оскъдното одяение на жена, завързана в нещо, което приличаше на самоделен електрически стол.

Той погледна към нарисуваните пайети над едрия ѝ бюст.

— Може би, в края на краищата, си струва да се види.

Тя изсумтя и го задърпа към виенското колело.

— Хайде да се качим. Отгоре ще можем да видим всичко.

Шейд извади една банкнота.

— Това е единствената причина да искаш да се качиш.

— Не ставай смешен — приближиха се и изчакаха да слезе една двойка. — Така можеш хем да си седиш, хем да оглеждаш всичко — Брайън се настани на освободеното място. — Със сигурност ще имаме отличен ъгъл за някои въздушни снимки, а и... — хвана го за ръката, когато започнаха да се въртят. — Това е най-доброто място за натискане на панаир.

Той се засмя, тя обви ръце около врата му и укроти устните му своите. Издигнаха се до върха, където подухваше свежият вечерният вятрец и увиснаха за миг-два там, където съществуваха само те двамата. На спускане скоростта се увеличи и ѝ се зави свят. Не бе по-

различно от усещането, когато Шейд я прегръщаше, когато я любеше. Прегърнати, направиха два кръга.

Той я намести на рамото си, загледан в летящия срещу тях панаир. Откога не бе държал в прегръдките си нещо толкова меко и женствено на виенско колело? От гимназията? Не можеше да си спомни. Сега осъзнаваше, че бе оставил младостта да се изниже покрай него, защото по това време толкова други неща му се бяха стрували по-важни. И макар че не би си я поискал цялата обратно, не би и могъл, може би Брайън му показваше как да си върне частици от нея.

— Много обичам виенско колело — прошепна тя. Докато колелото се въртеше, виждаше как слънцето се скрива сред една последна бурна експлозия от цветове, да слуша как музиката и гласовете се приближават и отдалечават. Можеше да погледне надолу и да бъде отделена от пейзажа точно колкото трябва, за да му се наслади, точно колкото трябва, за да го разбере. — Всеки трябва веднъж годишно да се вози на виенско колело така, както да ходи на профилактичен преглед.

Облегнала глава на рамото на Шейд, Брайън разглеждаше околността, алеята, сергиите, павилионите с игри. Искеше да види всичко, да го обхване. Долавяше миризма на пуканки, на печено месо, на пот, на тежкия афършейв на техника, когато прелетяха край него. Колелото ѝ даваше общия поглед. Това бе животът, погледнат отстрани. Това бе малкото кътче на живота, където децата можеха да видят чудеса, а възрастните да се преструват поне за малко.

Извади фотоапарата и между количките и жиците фокусира обектива върху техника. Изглеждаше малко отегчен, докато сваляше една двойка и настаняваше следващата. За него това бе работа, помисли тя, а за останалите малко въннение. Брайън се облегна назад и се отдаде на удоволствието.

Когато се стъмни, се заеха за работа. Доста хора се бяха струпали около рулетката, залагаха по долар с надеждата да спечелят много повече. Момчета се перчеха пред своите момичета или приятели, като целеха с топки купчини от бутилки. Току-що проходили деца, надвесени над въжения парапет, хвърляха пингпонгови топчета в аквариуми с надеждата да спечелят златна рибка, чийто очакван живот бе в най-добрия случай кратък. Млади момичета пищяха на

въртележката, докато младите момчета се кикотеха пред плакатите на централната алея.

Брайън направи една изразителна снимка — жена, крепяща в едната си ръка бебе, докато тригодишно дете я дърпаше безмилостно за другата ръка. Шейд снима три момчета по потници, които стояха отстрани и с всички сили се опитваха да изглеждат корави и безразлични.

Изядоха по едно парче жилава пица, докато гледаха заедно с останалите как доктор Рен Огнегълтачът, излиза от палатката си и демонстрира пред множеството своето изкуство. Брайън бе пленена не по-малко от десетгодишното момче до нея.

Разделиха се с уговорката да се срещнат на входа след половин час. Тя тръгна безцелно. Не можеше да устои на Волтара и влезе за част от представлението. Видя леко уморена и силно гримирана жена, привързана към един стол, който обещавахе да я изпепели със своите две хиляди волта.

Добре се справяше, помисли Брайън, като я гледаше как кимна царствено, преди да вдигнат шалтера. Специалните ефекти не бяха върхът на техниката, но вършеха работа. Край стола и около главата на Волтара блестеше синя светлина и придаваше на лицето ѝ цвят на лятна светкавица. Публиката получавахе това, за което си бе платила по петдесет цента.

Тя се върна на алеята, където работниците от карнавала бяха паркирали своите камиони. Тук нямаше разноцветни светлини, нямаше красиви илюзии. Тази вечер те щяха да съберат съоръженията, да свалят плакатите и да отпътуват.

Лъч лунна светлина падна върху един фургон и освети драскотините по очуканата ламарина. Пердетата на малките прозорчета бяха спуснати, ала отстрани се виждаха избелели букви: „Панаир Найтингейл“.

Стори ѝ се трогателно и Брайън приклекна да направи снимка.

— Да не си се загубила, малката?

Тя подскочи от изненада и едва не се блъсна в нисък набит мъж с тениска и работни панталони. Ако бе от работниците на карнавала, бързо съобрази Брайън, бе си взел доста дълга почивка. Ако бе дошъл да гледа, светлините и представленията не бяха привлекли вниманието му. От него се носеше миризма на бира, топла и застояла.

— Не — тя му се усмихна леко, като поддържаше предпазливо разстояние. Не се бе изплашила, движението бе машинално и спокойно. Само на няколко метра имаше светлини и хора. Освен това си помисли, че той би могъл да бъде добър обект за следващата ѝ снимка. — Тук ли работите?

— Една жена не трябва да се мотае сама по тъмното. Освен ако не си търси нещо.

Не, страхът не бе първата ѝ реакция, не се появи и сега. Ала се появи раздразнение и то се изписа в очите ѝ, преди да се обърне.

— Извинете ме.

В този момент мъжът я хвана за ръката и ѝ се стори, че светлините бяха много по-далеч, отколкото би ѝ се искало. Хич да не ти пука, каза си Брайън.

— Вижте, чакат ме.

— Висока си, а? — пръстите му бяха здрави, но краката му не. Той я обърна рязко към себе си и леко се олюля. — Нямам нищо против да гледам жената лице в лице. Айде да пийнем по едно.

— Някой друг път — тя опря ръка на рамото му да го отблъсне и усети, че то бе твърдо като камък. Тогава вече започна да я обзема страх. — Дошла съм тук да правя снимки — каза Брайън колкото можеше по-спокойно. — Колегата ми ме чака — отново бутна рамото му. — Причинявате ми болка.

— Във фургона имам още малко бира — изломоти мъжът и я помъкна по-далеч от светлините.

— Не — повиши глас тя в първата вълна на паника. — Не искам бира.

Той за момент спря, олюлявайки се, Брайън го погледна внимателно в очите и разбра, че бе толкова пиан, колкото изобщо можеше да бъде човек, който все още се държеше на краката си. Страхът закипя в гърлото ѝ.

— Може да искаш нещо друго — Мъжът плъзна поглед по тънката ѝ лятна блуза и къси шорти. — Когато една жена се разкарва полугола, обикновено иска нещо.

На мястото на страха се надигна студен гняв. Тя му хвърли един убийствен поглед и той се ухили.

— Ах ти, нахалник! — изсъска тя, преди да вдигне рязко коляно и да го забие в корема му. Пияният изохка и пусна ръката ѝ. Брайън не

чака да го види как се стоварва на земята. Просто побягна.

Все още бягаше, когато налетя на Шейд.

— Закъсняла си десет минути — започна той, — обаче никога не съм те виждал да бягаш толкова бързо.

— Аз... Трябваше да... — тя замълча, останала без дъх, и се опря на него. Стабилен, надежден, безопасен. Можеше да си остане така, докато слънцето отново изгрее.

— Какво има? — Шейд почувства напрежението ѝ, отдръпна я от себе си и се вгледа в лицето ѝ. — Какво се е случило?

— Всъщност нищо — Брайън отметна косата от лицето си, отвратена от себе си. — Просто попаднах на някакъв простак, който искаше да ме черпи едно питие, независимо дали съм жадна, или не.

Пръстите му се стегнаха върху рамото ѝ и тя трепна, защото бяха върху същото място, което вече я болеше.

— Къде?

— Нищо не се е случило — повтори Брайън, ядосана на себе си, че не бе изчакала да се успокои, преди да налети върху него. — Обиколих да разгледам фургоните.

— Сама? — той бързо я разтърси. — Що за идиотка си? Не знаеш ли, че панаирите не са само захарен памук и разноцветни светлини? Удари ли те?

Това, което чуваше в гласа му, бе не загриженост, а гняв. Тя изпъна рамене.

— Не, ала ти ми причиняваш болка.

Без да ѝ обръща внимание, Шейд я задърпа през тълпата към паркинга.

— Ако престанеш да гледаш всичко през розови очила, ще виждаш много по-ясно. Имаш ли представа какво можеше да ти се случи?

— Аз мога да се грижа за себе си. Оправих се сама — стигнаха до своя фургон и Брайън се отскубна от него. — И ще гледам на живота както ми харесва. Нямам нужда да ми четеш лекции.

— Ти имаш нужда от нещо — той грабна ключовете от нея и отключи фургона. — Ум нямаш да се мотаеш сама в тъмното на такова място. Търсиш си белята.

— Говориш съвсем като идиота, който оставих проснат на тревата, стиснал се с две ръце между краката.

Шейд ѝ хвърли един поглед. По-късно, когато се успокоеше, може би щеше да се възхити от начина, по който се бе справила с противния пияница, но сега не виждаше нищо, освен нейната непредпазливост. Една жена, колкото и да бе независима, бе уязвима.

— Не трябваше да ти разрешавам да ходиш сама.

— Я чакай малко — тя се извъртя на седалката си. — Ти не ми разрешаваш нищо, Колби. Ако ти е влязло в главата, че си ми надзирател, пазач или нещо такова, веднага си го избий. Аз отговарям пред себе си и само пред себе си.

— През следващите няколко седмици ще отговаряш и пред мен.

Брайън се опита да овладее гнева си, ала не бе възможно.

— Може и да работя с теб — произнесе отчетливо, като старателно изговаряше всяка дума. — Може и да спя с теб. Но не ти дължа сметка. Нито сега, нито когато и да било.

Той включи запалката.

— Ще видим.

Трепереща от гняв, тя отново се обърна към него.

— Спомни си договора. Ние в тази работа сме съдружници. Наравно.

Шейд изказа мнението си какво да направи с този договор. Брайън скръсти ръце, затвори очи и си наложи да заспи.

Шейд кара часове наред. Тя можеше и да спи, ала в него всичко кипеше и не му даваше покой. Затова караше, на изток към Атлантическия океан.

Бе права, когато каза, че не му дължи сметка. Това бе едно от първите правила, които бяха определили. Писнало му беше от правила. Брайън бе свободна жена, обвързана с него не повече, отколкото той с нея. Двамата бяха интелигентни, независими хора, които искаха нещата да са такива.

Ала Шейд искаше да я защити. В основата на всичко бе, че искаше да я защити. Толкова ли беше глупава, та да не види, че той беше бесен на себе си, задето не бе бил до нея, когато бе имала нужда от него?

Щеше да захвърли това в лицето му, помисли мрачно Шейд и разтърка възпалените си очи. Щеше много ясно и много кратко да го

постави на мястото му. А мястото му, напомни си той, независимо колко близки бяха станали, бе все още на една ръка разстояние. И така бе най-добре и за двама им.

Прозорецът бе отворен и Шейд долавяше миризмата на океана. Бяха прекосили цялата страна. Бяха прекрачили повече граници, отколкото той се бе договорил. Ала още далеч не бяха прекрачили последната граница.

Какво изпитваше към нея? Бе си задавал този въпрос отново и отново, но винаги бе успявал да избяга от отговора. Наистина ли искаше да го чуе? Ала сега бе три часът сутринта, времето, което добре познаваше. В три сутринта защитите лесно се срутваха. Истината лесно си пробиваше път.

Бе влюбен в нея. Бе прекалено късно да направи крачка назад и да каже не, благодаря. Бе влюбен в нея по начин, който му беше напълно непознат. Неегоистично. Неограничено.

Обръщайки се назад, можеше почти да определи точния момент, в който това се бе случило, макар тогава да го бе нарекъл иначе. Когато тя стоеше върху скалистото островче в езерото на Аризона и Шейд я пожела, пожела я по-силно, отколкото бе желал някого или нещо дотогава. Когато се бе събудил от кошмара си и я бе намерил до себе си, топла и сигурна, и бе изпитал нуждата от нея, отново повече, отколкото от някого или от нещо дотогава.

Но когато погледна през прашното шосе на границата на Оклахома и я видя пред тъжната малка къща с цветната леха в двора, тогава се влюби в нея.

Сега бяха далеч от Оклахома, далеч от този момент. Любовта бе израснала и го бе победила. Тогава не знаеше как да се справи с нея. Нямаше идея какво да прави с нея сега.

Стигна до океана, където въздухът бе влажен. Когато спря фургона между две дюни, можеше да види водата, една сянка със звуци в далечината. Докато я гледаше и слушаше, заспа.

Брайън се събуди, когато чу чайките. Отвори очи, схваната и неориентирана. Видя океана, син и спокоен в ранната утринна светлина, която още не бе съвсем изгрев. На хоризонта небето бе розово и спокойно. Мъгливо. Тя се пробуждаше бавно и гледаше как чайките се носят над брега и отново се издигат в небето.

Шейд спеше на седалката до нея, опрял глава на вратата. Бе карал часове наред, осъзна Брайън. Ала какво го бе накарало да кара толкова време? Спомни си за спора им с нещо като уморено разбиране. Тихо се измъкна от микробуса. Искаше да усети мириса на море.

Наистина ли бяха минали само два месеца, откак стояха на брега на Тихия океан? Наистина ли това бе толкова различно? Тя се събу и тръгна по студения грапав пясък. Той бе карал цяла нощ, за да стигне дотук. Тук, една крачка по-близо до края. Сега трябваше да продължат само покрай брега, през Ню Ингленд. Едно кратко спиране в Ню Йорк за няколко снимки и работа в тъмната стаичка, после до Кейп Код, където лятото щеше да свърши и за двама им.

Може би щеше да е най-добре, помисли Брайън, ако скъсаха там окончателно. Може би щеше да е прекалено голямо изпитание да се върнат заедно, да докоснат отново някои от местата, които бяха открили като екип. Може би когато дойдеше моментът, тя щеше да измисли някакво извинение и да се върне в Лос Анджелис със самолет. Може би щеше да е най-добре да се върнат към различните си животи, когато лятото свършеше.

Бяха извървели пълния кръг. От напрежението и раздразнението в началото, през предпазливото приятелство, през трескавата страст и обратно до напрежението.

Брайън се наведе и взе една раковина, достатъчно малка, за да се събере в ръката ѝ, но цяла.

Напрежението разрушава нещата, нали? Напуква цялото, докато налягането го разбие на парчета. И после човек губи всичко, което има.

Тя не искаше това за Шейд. С въздишка се загледа в океана, където водата бе зелена, после стана синя. Мъглата се вдигаше.

Не. Брайън не искаше това за нето. Когато се отвърнеха един от друг, трябваше да го направят така, както се бяха обърнали един към друг. Като свободни, независими, отделни хора.

Тръгна обратно към микробуса, стиснала раковината в ръка. Умората бе изчезнала. Когато го видя до микробуса с разрошена от вятъра коса, потъмняло лице и натежали очи, сърцето ѝ се преобърна.

Краят щеше да дойде достатъчно скоро, каза си тя. Засега нямаше да има напрежение.

Усмихна се и се приближи до него. Хвана ръката му и сложи в нея раковината.

— Ако се заслушаш, можеш да чуеш в нея океана.

Той не каза нищо, само обви ръка около раменете ѝ и я прегърна.
Заедно гледаха как слънцето се издига на изток.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На ъгъла на една улица в Челси пет изобретателни хлапета бяха развили болтовете на пожарния кран и бяха пуснали водата. На Брайън ѝ харесваше как се подлагат на водната струя, която мокреше гуменките им и слепваше косите им. Нямахше нужда да мисли дълго какви чувства изпитваше при тази гледка. Когато вдигна фотоапарата и го фокусира, единственото ѝ чувство бе завист, чисто и просто завист.

Не само че им бе хладно и бяха приятно мокри, докато тя лепнеше от жегата, а и нямаха никакви грижи. Нямахше нужда да се притесняват дали животът им е поел в правилната посока и изобщо в някаква посока. Това бе привилегията им в тези последни задъхани летни седмици — да се наслаждават на младостта си, на свободата и на студения плисък на водата.

Ако им завиждаше, и други изпитваха същото чувство. Най-добрата ѝ снимка се получи, когато хвана в кадъра и един минувач. Мъжът, пощальон на средна възраст с потна синя риза и прашни обувки, бе погледнал през рамо в момента, в който едно от децата бе вдигнало ръце да улови водната струя. Върху едното лице имаше изписано удоволствие, чисто и неподправено. Върху другото — усмивка, примесена със съжаление по нещо, което никога не може да се улови отново.

Брайън продължи по улици с нервно движение, по тротоари, които замерваха с жегата си като с обиди. Лятото в Ню Йорк невинаги е само усмивка.

Шейд бе в тъмната стаичка, която бяха наели, а тя бе решила първо да прави снимки. Отлагаше, призна си Брайън, докато се промъкваше към един уличен продавач на ярки пластмасови слънчеви очила. Отлагаше последната тъмна стаичка, преди да се върнат в Калифорния. След това кратко спиране и Ню Йорк щяха да поемат на север за последните летни събота и неделя в Кейп Код.

А двамата с Шейд отново бяха започнали да се държат почти непоносимо внимателно един с друг. След онази сутрин, когато се бяха

събудили на плажа, тя бе направила крачка назад. Съзнателно, призна си. Прекалено ясно бе осъзнала, че той можеше да я нарани. Може би беше вярно, че бе разтворила сърцето си. Не можеше да отрече, че някъде по дългия път бе изгубила твърдата си решимост да поддържа определено разстояние. Ала още не бе толкова късно да се отдръпне точно колкото трябваше, за да не получи някой удар. Трябваше да приеме, че сезонът бе почти свършил, а когато наистина свършеше, с него щеше да дойде и краят на отношенията ѝ с Шейд.

Брайън бавно тръгна през града към студиото.

Шейд вече бе проявил десет ленти и методично подбираше снимките. Както винаги, бе по-критичен и безкомпромисен към своята работа, отколкото би бил към нечия друга. Знаеше, че Брайън скоро ще се върне, така че трябваше да отложи отпечатването за утре. Но все пак искаше да направи една снимка още сега.

Спомняше си малката мотелска стая край Луисвил, в която бяха спрели онази дъждовна вечер. Спомняше си как се чувстваше тогава — замаян и малко нервен. Тази нощ се въртеше все по-често в главата му напоследък, когато двамата с Брайън отново бяха започнали да издигат прегради помежду си. Онази нощ между тях нямаше прегради.

Намери лентата, която търсете, и приближи увеличителното стъкло към нея. Тя седеше на леглото, роклята се бе свлякла от рамото ѝ, в косите ѝ блестяха дъждовни капки. Мека, страстна, нерешителна. Всички тези неща прозираха в начина, по който се държеше, в начина, по който гледаше към обектива. Ала очите ѝ...

Той объркано примигна. Какво имаше в очите ѝ? Искаше да увеличи снимката, да я изсуши и да види и разбере.

Брайън сега се отдръпваше. Всеки ден го виждаше, чувстваше го. Всеки следващ ден мъничко повече дистанция. Но какво имаше в очите ѝ онази дъждовна вечер? Трябваше да разбере. Преди това не можеше да направи крачка нито в едната посока, нито в другата.

Когато на вратата се почука, изруга тихо. Трябваше му още един час. След час щеше да има снимката, а може би и отговора. Просто не обърна внимание на почукването.

— Хайде, Шейд, време е за смяна.

— Ела след един час.

— Един час! — от другата страна на вратата тя отново потропа.

— Слушай, стопих се тук. Освен това вече ти дадох двамайсет минути

повече, отколкото ти се полагат.

В момента, в който той отвори, Брайън усети вълните на нетърпение, ала не бе в настроение да се занимава с това, така че просто вдигна вежди и се промуши край него. Ако искаше да е в лошо настроение, негова си работа, стига да изнесеше настроението си навън. С привичен жест остави фотоапарата си и една картонена чаша, пълна с лимонада с лед.

— Как беше?

— Още не съм свършил.

Тя сви рамене и започна да вади от чантата непроявените ленти.

— Имаш и утре.

Шейд не искаше да чака до утре, не искаше да чака и една минута повече.

— Ако ми дадеш останалото време, няма да имам нужда от утре.

Брайън започна да налива вода в плитката пластмасова вана.

— Извинявай, Шейд, вече нямам сили да работя навън. Ако сега не започна тук, най-доброто, което мога да направя, е да се върна в хотела и да проспя остатъка от деня. Ще изостана. Какво толкова важно имаш?

Той пхна ръце в джобовете си.

— Нищо. Просто искам да свърша.

— А аз трябва да започна — измърмори тя разсеяно, докато проверяваше температурата на водата.

Шейд я загледа за момент как уверено се подготвя и подрежда бутилките с химикали. Малки кичурчета коса, влажни от жегата, се къдреха край лицето ѝ. Преди да се заеме за работа, изу обувките си. Той усети вълна от любов, от желание, от объркване и протегна ръка да я докосне по рамото.

— Брайън...

— Хм?

Понечи да се приближи, но се спря.

— Кога ще свършиш?

В гласа ѝ се долавяше и смях, и раздражение:

— Шейд, ще престанеш ли да се опитваш да ме изгониш?

— Искам да дойда да те взема.

Тя спря работа, колкото да му хвърли един поглед през рамо.

— Защо?

— Защото не искам да вървиш сама по тъмното.

— За Бога! — Брайън се извъртя към него. — Имаш ли представа колко пъти съм била в Ню Йорк сама? На глупачка ли ти приличам?

— Не.

Нещо в начина, по който ѝ го каза, я накара да присвие очи.

— Виж...

— Искам да дойда да те взема — повтори той и този път я докосна по бузата. — Направи ми това удоволствие.

Тя въздъхна дълбоко, като се опита да се прочувства раздразнена, а накрая вдигна ръка към неговата.

— Осем, осем и половина.

— Добре. По пътя ще вземем нещо за хапване.

— За това спор няма да имаме — Брайън се усмихна и отпусна ръка, преди да се бе поддала на желанието да се приближи повече. — А сега върви направи някоя и друга снимка, а? Аз си имам работа.

Шейд взе чантата с фотоапарата си и се запъти към вратата.

— Ако в осем и половина не си свършила, ти плащаш вечерята.

Тя заключи зад него с решително щракване.

Не губеше представа за времето, докато работеше. Времето бе прекалено важно. Работеше сръчно в тъмното. В кехлибарената светлина движенията ѝ плуваха в равномерен ритъм. Когато една лента с негативи бе проявена и окачена да съхне. Брайън се заемаше със следващата, после със следващата. Накрая, когато вече можеше да светне лампата, изправи гръб, разкърши рамене и се отпусна.

Огледа се безцелно и забеляза, че бе забравила за лимонадата, която си бе донесла. Без да се ядосва, отпи голяма глътка от вече изветрялата и топла напитка.

Работата я задоволяваше, в нея се изискваше прецизност. Сега мислите ѝ бяха насочени към отпечатъците. Само когато имаше готовите снимки, творческата ѝ страст щеше да е напълно задоволена. Хвърли бърз поглед към часовника. Имаше време да си поиграе с негативите, преди да дойде Шейд. Ала тогава щеше да се озове и същото положение, в което бе поставила него — да остави нещо, свършено наполовина. Вместо това отиде да разгледа неговите негативи.

Впечатляващо, но не бе и очаквала нищо по-малко. Бе склонна да си поиска една снимка на стареца с бейзболната шапка. Не бе в типичния стил на Шейд, помисли тя и се наведе над лентата. Толкова рядко се фокусираше върху един човек и даваше воля на чувствата си. Човекът, направил тази снимка, веднъж ѝ бе казал, че не изпитва състрадание. Брайън поклати глава и огледа другите негативи. Дали той си вярваше на това, или просто искаше останалата част от света да го вярва?

И тогава видя себе си и спря с някаква замаяна изненада. Разбира се, че си спомняше как Шейд бе направил тази снимка, като я развесели, а после възбуди, докато променяше ъглите. Начинът, по който я докосна. Това не можеше да го забрави, така че не би трябвало да я изненадва да види негатива. И въпреки това той не само я изненада.

Брайън взе увеличителното стъкло и го приближи към мъничкия правоъгълник. На снимката изглеждаше... Отстъпчива. Чу се как преглътна нервно и се загледа по-внимателно. Изглеждаше. Мека. Можеше да е рожба на нейното въображение или, по-вероятно, на уменията на фотографа. Изглеждаше. Влюбена.

Бавно остави лупата и се изправи. Умението на фотографа, повтори си тя, като се мъчеше да го повярва. Трик на ъгъла, на осветлението, на сенките. Това, което един фотограф улавяше върху лентата, невинаги бе истината. То често бе илюзия, често тази неясна граница между истината и илюзията.

Една жена знае, когато е влюбена. Така си казваше Брайън. Една жена знае, когато е дала сърцето си. Това не е нещо, което може да се случи и да не се почувства.

За момент затвори очи и се заслуша в тишината. Имаше ли нещо, което не бе почувствала, когато ставаше дума за Шейд? Колко още щеше да се преструва, че страстта, желанието, копнежът си бяха чувства сами за себе си? Любовта ги бе обединила. Любовта ги бе циментирала в нещо твърдо, силно и неоспоримо.

Обърна се към висящите негативи. Имаше един, на който бе успяла да не обърне внимание. Мъничко парче лента, която бе заснела импулсивно и после бе заровила, защото бе започнала да се страхува от отговора, който бе намерила. Сега, когато вече имаше отговор, тя се взря в него.

На негатива косата му бе светла, лицето тъмно. Сребристата лента на реката беше бяла, както греблата в ръцете му. Ала Брайън го виждаше ясно.

Очите му бяха толкова напрегнати, макар че тялото му изглеждаше отпуснато. Би ли позволил някога на ума си истински покой? Лицето му бе твърдо, слабо, с едва доловима чувственост около устните. Той бе мъж, който не понасяше грешки, собствени или чужди. Тя знаеше това. Бе мъж с твърдо установени правила, кое бе важно. И бе мъж, способен да обуздае собствените си чувства и да отрече чувствата на другите. Каквото и да даваше, когато и да го даваше, бе по неговите правила.

Знаеше, разбираше и въпреки това го обичаше.

Бе обичала и преди, и тогава любовта имаше повече смисъл. Поне така й се бе струвало. И все пак накрая се бе оказвало, че любовта не бе достатъчна. Какво знаеше за това, как да накара любовта да успее? Можеше ли да повярва, че след като се бе провалила веднъж, можеше да успее с мъж като Шейд?

Сега обичаше и си казваше, че бе достатъчно умна, достатъчно силна, за да го остави да си отиде.

Правило номер едно, напомни си Брайън, докато подреждаше тъмната стаичка. Никакви усложнения. Повтаряше си го като заклинание, докато Шейд почука на вратата. Когато му отвори, почти си вярваше.

Бяха стигнали до последната спирка, до последния ден.

Лятото не беше безкрайно, както някои хора биха искали. Може би времето щеше да се задържи топло още седмици наред. Цветята можеше още да цъфтят напук, но точно както Брайън смяташе, че последният училищен ден бе началото на лятото, така и приемаше Деня на труда като неговия край.

Пикници край морето, купони на плажа, лагерни огньове, горещ пясък и прохладна вода. Това бе Кейп Код. Плажен волейбол и гърмящи транзистори. Ученици, докарващи тена, с който щяха да се фукаат през първите седмици на училище. Семейства, спуснали се трескаво към водата в последния момент, преди есента да даде знак за край. Барбекюта, димящи в задните дворове. Бейзбол, преди американският футбол да си проправи път. Сякаш знаеше, че времето му изтича, лятото преливаше от топлина.

Брайън нямаше нищо против. Тя искаше тези последни събота и неделя да бъдат всичко, което можеше да бъде едно лято — горещи, треперещи от омара, знойни. Искаше и последните ѝ дни с Шейд да са такива. Любовта можеше да бъде замаскирана като страст. Можеше да ѝ се отдаде. Дългите горещи дни водеха до дълги горещи нощи и Брайън искаше да ти изживее.

Ако се любеше малко трескаво, ако желанията ѝ бяха малко отчаяни, можеше да обвинява жегата. Докато тя ставаше все по-агресивна, той ставаше все по-внимателен.

Бе забелязал промяната. Макар да не каза нищо, забеляза я вечерта, когато дойде да я вземе от тъмната стаичка. Може би понеже рядко биваше нервна, Брайън вярваше, че добре го скрива. Шейд я виждаше как почти подскача всеки път, когато я погледнеше.

В тъмната стаичка тя бе стигнала до решение — решение, което вярваше, че бе най-добро и за нея, и за Шейд. Самият Шейд също бе стигнал до решение, също в тъмната стаичка, следващия ден, докато гледаше как снимката на Брайън бавно се появява върху фотографската хартия.

По пътя от запад на изток те бяха станали любовници. Сега по пътя обратно на запад трябваше да намери начин да я ухажда, както един мъж ухажда жената, с която иска да прекара живота си.

Първо дойде нежността, макар да не бе специалист в нея. Натискът, ако изобщо се стигнеше до това, щеше да е по-късно. Там имаше повече опит.

— Какъв ден — след дългите часове ходене, гледане и снимане, тя се отпусна на облегалката във фургона. Вратите бяха широко отворени, за да пропускат морския бриз.

— Не мога да повярвам колко полуголи хора съм видяла.

Засмя се и изви гръб. Върху себе си имаше само тънък бански костюм и широка бяла блуза, която се бе смъкнала на едното рамо.

— Ти май съвсем подхождаш.

Брайън лениво вдигна единия си крак и се вгледа в него.

— Е, радвам се, че тази командировка не ми е развалила тена — прозя се и се протегна. — Имаме още два часа слънце. Защо не облечеш нещо неприлично и не дойдеш с мен на плажа? — изправи се и обви ръце около врага му. — Водата може да ни поразхлади —

докосна устни до неговите, възбуждащо и изкусително. — После ще се върнем и пак ще се разгорещим.

— На мен ми харесва втората част — той превърна целувката в нещо замайващо и я усети как въздиша под ръцете му. — Защо не отидеш ти да се поразхладиш? Аз имам да свърша някои неща.

Облегнала глава на рамото му, тя се мъчеше да не го помоли отново. Искаше Шейд да дойде с нея, да бъде с нея всяка секунда, която им оставаше. Утре трябваше да му каже, че бе уредила да се върне със самолет. Това щеше да бъде последната им нощ заедно, ала само Брайън го знаеше.

— Добре — успя да се усмихне и се отдръпна. — Не мога да устоя на плажа, когато сме спрели толкова близо. Ще се върна след два часа.

— Приятно прекарване — той я целуна разсеяно и не я проследи с поглед. Ако го бе сторил, щеше да я види как се поколеба, понечи да се върне, после се обърна и продължи да върви.

Докато дойде време Брайън да тръгне обратно към микробуса, въздухът бе изстинал. Кожата ѝ настръхваше — сигурен знак, че това бяха последните летни дни. Край брега бяха подготвени лагерни огньове, готови да пламнат. В далечината се чуваха колебливи любителски акорди на китара. Нощта нямаше да е тиха, каза си тя, докато минаваше край още два къмпинга по пътя към техния фургон.

Спря за момент да погледне към водата и отметна назад косите си, разплетени и леко влажни от плуването. За момент се замисли дали да не вземе от фургона шампоана и да изтича до душовете. Можеше да го направи, преди да приготви един студен сандвич. След час-два, когато огньовете щяха да са се разгорели, а музиката да гърми, двамата с Шейд можеха да се върнат и да поработят.

За последен път, помисли Брайън и посегна към дръжката на вратата на фургона.

В първия момент примигна, изненадана от меката проблясваща светлина на свещи. Свещи и бели покривки. Там, на малката сгъваема маса, която понякога слагаха между пейките, бе опъната снежнобяла покривка, а върху нея две червени свещи в стъклени свещници. В ъглите бяха сгънати червени ленени салфетки. В тясна стъклена ваза имаше розов цвят. От малкото радио отзад се лееше тиха музика.

А до малкия кухненски плот стоеше Шейд и подправяше салатата.

— Добре ли поплува? — попита той с тон, сякаш всяка вечер тя се връщаше във фургона и виждаше такава сцена.

— Да, аз... Шейд, откъде взе всичко това?

— Прескочих до града. Надявам се, че обичаш скаридите добре подправени. Приготвих ги по мой вкус.

Усещаше аромата. През миризмата на восък, през уханието на единствената роза се просмукваше гъстият натежал аромат на богато подправени скариди. Брайън със смях се приближи до масата и прокара пръст по една от свещите.

— Как успя да направиш всичко това?

— Понякога ме наричат вълшебник.

Тя вдигна очи към него иззад свещта. Лицето ѝ бе прелестно, с чисти линии, очите ѝ в меката светлина бяха тъмни и загадъчни. Но преди всичко той видя как устните ѝ трепнаха нерешително, преди да посегнат към неговите.

— Направил си всичко това за мен.

Шейд я докосна, леко, само по косите. И двамата усетиха как нещо закипя.

— Аз също мисля да хапна.

— Не знам какво да кажа — Брайън усети как очите ѝ се наливат със сълзи и не си направи труда да ги преглътне. — Наистина не знам.

Той вдигна ръката ѝ и с естественост, каквато никога не бе проявявал, целуна пръстите ѝ, един по един.

— Опитай да кажеш благодаря.

Тя преглътна и прошепна:

— Благодаря.

— Гладна ли си?

— Аз винаги съм гладна. Но... — с жест, който винаги го трогваше, вдигна ръце към лицето му. — Има по-важни неща. — Притисна устни към неговите. Това бе вкус, в който би могъл да потъне... Вкус, в който сега можеше да признае, че би искал да потъне. Бавно и нежно я привлече в прегръдките си.

Телата им си пасваха. Брайън знаеше, че бе така и от това я болеше. Дори дишането им сякаш се сля, докато се увери, че сърцата

им бият в еднакъв ритъм. Шейд плъзна ръце под ризата ѝ по гърба, където кожата бе още влажна от морето.

Докосни ме. Тя го привлече по-близо, сякаш тялото ѝ можеше да извика думите вместо нея.

Погълни ме. Устните ѝ изведнъж бяха станали живи, горещи и разтворени, сякаш само с устни можеше да вземе от него всичко, което ѝ трябваше.

Обичай ме. Ръцете ѝ се движеха по него, сякаш с тях можеше да докосне чувствата, които искаше. Да ги докосне, да ги задържи, да ги запази, дори и само за една нощ.

Той усещаше в нея мириса на море, на лято и нощ. Чувстваше страстта, когато тялото ѝ се притискаше към неговото. Нужда, желание, страсти — усещаше вкуса им, когато устните ѝ се отдръпнаха от неговите. Ала откри, че тази нощ изпитваше нужда да чуе думите. Много скоро, предупреди се мислено, когато започна да се разтапя. Бе твърде рано да пита, твърде рано да каже. Брайън имаше нужда от време. Време и повече нежност, отколкото бе свикнал да дава.

Но дори когато я отдръпна от себе си, не можеше да я пусне. Погледна я и видя в нея собственото си начало. Нямаше значение нищо, което бе виждал и правил в миналото. В живота му имаше само едно жизненоважно нещо и Шейд го държеше в прегръдките си.

— Искам да правиш любов с мен.

Дишането ѝ вече бе неравномерно, тялото ѝ трепереше.

— Да.

Той обви по-здрави ръце около нея, опитвайки се да бъде логичен.

— Няма място.

Този път тя се усмихна и го привлече към себе си.

— Имаме пода.

По-късно, когато съзнанието ѝ се бе прояснило и кръвта ѝ се бе поохладила, Брайън щеше да си спомня само вихрушката от чувства, само наплива от усещания. Нямаше да може да отдели замайващото усещане на устните му върху кожата ѝ от опиващия вкус на неговите устни под нейните.

Знаеше, че страстта никога не бе била по-силна, по-непреодолима, ала не би могла да каже откъде го знаеше. Дали заради трескавия начин, по който бе произнесъл името ѝ? Или заради

отчаянието, с което бе смъкнал банския ѝ, за да я открие, да я опустоши?

Разбираше, че собствените ѝ чувства бяха достигнали връх, който никога не би могла да изрази с думи. Думите бяха безсилни. Можеше само да ги изрази. Любов, съжаления, желания — всичко се бе свило на топка в нея, докато се притискаше към него. А когато си дадоха един на друг всичко, което можеха, тя продължаваше да се притиска, пазейки момента, както би пазила снимка, избеляла след години гледане.

Усмихна се, легнала до него и отпуснала глава на гърдите му. Бяха дали един на друг всичко, което можеха. Какво повече можеше да иска човек? Притисна устни към гърдите му, все още без да отваря очи. Нищо нямаше да развали тази нощ на свещи и смях. Брайън никога нямаше да я забрави.

— Надявам се да си купил достатъчно скарриди. Умирам от глад.

— Купил съм достатъчно, за да се нахранят един нормален човек и един лакомник.

Тя се засмя и седна.

— Добре — с неочаквана енергия скочи, наведе се над тенджерата със скарридите и вдиша. — Чудесно. Не знаех, че си толкова талантлив.

— Реших, че е време да ти покажа някои от по-достойните си за възхищение качества.

Брайън се усмихна с половин уста, обърна се да го погледне и го видя как обува шортите си.

— Така ли?

— Ами да. В края на краищата, имаме още доста да пътуваме заедно — хвърли ѝ един многозначителен поглед. — Доста.

— Аз не... — тя се спря и започва да се рови в салатата. — Това изглежда добре — заяви прекалено весело.

— Брайън! — Шейд я спря, преди да бе посегнала към бюфета да вземе купички. — Какво има?

— Нищо — винаги ли трябваше да вижда? Нищо ли не можеше да скрие от него?

Той се приближи и обхвана с длани лицето ѝ.

— Какво?

— Хайде да говорим за това утре, а? — тонът ѝ още бе весел, насилено весел. — Наистина съм гладна. Скаридите вече са изстинали, така че...

— Сега — Шейд бързо я разтърси, напомняйки и на двама им, че търпението му не бе безкрайно.

— Реших на връщане да взема самолет — смотолеви тя. — Има един полет утре следобед.

Той замръзна, но Брайън бе прекалено заета с обясненията си, за да забележи колко опасно бе замръзнал.

— Защо?

— Трябваше да стана на луда, за да вместя този ангажимент в графика си. Допълнителното време, което ще спечеля, ще облекчи нещата — звучеше неубедително. Бе неубедително.

— Защо?

Тя отвори уста, може би да му даде друг вариант на същата тема. Един поглед към него я спря.

— Просто искам да се върна — едва успя да каже Брайън. — Знам, че би искал да имаш компания на връщане, ала командировката свърши. Сигурна съм, че ще си прекараш по-добре времето без мен.

Шейд се бореше с гнева си. Гневът не беше начинът. Ако му се поддадеше, щеше да започне да крещи, да беснее, да заплашва. Не това бе начинът.

— Не — отсече просто той.

— Не?

— Утре няма да заминеш със самолета — гласът му бе спокоен, но очите му казваха много повече. — Ще се върнем заедно, Брайън.

Тя се стегна. Един спор щеше да е нещо лесно.

— Виж какво...

— Седни.

Рядко ѝ се случваше да се държи надменно, ала когато се случеше, правеше го изключително добре.

— Моля?

Вместо отговор Шейд бързо я бутна на пейката. Без да приказва, той отвори едно чекмедже и извади плик с наскоро проявени снимки. Хвърли ги на масата и измъкна една.

— Какво виждаш?

— Себе си — Брайън се прокашля. — Виждам себе си, разбира се.

— Не е достатъчно добре.

— Това виждам — сопна му се тя, но не погледна отново към снимката. — Това е всичко.

Може би страхът имаше някаква роля в действията му. Шейд не искаше да си го признае. Ала това бе страх, страх, че си бе въобразил нещо, което го нямаше.

— Виждаш себе си, да. Една красива жена, една желана жена. Една жена — продължи бавно, — която гледа към мъжа, когото обича.

Бе я разголил. Брайън имаше чувството, че той бе смъкнал пласт след пласт преструвки, самозащита, маски. Бе видяла същото и тя в образа, който бе запечатал върху лентата. Бе го видяла, но какво му даваше правото да я разголва?

— Искаш прекалено много — промълви тихо и се отвърна от него. — Прекалено много.

В него се разля вълна на облекчение. Трябваше за момент да затвори очи. Не беше въображение, не беше илюзия, а истина. Любовта я имаше, а с нея и началото.

— Ти вече си ми го дала.

— Не — Брайън отново се обърна към него и се вкопчи в това, което ѝ бе останало. — Не съм го дала. Това, което чувствам, си е моя работа. Не съм искала нищо от теб и няма да искам — пое дълбоко въздух. — Ние се договорихме, Шейд. Никакви усложнения.

— Тогава изглежда, че и двамата не сме удържали обещанието си — хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да се отдръпне. — Погледни ме, Брайън. — Лицето му бе близо, осветявано от блещукащата светлина на свещите. По някакъв начин меката светлина подчертаваше това, което бе видял, това, което бе преживял и бе трябвало да преодолее. — Нищо ли не виждаш, когато ме погледнеш? Повече ли виждаш в един непознат на плажа, в една жена в тълпата, в едно дете на ъгъла на улицата, отколкото когато погледнеш към мен?

— Недей да... — започна тя, ала той я прекъсна.

— Какво виждаш?

— Виждам един мъж — заговори Брайън бързо и разпалено, — един мъж, който е трябвало да види повече, отколкото би трябвало. Един мъж, който се е научил старателно да владее чувствата си, защото

не е много сигурен какво ще се случи, ако ги пусне на воля. Виждам един циник, който не е успял докрай да се справи със собствената си чувствителност, със собствената си състрадателност.

— Съвсем вярно — отговори Шейд спокойно, макар че това бе повече и по-малко, отколкото би искал да чуе. — Какво друго?

— Нищо — отсече тя, почти в паника. — Нищо.

Не беше достатъчно. Гневът си пролича, усети го в ръцете му.

— Къде е сега твоята чувствителност? Къде е прозорливостта, която ти помага да виждаш под излъсканата външност на някой темпераментен лидер и да стигнеш до същността му? Искам да погледнеш в мен, Брайън.

— Не мога — прошепна тя треперливо. — Боя се.

Бои се? Никога не му бе идвало наум. Брайън лесно се справяше с емоциите, търсеше ги, ровеше се да ги намери. Пусна я и произнесе думите, които му бе най-трудно да изрече.

— Обичам те.

Тя усети как тези думи я удариха, спряха ѝ дъха. Щом той ги казваше, значи ги мислеше, бе сигурна в това. Толкова ли бе унесена в собствените си чувства, та да не забележи неговите? Бе изкушаващо, би било лесно просто да се хвърли в прегръдките му и да поеме риска. Но си спомняше, че и двамата бяха рискували преди и се бяха провалили.

— Шейд... — опита се да мисли спокойно, ала думите за любов още звъняха в главата ѝ. — Аз не... Ти не можеш...

— Искам да те чуя да го кажеш — отново я привлече към себе си. Нямахте къде да отиде. — Искам да ме погледнеш, както знаеш, че всичко, което каза за мен, е вярно и да ми го кажеш.

— Няма да се получи — поде Брайън бързо, защото нервите ѝ бяха пред скъсване. — Няма, не виждаш ли? Бих го искала, защото съм достатъчно идиотка, за да си мисля, че този път, с теб... Брак, деца, не това е, което искаш ти, разбирам. И аз не мислех, че ги искам, преди всичко да излезе извън контрол.

Сега, когато тя бе объркана, той бе по-спокоен.

— Още не си ми го казала.

— Добре! — почти викаше. — Добре тогава, обичам те, но аз...

Шейд затвори устни върху нейните, така че не можеше да има никакви извинения. Засега можеше просто да погълне думите и

всичко, което значеа те за него. Спасение. Можеше да повярва в него.

— От къде на къде ти ще ми казваш какво искам? — прошепна в устните ѝ.

— Шейд, моля те — поддаде се на обзелата я слабост и опря глава на рамото му. — Не исках да усложнявам нещата. И сега не искам. Ако се върна със самолет, това ще даде и на двама ни време да погледнем на нещата отстрани. Моята работа, твоята работа...

— Са важни — довърши той вместо нея. — Ала не толкова важни, колкото това — изчака очите ѝ бавно да се вдигнат към неговите. Сега гласът му отново бе спокоен. Отпусна ръце, като продължаваше да я държи в прегръдките си, но вече без натиск. — Нищо не е толкова важно, Брайън. Ти не го искаше, може би аз мислех, че и аз не го искам, ала вече знам, че не съм бил прав. Всичко започва с теб. Всичко важно. Ти ме правиш чист — прокара ръка през косата си. — Господи, ти ме караш отново да се надявам, отново да вярвам. Мислиш ли, че ще ти позволя да ми отнемеш всичко това?

Съмненията започнаха да избледняват, бавно и нерешително. Още един шанс? Не бе ли вярвала винаги в него? Изстрел напосоки. Трябва само достатъчно силно да желаеш да спечелиш.

— Не — прошепна тя. — Но имам нужда от обещание. Трябва ми обещание, Шейд, и после мисля, че можем да направим всичко.

Той също.

— Обещавам да те обичам, да те уважавам, да се грижа за теб, независимо дали това ти харесва, или не. И обещавам, че всичко, което съм аз, е твое — протегна ръка и отвори вратичката на бюфета. Брайън безмълвно го гледаше как извади оттам мъничка картонена саксийка с теменужки. Ароматът им бе лек, сладък и неувяхващ. — Посади ги заедно с мен, Брайън.

Ръцете ѝ се затвориха върху неговите. Не бе ли вярвала винаги, че животът бе толкова прост, колкото си го направиш?

— Още щом се върнем у дома.

ЕПИЛОГ

— Ще си търпелив, нали?

— Не — развеселен, ала съвсем не доволен, Шейд гледаше как Брайън наглася около него рефлексорни чадъри. Струваше му се, че тя си играе с осветлението много повече, отколкото бе необходимо.

— Каза ми, че мога да получа за Коледа каквото си поискам — напомни му Брайън и поднесе към лицето му светломера. — Аз искам тази снимка.

— Беше в момент на слабост — изръмжа той.

— Инат такъв — без капка съчувствие тя отстъпи крачка назад да огледа ъглите. Да, осветлението бе идеално, сенките точно там, където трябваше да бъдат. И въпреки това, въздъхна многострадално. — Шейд, престани да се мръщиш, а?

— Казах ти, че можеш да направиш тази снимка. Не съм обещавал, че ще съм хубав.

— Няма начин — процеди Брайън през зъби. Отчаяно отметна назад косите си и тънката златна халка на лявата ѝ ръка улови светлината. Той я гледаше как проблясва със същото странно удоволствие, което изпитваше винаги когато си спомняше, че бяха един отбор, по всякакъв начин. С усмивка вплете лявата си ръка в нейната, така че халките леко се докоснаха.

— Сигурна ли си, че за Коледа искаш тази снимка? Мислех си да ти купя пет кила френски шоколад.

Тя присви очи, ала пръстите ѝ се вплетоха в неговите.

— Удар под пояса, Колби. Ниско под пояса — но бе решила твърдо да не позволи да бъде разсеяна, затова се отдръпна. — Ще си направя снимката. И ако искаш да си гаден, сама ще си купя шоколад. Някои съпрузи — продължи Брайън, докато вървеше към фотоапарата, закрепен върху статива, — биха изпълнили всякаква прищявка на жена си, когато тя е в моето деликатно положение.

Шейд погледна към плоския ѝ корем под широката риза. Все още не можеше да повярва, че там растеше нов живот. Техният живот.

Когато отново дойдеше лятото, щяха да държат в ръцете си първото си дете. Не трябваше да ѝ показва, че едва се сдържа да не я глези, да не я пази. Затова сви рамене и пъкна ръце в джобовете си.

— Не и аз — заяви весело. — Когато се омъжи за мен, знаеше какво вземаш.

Брайън го погледна през обектива. Ръцете му бяха небрежно пъкнати в джобовете, ала не бе спокоен. Както винаги, тялото му бе готово за скок, съзнанието му вече бе в движение. Но в очите му видя удоволствието, нежността и любовта. Двамата заедно го правеха да се получи. Шейд не се усмихваше, ала тя се усмихна, когато щракна обектива.

— Наистина знаех.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.